

TIRSDAG, DEN 23. SEPTEMBER 2008

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.05)

2. Modtagne dokumenter: se protokollen

3. Mundtlige forespørgelser (modtagne dokumenter): se protokollen

4. Bekæmpelse af terrorisme – Beskyttelse af personoplysninger (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om følgende betænkninger:

- (A6-0323/2008) af Lefrançois for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om forslag til Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA om bekæmpelse af terrorisme (KOM(2007)0650 – C6-0466/2007 – 2007/0236(CNS)) og

- (A6-0322/2008) af Roure for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om forslag til Rådets rammeafgørelse om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med det politimæssige og strafferetlige samarbejde (fornyet høring) (16069/2007 – C6-0010/2008 – 2005/0202(CNS)).

Roselyne Lefrançois, ordfører. – (FR) Hr. formand! Før jeg siger mere, vil jeg gerne takke alle de øvrige medlemmer, der har arbejdet sammen med mig om denne sag, for vores samarbejde har simpelthen været glimrende gennem hele proceduren. Den tekst, vi skal stemme om i dag, er særdeles følsom, for når vi taler om terrorbekæmpelse, betyder det samtidig fare for europæiske borgeres rettigheder, hvad enten denne fare kommer fra terroristerne selv eller fra det frihedsødelæggende potentiale i de foranstaltninger, der træffes for at bekæmpe problemet.

Omfanget af terrortruslen har i de seneste år haft et sådant potentiale, at visse regeringer faktisk har overdrevet det for at begrunde vedtagelsen af såvel indenlandske som internationale sikkerhedspolitikker. Truslen er ikke desto mindre reel, og EU skal gøre sin del af indsatsen for at forebygge og bekæmpe den så resolut som muligt. Unionens 500 mio. indbyggeres sikkerhed og forsvaret af de væsentlige værdier og principper, den blev grundlagt på, afhænger heraf. Som vi alle ved, har EU's område også ved flere lejligheder siden angrebene den 11. september 2001 været mål for terrorangreb med dramatiske konsekvenser. Det så vi i Madrid i marts 2004 og i London i juli 2005. De har formentlig alle hørt om den bølge af angreb, der fandt sted så sent som i går i Cantabria.

De stadigt mere avancerede og forskelligartede værktøjer og metoder, terroristerne bruger, gør opgaven endnu vanskeligere. Udviklingen af informations- og kommunikationsteknologier, navnlig internettet, gør det lettere at organisere terrornetværk og sprede propaganda eller endog uddannelsesmanualer online. Der menes i øjeblikket at være omkring 5 000 websteder af den art. Derfor har Kommissionen et helt igennem legitimt ønske om at tilpasse Fællesskabets lovgivning for at forsøge at forebygge ikke blot terrorangreb, men også forberedelserne til disse angreb.

Med henblik herpå har Kommissionen ladet sig inspirere direkte af Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme. Problemet er, at den har valgt kun at medtage de repressive aspekter og har set bort fra bestemmelserne om beskyttelse af grundlæggende frihedsrettigheder, der i henhold til Europarådet udgør den væsentlige modvægt. Mine bekymringer var hovedsagelig knyttet til begrebet "offentlig opfordring" og den risiko, det skaber for ytringsfriheden, for ved at kriminalisere det, bliver ting, mennesker siger eller skriver, som hævdes at have ført til en terrorhandling eller blot kan tænkes at gøre det, strafbare.

Ved den rundbordsdiskussion, der blev afholdt i april i samarbejde med nationale parlamenter, konstaterede vi, at vi ikke var alene om at give udtryk for forbehold over for visse aspekter af Kommissionens tekst. Flere nationale parlamenter gav udtryk for tvivl om anvendelsen af denne rammeafgørelse og omfanget af begrebet "offentlig opfordring". Europarådet fremhævede også faren ved at udelade beskyttelsesklausuler. Endelig har

uafhængige eksperter i forskellige undersøgelser udtrykt forbehold, især over for definitionen af "offentlig opfordring" og om tekstens grad af retssikkerhed. På initiativ af en række nationale delegationer, der var særligt bekymrede for beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder, tilføjede Rådet selv en række beskyttelsesklausuler til rammeafgørelsens tekst. Vedrørende et eller to specifikke punkter foreslog det imidlertid også en opstramning af rammeafgørelsen, og under alle omstændigheder var der stadig behov for at sikre en helt tilfredsstillende grad af retssikkerhed og beskyttelse af frihedsrettighederne.

Sammen med medlemmerne af Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender har vi derfor prøvet at finde en balance mellem disse to tilsyneladende modsatrettede, men grundlæggende uadskillelige mål, nemlig bekæmpelse af terrorisme og beskyttelse af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder. Med henblik herpå har vi måttet udføre en særdeles vanskelig balanceakt, fordi det undertiden er vanskeligt i praksis at fastslå, hvor ytringsfriheden ender, og kränkelsen af folks rettigheder begynder. Tænk bare på den opstandelse, som de danske karikaturtegninger forårsagede for to år siden, eller den kontrovers, der senere opstod på grund af det nederlandske parlamentsmedlem Geert Wilders' kortfilm om islam.

Når det er sagt, mener jeg, at det kompromis, vi har indgået, er godt. De vigtigste ændringer, vi har foretaget, er følgende: For det første er termen "opfordring" erstattet med termen "tilskyndelse", der er mere præcis og oftere bruges i juridisk sprog. For det andet er der en strammere definition af "offentlig tilskyndelse", der tydeligere afgrænser den adfærd, der skal kriminaliseres, og derfor forebygger ethvert misbrug, som kunne føre til en begrænsning af ytringsfriheden. For det tredje er der i teksten indarbejdet mange bestemmelser om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og især ytringsfrihed og pressefrihed, og for det fjerde er der en påmindelse om behovet for at garantere, at de foranstaltninger, der træffes, står i forhold til de forfulgte mål, hvilket er væsentligt i et demokratisk samfund uden forskelsbehandling.

Det er de vigtigste punkter i denne sag. Jeg glæder mig over, at dette emne blev valgt som prioriteret emne til formiddagens plenarmøde, og jeg ser frem til en rig og livlig forhandling.

Martine Roure, ordfører. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det glæder mig meget, at vi i dag afholder en forhandling under ét om betænkningen fra min kollega, fru Lefrançois, om bekæmpelse af terrorisme og min egen betænkning om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med det politimæssige og strafferetlige samarbejde. Det skal erindres, at bekæmpelsen af terrorisme ikke kan blive virkeligt effektiv og rimelig, medmindre vi sikrer, at hver borgers grundlæggende rettigheder styrkes. Vi må bruge vores grundlæggende værdier om respekt for grundlæggende rettigheder til at bekæmpe de terrorbevægelser, der truer vores demokratiske samfund.

Efter min mening var Kommissionens forslag om terrorbekæmpelse ubalanceret, fordi det blot styrkede sikkerheden, men samtidig så bort fra mange foranstaltninger til at beskytte grundlæggende frihedsrettigheder. I den forbindelse vil jeg endnu engang lykønske fru Lefrançois og hendes kolleger, fordi de har skabt balance i teksten for at sikre, at den beskytter respekten for menneskerettigheder og frihedsrettigheder.

Som vi ved, udnytter terrornetværk i stadigt stigende grad nye informationsteknologier, bl.a. internettet, til deres oplydnings- og rekrutteringsaktiviteter. Overvågning af den slags aktiviteter på internettet kræver indsamling af en stor mængde personoplysninger, men indsamlingen skal ske med garanti for en høj grad af beskyttelse af disse personoplysninger.

Jeg vil gerne minde Rådet om de forpligtelser, det påtog sig, da det vedtog direktivet om lagring af data. På det tidspunkt udtrykte vi ønske om, at værdifulde informationer til terrorbekæmpelse faktisk kunne bruges. Til gengæld har Rådet pligt til at opfylde sin forpligtelse og vedtage en rammeafgørelse om beskyttelse af personoplysninger, der sikrer en høj grad af beskyttelse.

Min varmeste tak til alle mine kolleger i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender og til alle, der har samarbejdet med mig, især skyggeordførerne, idet de ændringer, vi foreslår i min betænkning, blev enstemmigt godkendt i udvalget. Disse ændringsforslag er bevis på, at vi ikke vil finde os i harmonisering efter den laveste fællesnævner. Vi mener, at rammeafgørelsen skal have et bredt anvendelsesområde, så den ikke udelukkende er begrænset til oplysninger, der udveksles mellem medlemsstaterne. Den skal også gælde for oplysninger, der behandles på nationalt plan, hvilket vil gøre det muligt at styrke samarbejdet mellem medlemsstaternes politi og retlige myndigheder og samtidig sikre et tilsvarende databeskyttelsesniveau i hele EU. Der er behov for at garantere principperne om formålsbegrænsning og proportionalitet ved at specificere og begrænse de tilfælde, hvor oplysninger kan behandles yderligere. De må forstå, hvor væsentligt dette er! Oplysninger må ikke bruges til et andet formål end det, de blev indsamlet til. Vi ønsker ikke at forbyde enhver

overførsel af oplysninger til tredjelande, eftersom sådanne overførsler kan vise sig nødvendige som led i terrorbekæmpelsen. For hver overførsel skal der imidlertid foretages en vurdering af, hvorvidt det pågældende tredjeland yder en tilstrækkelig beskyttelse af personoplysninger, og jeg vil gerne understrege, at denne vurdering skal foretages af en uafhængig myndighed.

Vi opfordrer Rådet til at medtage bestemmelser om nationale myndigheder, der har adgang til oplysninger, som indsamles af private parter, i rammeafgårelsen i overensstemmelse med – må jeg endnu engang minde Dem om – de forpligtelser, det britiske formandskab påtog sig efter vedtagelsen af direktivet om lagring af data.

Endelig skal brugen af følsomme oplysninger, dvs. oplysninger om politiske anskuelser, religiøs overbevisning, helbred eller sexliv, principielt forbydes i modsætning til det, der i øjeblikket foreslås i rammeafgårelsen. De vil bemærke, at Europa-Parlamentet med sit ændringsforslag forkaster Rådets forslag, der tillader behandling af disse oplysninger under visse betingelser. Tværtimod ønsker Parlamentet at forbyde behandling af disse oplysninger med mulighed for undtagelser. Processen er den stik modsatte, og det er vigtigt for os. Ved at vedtage denne holdning ønsker Europa-Parlamentet at respektere menneskers værdighed, og vi tror, at Rådet vil kunne blive enige med os om denne nødvendighed.

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I dag er det franskmændenes dag, og det er også min dag. Jeg vil bede Dem venligst undskylde, at Rachida Dati uventet er fraværende i dag, men det er en ære for mig endnu engang at deltage i Parlamentets arbejde, især om de følsomme emner, som lige er blevet omtalt. Jeg vil navnlig gerne over for fru Roure og fru Lefrançois udtrykke Rådets formandskabs taknemmelighed over det personlige engagement, de har lagt for dagen, og den interesse, de viser i spørgsmålene om terrorbekæmpelse og databeskyttelse.

Med disse to tekster har Parlamentet nu et fast greb om den aktuelle udvikling og det europæiske samfunds dagligliv. Vi har brug for at beskytte vores borgere mod terrortrusler, og vi må også beskytte deres privatliv og privatlivets fred. Det er politisk ansvar i den fineste betydning. Jeg vil gerne kommentere nogle punkter vedrørende de to betænkninger, der lige er blevet fremlagt.

Først og fremmest med hensyn til udkastet til rammeafgårelse om terrorbekæmpelse. Det er en udfordring for EU at bekæmpe terrorisme, som kræver, at vi slår alle vores kræfter sammen. EU-antiterrorkoordinatoren, hr. de Kerchove, som jeg mødte for nogle uger siden, har også fortalt Parlamentet, at f.eks. Al-Qaedas aktiviteter er særdeles bekymrende. Der var 583 terrorangreb på europæisk grund i 2007. Den rammeafgårelse, De ser på i dag, er derfor et vigtigt lovgivningsmæssigt skridt fremad i bekæmpelsen af spredningen af terrorteknikker.

Det er f.eks. uacceptabelt, at man på et websted helt ustraffet kan forklare, hvordan man fremstiller hjemmelavede bomber. I dag er der næsten 5 000 websteder, der bidrager til radikaliserings af unge mennesker i Europa, og som De ved, lykkedes det for det slovenske formandskab at sikre en aftale om disse udfordringer på mødet den 18. april i Rådet (retlige og indre anliggender).

Jeg ser positivt på betænkningen fra fru Lefrançois, der har støttet Rådets målsætning om at indarbejde de strafbare handlinger, der er omfattet af Europarådets konvention, i rammeafgårelsen af 13. juni 2002. Hendes forslag hænger nøje sammen med de ændringsforslag, Rådet fremsatte, under forhandlingerne, og som De ved, var Rådets drøftelser om denne tekst meget livlige. Vi står helt klart midt i en klassisk debat for alle demokratiske samfund, der søger at bekæmpe terrorisme effektivt, samtidig med at vi respekterer de grundlæggende regler for retsstaten og grundlæggende principper såsom ytringsfrihed, der styrer alt demokratisk liv.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på to punkter. For det første sigter rammeafgårelsen mod at gøre tre typer adfærd, som sandsynligvis forekommer, før der rent faktisk foretages angreb, til strafbare handlinger: Offentlig opfordring til terrorisme – og jeg understreger ordet "offentlig", hvilket således udelukker regulering af private udvekslinger af korrespondance – oplæring i at begå terrorhandlinger og endelig rekruttering til at begå terrorhandlinger. Det vil indføre strafbare handlinger for EU, som medlemsstaterne allerede kender til gennem Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme, der blev udformet i 2005.

Definitionen af disse strafbare handlinger er blevet kopieret ord for ord i rammeafgårelsen med nogle få begrænsede ændringer af hensyn til konsistensen med begreberne "terrorhandling" og "terrorgruppe", der har eksisteret i europæisk lovgivning siden 2002. Derfor har vi brugt udtrykket "offentlig opfordring" i stedet for "tilskyndelse", som De foreslår. Vedtagelsen af en tekst på europæisk plan vil gøre det lettere at kontrollere gennemførelsen heraf i medlemsstaterne og hurtigere at anvende den på hele EU's område.

Den anden overvejelse er, at Rådet har lagt særlig vægt på respekten for de grundlæggende rettigheder. Det blev der givet udtryk for ved den rundbordsdrøftelse, Parlamentet afholdt den 7. april i år. Rådet var meget bevidst om de drøftelser, der havde fundet sted i Parlamentet, og var omhyggelig med at følge den tilgang, Europarådet havde valgt. Der blev tilføjet beskyttelsesklausuler til det oprindelige forslag – især to, om pressefrihed og ytringsfrihed på den ene side og proportionalitet i kriminaliseringen af handlinger defineret i national lovgivning på den anden.

Det skal også bemærkes, at Rådet ikke fastholdt forslagene om at indføre regler om ekstraterritorial jurisdiktion, som ordføreren heller ikke godkendte. Rådet var derfor under forhandlingerne motiveret af et ønske om balance, hvilket førte til en tekst, der i vid udstrækning tager hensyn til Deres bekymringer.

Hvis vi nu går videre til rammeafgårelsen om beskyttelse af personoplysninger, der blev forelagt af fru Roure – så er det en kendsgerning, at der kun er meget lidt eller endog slet ingen regulering af såkaldt "suveræne" registre, som fru Roure påpegede. Det er imidlertid på det område, at det er særligt vigtigt at styre og regulere dataudvekslinger med det formål at beskytte offentlige frihedsrettigheder. De har ret i, at vi skal handle hurtigt og effektivt, samtidig med at vi respekterer de personers rettigheder, hvis data udveksles, tilbageholdes og lagres.

Justitsministrene nåede den 8. november 2007 frem til en aftale om udkast til rammeafgårelse. Som De selv har understreget, ville nogle af medlemmerne af Parlamentet gerne være gået videre. Formandskabet er klar over dette, men den rammeafgårelse, Rådet har sikret en enstemmig aftale om efter en debat, der varede i over to år, er et første skridt, som giver EU minimumsstandards for personoplysninger i forbindelse med strafferetligt samarbejde på et tidspunkt, hvor der ikke tidligere har eksisteret fælles regler inden for rammerne af den tredje søjle. Det er et kompromis. Sådan er Europa opbygget, navnlig på dette område. Det er et kompromis, men det gør det ikke til en andenrangsafgårelse. Det er derimod det bedst mulige resultat i dag, da afgørelsen udfylder et tomrum og baner vejen for videreudvikling.

Det er første skridt i retning af en regulering af dataudvekslinger med juridiske formål i EU, hvis anvendelse kan kontrolleres langt mere effektivt end inden for Europarådet. Gennemførelsen og anvendelsen af denne rammeafgårelse kan forelægges Rådet (retlige og indre anliggender) med henblik på evaluering, som det f.eks. var tilfældet med den europæiske arrestordre.

Efterhånden som vores institutionelle rammer er blevet udviklet – hvilket vi alle håber, vil ske – vil det blive muligt for Kommissionens næstformand at indlede en overtrædelsesprocedure. Spørgsmålet i Europa er ofte, om det er bedst for os med minimumsstandards, der senere kan hæves, eller om vi bør holde os til status quo, hvilket i dag betyder ekstremt forskellige standarder for databeskyttelse, manglende ordentlig kontrol fra EU-institutionernes side og bilaterale forhandlinger om dataudveksling med tredjelande, hvilket ikke giver vores borgere tilstrækkelige garantier og kan foretages uden vores samtykke. Det er tilfældet med de bilaterale aftaler, der er indgået med USA.

Personligt mener jeg, det er bedre at gå videre frem for at bevare status quo. Efter min mening er rammeafgårelsen det første afgørende skridt. Endvidere har vi takket være det arbejde, der er gjort af de tidligere formandskaber, kunnet finde balancepunkter, der også tager hensyn til Deres bekymringer. Jeg vil nævne nogle få af dem.

Det første er, at den fremtidige rammeafgårelse faktisk kun vil gælde for oplysninger, der udveksles mellem medlemsstater, som De har fremhævet, men medlemsstaterne har også forpligtet sig til at tilpasse deres egne beskyttelsesniveauer. En bestemmelse, De bør se på, er artikel 27, der styrkes af betragtning 8 i rammeafgårelsen, hvori Kommissionen opfordres til at udvide retsaktens anvendelsesområde efter en periode på fem år, og det kunne vedrøre nationale data. Som formandskab for Rådet ser vi ingen ulemper i det.

Det andet er, at alle dataudvekslinger sker med forbehold af proportionalitetsprincippet, hvilket betyder, at det er muligt i hvert enkelt tilfælde at kontrollere, med hvilket formål oplysningerne bliver overført, og hvorvidt den mængde oplysninger, der udveksles, er større end det absolut nødvendige.

Det tredje er, at der ved dataoverførsel til tredjelande skal iagttages vigtige betingelser og sikkerhedsforanstaltninger for at give et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau. De ved godt, at denne bestemmelse ikke er gået ubemærket hen blandt nogle af vores eksterne partnere, hvis navne jeg har nævnt. Artikel 14 er et bolværk, vi kan stole på, der kan forhindre, at personoplysninger, vi har sendt til en anden medlemsstat, overføres til andre stater uden vores samtykke. Det giver os også sikkerhed, for, at der findes et tilsvarende databeskyttelsesniveau i denne anden medlemsstat.

For det fjerde og sidste har medlemsstaterne forpligtet sig til at rapportere om deres nationale foranstaltninger til Kommissionen, der forelægger Parlamentet og Rådet sin vurdering og sine forslag til ændring af denne første rammeafgørelse. Som følge heraf vil De i fuldt omfang blive inddraget i opfølgningen af rammeafgørelsen.

Formandskabet er helt klar over, hvor stor vægt De lægger på respekten for de grundlæggende rettigheder i EU, og jeg vil gerne understrege, at den fremtidige gruppe, der tæller seks justitsministre fra Tyskland, Portugal, Slovenien, Frankrig, Den Tjekkiske Republik og Sverige har gjort det til en prioritet for EU at styrke databeskyttelsen i de kommende år. Det er et ønske, der deles af alle medlemsstater, og alle justitsministre støttede det på Rådets uformelle møde den 25. juli.

Det var, hvad jeg ønskede at sige til Parlamentet.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg takker naturligvis rådsformand Jouyet samt vores to ordførere, der har gjort et bemærkelsesværdigt stykke arbejde. Fru Lefrançois har redegjort for forslaget til ændring af rammeafgørelsen om terrorbekæmpelse, og fru Roure har redegjort for rammeafgørelsen om beskyttelse af personoplysninger. Jeg takker naturligvis også Rådets formandskab. Hr. Jouyets bemærkninger burde vise formandskabets ønske om at tilnærme de forskellige synspunkter til hinanden.

Jeg skal prøve at gøre det kort, for vi venter en meget interessant forhandling her i Parlamentet i formiddag. Først vil jeg tale om forslaget til rammeafgørelse om terrorbekæmpelse. Som rådsformanden så rigtigt sagde, spiller moderne informations- og kommunikationsteknologier en vigtig rolle for udbredelsen af terrortruslen. Internettet, der er billigt, hurtigt, lettilgængeligt og når ud til næsten hele verden, bliver faktisk brugt af terrorister.

Fordelene ved internettet, som lovydige borgere sætter pris på, bliver desværre udnyttet til kriminelle formål. Terrorister bruger internettet til at sprede propaganda til mobiliserings- og rekrutteringsformål samt til instruktioner og onlinemanualer til uddannelse af terrorister eller planlægning af angreb. Det er naturligvis en politisk prioritet at forebygge denne trussel. EU skal bekæmpe moderne terrorisme, og dens nye metoder med samme grad af beslutsomhed, som den udviste i bekæmpelsen af traditionel terrorisme.

Det forslag, Kommissionen har udarbejdet, opdaterer rammeafgørelsen om terrorbekæmpelse og bringer den i overensstemmelse med Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme ved i begrebet terrorisme at inkludere offentlig opfordring til at begå en terrorhandling samt rekruttering til og oplæring i at begå terrorhandlinger.

Kommissionen glæder sig over den positive modtagelse af fru Lefrançois' betænkning, hvilket understreger forslagets merværdi. Imidlertid har fru Lefrançois også udtrykt bekymringer med hensyn til forslaget og ønske om en række ændringer.

Jeg vil prøve at svare kort. For det første anfægter De i Deres betænkning brugen af udtrykket "offentlig opfordring", og De sagde tydeligt, at De følte, at udtrykket "offentlig tilskyndelse" var mere præcist. Det er imidlertid en kendsgerning, at Kommissionens forslag er baseret på Europarådets konvention og lægger sig meget tæt op ad konventionens definitioner af strafbare handlinger. Det er der to grunde til.

For det første ønskede vi at tage hensyn til Europarådets uforlignelige ekspertise inden for menneskerettigheder og det arbejde, det har gjort med udarbejdelsen af den konvention, vi drøfter. Konventionen bygger også på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis vedrørende ytringsfrihed.

For det andet ønskede Kommissionen at gøre det lettere for medlemsstaterne at gennemføre både ændringen af rammeafgørelsen og Europarådets konvention. Ville forskellig terminologi ikke gøre anvendelsen lidt kompliceret? Det er det spørgsmål, jeg gerne vil rejse.

Vedrørende det andet punkt, der rejses i betænkningen, støtter Kommissionen Deres ide om i den ændrede tekst at indarbejde beskyttelsesklausuler om menneskerettigheder svarende til dem i artikel 12 i Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme. Faktisk indeholder Rådets fælles holdning af 18. april 2008 allerede ekstra beskyttelsesklausuler, der er parallelle med dem i artikel 12.

Jeg vil nu gå over til ønsket om at udelukke enhver forpligtelse til at kriminalisere et forsøg på at begå en strafbar handling. Vi er enige om det. Kommissionens forslag garanterede allerede, at denne forpligtelse ville blive udelukket, og Rådets fælles holdning af 18. april 2008 gjorde det samme.

Det, jeg også gerne vil sige, er, at vi vedrørende de bestemmelser om straffemyndighed, der skal gælde for de nye strafbare handlinger, i vid udstrækning – men ikke fuldstændig – er enige i de ændringer, som foreslås i betænkningen. Kommissionen kan derfor acceptere at fjerne de supplerende straffemyndighedsbestemmelser, den havde inkluderet i sit forslag.

Imidlertid deler Kommissionen ikke betænkningens opfattelse af straffemyndighedsbestemmelserne i den nuværende rammeafgørelse, da dette ville være ensbetydende med at pålægge en begrænsning i forbindelse med de nye strafbare handlinger. Den ændring, der foreslås i betænkningen, fjerner medlemsstatens forpligtelse til at retsforfølge nye strafbare handlinger, når de begås uden for den pågældende medlemsstats område, men på vegne af en juridisk person med hjemsted på dens område eller mod dens institutioner eller befolkning eller mod en EU-institution med hovedkontor i medlemsstaten. Hvis medlemsstatens forpligtelse til retsforfølgning fjernes, er vi bange for, at det vil gøre Kommissionens forslag mindre effektivt, fordi de nye strafbare handlinger meget ofte er grænseoverskridende, især når de begås via internettet.

Kommissionen håber dog, at udviklingen i denne sag frem for alt vil gøre det muligt, at den ændrede rammeafgørelse vil kunne træde i kraft i den allernærmeste fremtid. At opdatere vores lovgivning er i sandhed alle vores anstrengelser værd, og jeg takker Parlamentet og formandskabet for at gøre alt, hvad de kan for at nå dette resultat. Vi har virkelig brug for dette nye værktøj.

Jeg kommer nu til betænkningen fra fru Roure, der i sit meget stærke forsvar har fremført meget, der taler for Parlamentets ønske om at få en meningsfuld rammeafgørelse, der baner vejen for yderligere fremskridt. Rammeafgørelsen skal nemlig fremme det politimæssige og strafferetlige samarbejde ved at sikre den effektivitet, der følger af ægte legitimitet og respekt for de grundlæggende rettigheder, især retten til respekt for privatlivets fred og retten til beskyttelse af personoplysninger. Fælles regler for behandling og beskyttelse af personoplysninger, som behandles med det formål at forebygge og bekæmpe kriminalitet, kan bidrage til at nå disse to mål.

Det vil ikke overraske hr. Jouyet at høre, at Kommissionen er skuffet over rammeafgørelsens ret begrænsede anvendelsesområde. Vi havde til hensigt at gå videre, men jeg ved, at det nuværende formandskab i høj grad deler denne opfattelse. Rammeafgørelsens tekst dækker nu kun grænseoverskridende udvekslinger af personoplysninger, og derfor ønskede vi at gå videre. I mellemtiden bliver de nationale myndigheders behandling af personoplysninger ikke harmoniseret på EU-plan. Nationalt vil disse aktiviteter stadig være dækket af national lovgivning om databeskyttelse. Det er ganske rigtigt, at medlemsstaterne alle har tiltrådt Europarådets konvention 108 om databeskyttelse. Ikke desto mindre hører jeg til dem, der mener, vi burde gå længere.

Den efterfølgende evaluering af rammeafgørelsens anvendelse, som hr. Jouyet henviste til, er naturligvis en måde at gennemgå anvendelsen af reglerne i rammeafgørelsen på samt at kontrollere, at principperne om formålsbegrænsning og proportionalitet, som De havde helt ret i at anføre, og som er væsentlige på dette område, faktisk bliver respekteret. Det er rigtigt, at en revision, en evalueringsklausul på baggrund af den vurdering, medlemsstaterne foretager, bestemt ville gøre det muligt at udvide omfanget af denne databeskyttelse.

Det, der er sikkert – og det er ikke nødvendigt for mig at insistere på det, eftersom formandskabet lige har nævnt det, er, at teksten vil blive vigtig ikke blot for europæerne, men også i vores forhandlinger med tredjelande. Vi vil stå langt stærkere, især i forhandlinger med USA – hvilket jeg ikke har tabt af syne – hvis vi kan gøre gældende, at vi har en databeskyttelsesforanstaltning, der i sandhed opfylder vores borgeres behov og forventninger. Derfor håber jeg, at Rådet vil gå videre med denne sag, og at vi kan nå frem til en aftale. Dette er et første skridt, men skridtet skal stadig være tilstrækkelig stort. Det er mit ønske.

Under alle omstændigheder vil det glæde mig, om vi med disse to forslag og to betænkninger – der er af stor interesse og værdi for Kommissionen – kan nå frem til en aftale, hvilket jeg virkelig gerne så ske.

Luis de Grandes Pascual, *ordfører for udtalelsen fra Retsudvalget*. – (ES) Hr. formand, hr. Jouyet, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg taler i egenskab af ordfører for udtalelsen fra Retsudvalget om betænkningen fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender i denne sag.

Jeg vil gerne takke Retsudvalget for dets støtte til mig og takke ordføreren, fru Lefrançois, og sige, at hun i løsningen af denne opgave har været åben for forståelse og dialog med henblik på at søge konsensus, hvilket er helt afgørende i denne sag.

Dette forslag til rammeafgørelse kunne opfattes som unødvendigt. Europarådet har allerede taget spørgsmålet op i sin konvention om forebyggelse af terrorisme og anerkendt de tre typer strafbare handlinger, som

Kommissionen medtager i sit forslag: offentlig opfordring til at begå en terrorhandling samt rekruttering til og oplæring i at begå terrorhandlinger.

Det er imidlertid lige så rigtigt, at den skaber merværdi, da den indeholder en bedre definition af terrorisme og er mere omfattende, da den indeholder en lang liste over sanktioner.

Jeg vil gerne helt oprigtigt sige, at denne foranstaltning fra Kommissionens side er nødvendig, og at den er et særdeles værdifuldt bidrag.

Der er ikke grund til bekymring for de grundlæggende rettigheder, og der er ingen modstrid med ytringsfriheden. I Spanien er terrorgruppen ETA ikke på EU's terrorliste for det, den siger, men for det den gør, fordi den bruger afpresning, kidnapning, vold, terror og død for at nå sine mål. Derfor er den på listen; ikke på grund af det den siger, men på grund af det den gør.

I det spanske parlament er der uafhængighedsgrupper, der taler helt lovligt, slår til lyd for uafhængighed og naturligvis ikke på nogen måde retsforfølges for det.

Det drejer sig ikke om at indføre ulovlige meninger; det drejer sig om at samarbejde om at bruge moderne teknikker og effektivt bekæmpe terrorisme.

Tillad mig at minde om, at et ærligt menneske, et medlem af de væbnede styrker, en officer ved navn Juan Luis Conde i går blev myrdet i Spanien af terrorgruppen ETA, der benyttede en kujonagtig metode, en bilbombe.

Det er nødvendigt, at EU taler med én stemme om dette, fast og kompetent. Vi må være i stand til at fastsætte typer af strafbare handlinger, der ikke er besværlige, for hvis domstolene mener, at der er vanskeligheder, vil der altid bestå uskyldsformodning, og vi skal ikke forspilde denne mulighed.

ETA og alle terrorgrupper i verden skal vide, at EU taler til dem med én stemme, de skal miste alt håb, de skal være sikre på, at EU's demokratiske vægt vil falde ned over dem, og at vi ikke giver op, før de er fuldstændig udelukket fra vores samfund.

Panayiotis Demetriou, for PPE-DE-Gruppen. – (EL) Hr. formand, hr. kommissær, hr. formand for Rådet! Vi har i dag to meget vigtige betænkninger foran os. De er usædvanlige på grund af deres afbalancerede tilgang, og fordi de er resultatet af et bredere samarbejde om spørgsmål, der generelt er vedtaget vedrørende terrorbekæmpelse og beskyttelse af menneskerettigheder sammen med personoplysninger, naturligvis.

Terrorisme er vor tids svøbe. Den er et hydrahoved, umenneskelig, barbarisk og utrættelig. Vi har derfor brug for at bekæmpe den med alle lovlige midler, samtidig med at vi altid husker på, at menneskerettighederne ikke må overtrædes. Det er netop det, fru Lefrançois' betænkning sikrer.

Det, der er blevet sagt, er, at forslaget om terrorbekæmpelse er baseret på Europarådets konvention. Imidlertid har vi valgt at ændre definitionen af "offentlig opfordring", således at det juridisk set er mere forståeligt i alle lande. Vi taler om "offentlig tilskyndelse", som er langt mere på linje med konventionens ånd og det mål, vi ønsker at forfølge.

Vores bekymring, da vi drøftede denne betænkning, var koncentreret om menneskerettighedsspørgsmålet. Vi gennemførte omfattende drøftelser, blev enige om en formulering og medtog bestemmelser for at sikre den balance, jeg har nævnt.

Tilføjelser vil formentlig forrykke den balance, og ethvert forsøg på yderligere at definere terrorisme vil skabe problemer. Det var ikke nogen let opgave for EU at nå frem til en definition. Jeg sad i Europarådet i tre år. Vi prøvede at fastlægge en definition af terrorisme, og det lykkedes ikke. Nu hvor vi er nået frem til denne definition, er der ingen grund til at gå imod den.

Vedrørende spørgsmålet om menneskerettigheder er der under alle omstændigheder betragtning 10 i indledningen til forslaget; her redegøres nøje for de specifikke rettigheder, der beskyttes: forsamlingsfrihed og fagforeningsfrihed og alle rettighederne i den forbindelse. Der er derfor ikke brug for nogen yderligere bestræbelser i den retning.

Lad mig opsummerende tilføje, at alt dette er i gode hænder. Der er imidlertid et andet område, vi bør se på. Vi bør rette vores opmærksomhed mod samfund, der nærer terrorisme. Vi bør tale med fornuftige mennesker, med de moderate elementer, så den moralske støtte, terrorister får i disse samfund, kan fjernes. Vi bør rette vores bestræbelser, tankegang, programmer og kampagner mod det.

(Bifald)

Claudio Fava, for PSE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, hr. Jouyet, hr. Barrot, mine damer og herrer! Efter syv år med terrorbekæmpelse mener jeg, at vi nu er kvalificerede til at katalogisere terrorismens risici, dens virkninger og dens ødelæggende konsekvenser. Jeg mener også, at en af de mest dramatiske af disse konsekvenser er tabet af balance – tabet af en følelse af balance i reaktionen mod terrortruslen.

Denne balance er nødvendig for at undersøge ikke de overfladiske, men de dybereliggende årsager til denne vold og er afgørende for at iværksætte forebyggende politikker og straffe uden at opgive de grundlæggende principper for vores retskultur. Det er en værdifuld, men vanskelig balance, fordi den skal omsættes i regler, som ikke efterlader nogen skønsmargin. Jeg ser derfor positivt på Kommissionens initiativ til ændring af rammeafgørelsen fra 2002, forudsat at man er opmærksom på de meget rettidige henstillinger, der er fremsat i de to betænkninger, vi debatterer i dag.

Den første henstilling er, at vi skal undgå en kultur præget af mistro, for hvis vi baserer vores samfund på mistro og udtænker og udarbejder integrations- og immigrationspolitikker på grundlag af princippet om gensidig mistillid, vil det være en gave til terrorismen, eftersom terrorismens mål frem for alt er at skabe splittelse.

Når vi diskuterer terrorhandlinger og begrebet opfordring – der er et begreb, som forekommer os både generelt og subjektivt – foretrækker vi derfor det juridisk mere konsistente og mere specifikke begreb offentlig tilskyndelse. Jeg mener, det er et mindre forvirrende og mindre subjektivt princip, og det er ikke et terminologisk spørgsmål, men et reelt spørgsmål. Opfordring giver anledning til misbrug, til ekstremer, det giver også anledning til overdreven opmærksomhed på de socialt følelsesladede, hvilket ofte vil diktere overdrevne og forvirrede reaktioner. Alt dette fører os til den anden risiko, som vi skal undgå, nemlig at fortolke terrorbekæmpelse som et grundlag, der berettiger, at vi reviderer, reducerer og ændrer omfanget af de grundlæggende rettigheder.

Fra disse to betænkninger forventer vi et klart og utvetydigt signal på dette punkt. Det er den udfordring, vi som lovgivere skal løfte: at kombinere terrorbekæmpelse og handlinger, der baner vej for terrorisme med respekt for chartret om grundlæggende rettigheder og især ytringsfrihed og forsamlingsfrihed, uden hvilke vores kulturer ville vende tilbage til barbariets tid. Vi skal fortælle sandheden, nemlig at risikoen er, at vi kommer til gøre terrorbekæmpelse til en konflikt mellem kulturer eller religioner, at vi kommer til at tale et racistisk sprog. Det er en helt reel risiko, som det i de sidste par dage er blevet demonstreret på mødet i Köln, hvor et af Europa-Parlamentets medlemmer, hr. Borghesio, deltog og udtalte sig meget uansvarligt. Det skal derfor siges stærkt og siges her og siges af dette Parlament: Fascistisk intolerance har intet at gøre med krigen mod terrorisme!

I det værdifulde arbejde, der er gjort i forbindelse med de to betænkninger, vi debatterer her, anlægges også denne synsvinkel: at bekæmpe terrorisme, at forebygge terrorismens desperate vold, men samtidig sikre, at der er den rette balance mellem behovet for sikkerhed for vores borgere og deres frihedsrettigheder og grundlæggende rettigheder. På dette punkt opfordrer vi Rådet og Kommissionen til at udvise agtpågivenhed, og vi lover, at dette Parlament vil gøre sit yderste for at arbejde sammen med Dem.

Alexander Alvaro, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. næstformand i Kommissionen! Med deres betænkninger har fru Lefrançois og fru Roure gjort et stort arbejde, og det har også været mig en glæde at arbejde sammen med dem under udarbejdelsen. Vi har nået meget og har også gjort en stor forskel. Jeg beklager, at fru Roures betænkning stadig ligger hos Rådet, selv om vi har revideret den. I den forbindelse føler jeg, at der skal tilføjes noget til det, hr. Jouyet talte om, nemlig at vi tager fat på emnerne og erklærer dem for en prioritet. Vi har også hørt dette gentagne gange og senest fra det tyske rådsformandskab. Desværre er det bare ikke blevet omsat til handling. Parlamentet kan i det lange løb ikke være tilfreds med, at det blot bliver ved snakken.

Med hensyn til fru Lefrançois' betænkning er der afgjort noget bemærkelsesværdigt ved denne betænkning, som ingen af Dem endnu har omtalt. Den indebærer, at vi her har et af de sjældne tilfælde, hvor vi harmoniserer materiel strafferet – helt klart ud over miljøområdet. Det er noget, der går langt ud over, hvad EU har gjort indtil nu. Inden for civilretten har vi set det i grænseoverskridende forhold. At harmonisere materiel strafferet går imidlertid meget dybere, end det er blevet skitseret her. Derfor forstår Kommissionen måske, hvorfor vi fører en så intensiv drøftelse om offentlig opfordring eller tilskyndelse. "Tilskyndelse" er en almindelig juridisk term i alle medlemsstater. Medlemsstaterne i Europarådet besluttede sig for termen "opfordring" som et kompromis. Det omfatter også lande som f.eks. Rusland.

Jeg mener ikke, vi behøver diskutere, hvorvidt vi alle har et fælles retsgrundlag i denne sammenhæng. Jeg har også fortsat gjort det klart i drøftelser med fru Lefrançois, at jeg alene ud fra mit nationale perspektiv har et problem med termen "tilskyndelse", som det også er formuleret her, fordi det forhold, at en tilskyndelse kan straffes, uden at der foreligger en overlagt ulovlig forudgående forbrydelse, er fremmed for vores system. Eftersom bestemmelsen giver mulighed for tilskyndelse eller opfordring, er begge disse termer i værste fald endda vildledende. Ingen af dem viser, at gerningsmanden handler forsætligt. Det afhænger udelukkende af tredjemands opfattelse, hvorvidt det, nogen har sagt, kunne være en alvorlig opfordring til at begå en terrorhandling eller ej. I øjeblikket spekulerer jeg på, hvor De trækker grænsen mellem terroristen og den vrede borger ved stambordet, som angives af sin nabo.

I den forbindelse skal vi også ind på de gældende retssystemer. Jeg ved, at det i nogle henseender er anderledes i Spanien, men formålet er at gøre det muligt at bekæmpe indenlandsk terrorisme. Tro mig, jeg er taknemmelig for, at jeg er så ung, at jeg ikke har oplevet de onde tider med RAF i Tyskland, men også dengang blev der drøftet passende lovgivning. Naturligvis skal lande handle usædvanligt i særlige tilfælde, men i de sidste syv år har vi også set, at meget af det, der blev besluttet ved begyndelsen i hektisk aktivitet, nu skal tilbagekaldes. I den forbindelse er jeg også glad for, at vi i denne betænkning har fokuseret på mennesker og grundlæggende rettigheder på tværs af partiskel.

Med hensyn til Roure-betænkningen er det langt mere kritisk, at Rådet træffer foranstaltninger. Vi skal ikke narre os selv med hensyn til Lissabontraktaten. Vi ønsker alle, at den står ved magt indtil valget til Europa-Parlamentet i 2009, men vi ved også, at "vil ha' får ingenting". Vi må nu prøve at væve denne betænkning ind i disse drøftelser – især for så vidt angår de forhandlinger, Kommissionen i øjeblikket fører med USA om en databeskyttelsesaftale mellem EU og USA. Vi kan nemlig ikke tillade, at de to gælder uafhængigt af hinanden. Derfor ser jeg gerne, at vi ikke blot udviser politisk vilje, men i sidste instans også træffer en politisk beslutning om, at rammeafgåelsen om databeskyttelse endelig kan træde i kraft.

Kommissionen og Rådet bestræber sig med et utroligt aktivitetsniveau på at træffe foranstaltninger inden for området økonomisk beskyttelse af personoplysninger. Når vi ser, hvad der sker i Det Forenede Kongerige, Tyskland og andre medlemsstater, hvor der er tilfælde af tab eller tyveri af personoplysninger, som forvaltes af offentlige myndigheder, har vi et lige så presserende behov for foranstaltninger her. Dette handler i sidste ende mere end nogensinde om borgernes rettigheder, da de ikke kan forhindre, at deres regering opfører sig på den måde. Når det gælder virksomheder, kan borgerne stadig vælge en anden virksomhed i tvivlstilfælde.

Brian Crowley, for UEN-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke rådsformanden og næstformanden i Kommissionen samt ordførerne for det, jeg anser for at være meget vigtige betænkninger.

Når vi diskuterer spørgsmål i forbindelse med terrorisme og databeskyttelse, ser der – undertiden når man ser på substansen i debatten i Parlamentet – ud til at være en konflikt mellem dem, der ønsker at sikre mere beskyttelse til individuelle rettigheder og frihedsrettigheder og mere beskyttelse til den brede befolkning mod risiko for og trusler om vold eller endda tilskyndelse til vold, som nogle af mine kolleger allerede har nævnt. I det omfang vi går videre med disse forslag, bør vi være sikre på, at den lovgivning, vi foreslår, som vi er ved at ændre her i Parlamentet, har et solidt retsgrundlag, så der ikke kan sættes en finger på den, når den træder i kraft. En af de vanskeligheder, vi står over for, er, at vi på grund af rammeafgåelsen, på grund af retsgrundlaget – eller det manglende retsgrundlag – med hensyn til visse aspekter af denne rammelovgivning, kan risikere at blive anklaget for at være hyklere, der blot foregiver at handle uden egentlig at træffe nogen afgørende foranstaltninger.

Hvis man ser tilbage på forløbet af det samarbejde i retlige og politimæssige anliggender, som vi har iværksat her i Parlamentet, har 90 % af det været baseret på gensidig tillid mellem de forskellige myndigheder på medlemsstatsniveau. Det har været den eneste effektive måde, hvorpå man har kunnet finde en mekanisme til at komme videre, for selv om man måske kan indgå aftaler eller træffe beslutninger, kan der ikke være noget reelt meningsfuldt samarbejde eller nogen videreudvikling, medmindre myndighederne i hver medlemsstat er villige til at samarbejde og udveksle den information.

Vi skal være meget forsigtige med spørgsmålet om databeskyttelse og de personoplysninger, der indsamles, fordi mange af os ved, at der i vores egne medlemsstater er talløse kontorer, både på nationalt og lokalt plan, der opbevarer oplysninger om hver eneste person. I øjeblikket er den største forskrækkelse i Det Forenede Kongerige problemet med identitetstyveri, og det har givet anledning til store bekymringer i forbindelse med bortkomst af computere, der indeholder informationer fra statslige organer – hvad enten det er sociale myndigheder, forsvaret eller politiet – personoplysninger, information, som den enkelte aldrig ville give til nogen. Alligevel ser der ikke ud til at være nogen beskyttelse af disse oplysninger.

Derfor skal vi sikre på dette niveau – på europæisk plan – at vi skaber en europæisk rammeafgørelse, der giver mulighed for samarbejde mellem medlemsstaterne, men som ikke pålægger medlemsstaterne denne kontrol. Når jeg siger det, skyldes det, at der er bedre beskyttelsesmuligheder til rådighed for borgerne med hensyn til at udfordre nationale myndigheder, når de misbruger eller mister deres oplysninger, end der ville være til rådighed i denne rammeafgørelse, og hvis vi gennemtvinger, at rammeafgørelsen om beskyttelse af personoplysninger også skal gælde for nationale data, så underminerer vi på mange måder de rettigheder, der allerede gælder. Fordi vi går videre med en ny plan på europæisk niveau, er der et vist spillerum for en lidt mere flydende reaktion på de vanskeligheder, vi står over for vedrørende databeskyttelse. For at være sikker på, at denne lovgivning er effektiv, skal den imidlertid ikke bare være klar og endelig med hensyn til den rolle, den skal spille, men borgerne skal også have tillid til, at den vil beskytte dem og ikke misbruge dem.

Kathalijne Maria Buitenweg, for Verts/ALE-Gruppen. – (NL) Hr. Formand! Jeg er overbevist om, at Rådet oprigtigt ønsker at forbedre borgernes sikkerhed, og at det lægger stor vægt på borgerrettighederne. Det kan godt være, at De entusiastisk bifalder de foreliggende betænkninger, men hvis De har læst dem omhyggeligt, vil De have bemærket, at den konklusion, vi drager, er helt anderledes end Deres egen. Faktisk mener vi, at de forslag, De har vedtaget, simpelthen er utilstrækkelige, og at de truer med at krænke borgerrettighederne.

Hvorfor vurderer vi tingene forskelligt? For det første er parlamenter traditionelt mere opmærksomme på borgerrettigheder end regeringer, hvilket er et problem, når det drejer sig om beslutningstagning. Især ønsker Parlamentet imidlertid at se på disse beslutningers virkning på samfundet på længere sigt. Hvis vi ser på forholdet mellem regering og borgere fra et historisk perspektiv, ser vi, at regeringen har monopol på magtanvendelse, og borgerne har grundlæggende rettigheder, der ikke kan krænkes af regeringen, medmindre dette er nødvendigt, effektivt og rimeligt. Men hvis borgerne for ofte oplever regeringsforanstaltninger, der hverken er nødvendige eller berettigede, vil deres tillid til og derfor samarbejde med regeringen svinde ind, og så får vi virkelig et massivt sikkerhedsproblem på længere sigt. Tillid er svær at vinde, men let at miste.

Efter min mening giver forslaget om databeskyttelse ikke den ønskede beskyttelse, og Rådet er ude på tynd is med sin udvidelse af rammeafgørelsen.

Jeg starter med fru Roures betænkning og vil gerne udtrykke min varmeste tak til ordføreren for alle de år, hun har brugt på at styre denne betænkning gennem Parlamentet. Især vil jeg gerne stille Rådet en række spørgsmål. Forslaget vedrører politimæssigt og retligt samarbejde i Europa, dvs. tjenester, der arbejder med sikkerhed. Imidlertid – og rådsformanden kan måske modsige mig her – forstår jeg, at det nu er præciseret, at Rådet ikke mener sig bundet af disse forslag, hvis væsentlige nationale sikkerhedsinteresser står på spil. Hvilke interesser taler vi om her, og kan De give mig et eksempel på en sag, der ville få Dem til bare at smide rammeafgørelsen i skraldespanden?

Et andet punkt, fru Roure selv allerede har bragt på bane, vedrører følsomme oplysninger. Der er nogle oplysninger, jeg kan forstå, Rådet ønsker, men kan Rådet forklare mig, ved hvilke lejligheder det ville være en fordel af at vide, om en person var medlem af en fagforening? De bedes give mig et eksempel på, hvornår det ville være nyttigt at vide, om en person var medlem af fagforbundet FNV i Nederlandene. Anses det for at være tegn på genstridig adfærd? Under hvilke omstændigheder ville det for himlens skyld være relevant? Folks sexliv? Hvis vi taler om aktiv pædofili, er det rimeligt nok. Det er en forbrydelse og kan naturligvis registreres. Men for hvilke ting ønsker De egentlig mere information?

Med hensyn til overførsel af oplysninger til andre stater kan jeg stadig huske et rigtig muntert øjeblik under det tyske formandskab, hvor en repræsentant for Rådet erklærede, at det undertiden faktisk var nødvendigt at overføre oplysninger meget hurtigt til Iran. Han fik hele Parlamentet til at måbe, for det kunne han da ikke mene – overføre oplysninger til Iran! Jeg stiller nu derfor det spørgsmål, om det pågældende rådsmedlem vil garantere, at følsomme oplysninger ikke under nogen omstændigheder vil blive overført til Iran. Kunne De måske også give mig nummeret på den artikel, hvorpå De bygger den garanti?

Skønt jeg anser beskyttelsesniveauet for utilstrækkeligt, bifalder jeg formålet: bedre samarbejde mellem politi og retsvæsen på europæisk plan (det er forekommet, at det har fungeret dårligt selv på nationalt plan). Et nøgleord, når det drejer sig om at forbedre dette samarbejde, er "tillid" – også her gælder det om tillid. Min anklage er, at Rådet ikke arbejder hårdt nok på at øge denne tillid og dermed også samarbejdet. Når alt kommer til alt, skal tillid bygge på noget som f.eks. omfattende databeskyttelse eller mistænktets rettigheder, som passer til vores retsstat – men De leverer ikke varen. De har nu arbejdet på mistænktets processuelle rettigheder i hele min valgperiode, og der er stadig ikke kommet noget frem. Hvor De yderligere virkelig kunne bidrage til at bringe samarbejdet videre, gør De det ikke. I stedet fremlægger De den rå rammeafgørelse om terrorbekæmpelse.

Fru Lefrançois har udarbejdet en passende betænkning herom, og den vil jeg gerne udtrykke en varm tak til hende for. Mit spørgsmål er fortsat: Hvilket problem prøver Rådet egentlig at løse her? Tilskyndelse til vold er forbudt i alle medlemsstater, og sådan bør det også være – men nu bliver også opfordring kriminaliseret. Hvad er "opfordring"? Nogen, der skriver, at USA er en slyngelstat, en ondskabens akse, der skal bekæmpes? Hvis den pågældende person også skriver: "De, der ikke er med os, er imod os", er det så en opfordring? Hvis en vesterlænding bevidst laver en antiislamisk film med det formål at fornærme mennesker, opfordrer han så til angreb? Opfordrer jeg selv til noget nu?

Uklar lovgivning er dårlig lovgivning. De har min støtte til også at kriminalisere tilskyndelse til vold på europæisk plan, men ikke med dette middel. Hvis man sammenligner alle de sproglige versioner, er det ikke engang klart, om det er "opfordring" eller "tilskyndelse", der bliver diskuteret. En kvinde kan klæde sig provokerende, men det betyder ikke, at hun tilskynder til voldtægt. Artikel 1, stk. 1, er alarmerende, fordi det hedder heri, at en person kan dømmes for terrorhandlinger, hvad enten han eller hun direkte går ind for sådanne handlinger eller ej. For min gruppe, er det virkelig at gå alt for langt.

FORSÆDE: Mario MAURO

Næstformand

Sylvia-Yvonne Kaufmann, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. næstformand i Kommissionen! Da jeg kun har kort tid til rådighed, vil jeg gerne nøjes med at drøfte fru Roures betænkning. Når vi taler om behandling af personoplysninger inden for rammerne af politimæssigt og strafferetligt samarbejde, vil jeg gerne sige meget klart, at jeg er af den opfattelse, at vi har brug for ensartede europæiske regler.

I de seneste år er der iværksat flere projekter vedrørende behandling af disse oplysninger, især den anden generation af Schengeninformationssystemet og visuminformationssystemet (VIS). Disse oplysninger er imidlertid også relevante i forbindelse med forslaget om at udveksle oplysninger fra strafferegistre mellem medlemsstater og endog indførelsen af et europæisk passagerlistesystem (PNR). Et højt databeskyttelsesniveau er i alle borgeres interesse og kan efter min mening kun sikres gennem ensartede EU-regler.

Rådsformanden har sagt, at den nuværende rådsafgørelse var den bedste løsning, man kunne nå. Jeg er nødt til at sige til rådsformanden, at jeg er skuffet over Rådets nye forslag, eftersom der ikke er taget hensyn til Parlamentets centrale krav, og jeg mener, det giver et databeskyttelsesniveau, der i nogle henseender stadig ligger under Europarådets konvention 108. I øvrigt deles kritikken af forslaget af alle grupper på tværs af partiskel, og jeg mener, at dette utvetydige budskab burde give Rådet stof til eftertanke.

Navnlig bør vi påse, at rammeafgørelsen også anvendes på den nationale behandling af oplysninger, ellers sættes der spørgsmålstejn ved hele ideen med forslaget.

Jeg vil også gerne understrege det, vores ordfører fru Roure har sagt, nemlig at særligt følsomme datakategorier, dvs. oplysninger, der afslører en persons etniske oprindelse, politiske anskuelser eller religiøse overbevisning, ikke skal behandles. Hvis vi overhovedet skal åbne mulighed for undtagelser fra dette princip, er det væsentligt, at der f.eks. opnås en godkendelse fra en relevant retsmyndighed på forhånd. Denne oplysningskategori skal ikke bare behandles automatisk.

Rådet har i lang tid lovet Parlamentet, at det vil vedtage denne rammeafgørelse. Jeg mener, det nu er på høje tid, at Rådet endelig holder sit løfte, og det med en rammeafgørelse, der faktisk er det papir værd, den er trykt på.

Jeg går ind for alle de ændringsforslag, Parlamentet stiller i betænkningen, da jeg mener, vi har brug for det højst mulige databeskyttelsesniveau, og dette sikres endnu ikke af Rådets foreliggende rammeafgørelse.

Gerard Batten, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Disse rådsafgørelser er led i harmoniseringen af vores nationale retssystemer i et fælles EU-system. Enhver EU-borger kan allerede udleveres fra et EU-land til et andet ved hjælp af en europæisk arrestordre med minimale beskyttelsesordninger. Selv når et nationalt retsvæsen eller en national regering ved, at der bliver begået en grov uretfærdighed, kan den ikke forhindre det.

I henhold til de nye bestemmelser om rettergang *in absentia* kan vi nu blive stillet for en domstol og dømt i en anden EU-stat uden overhovedet at være klar over, at det er sket, og derefter blive udleveret og fængslet. Vi kan få bøder eller få vores ejendom konfiskeret, igen uden at vores egne nationale retsvæsen eller regeringer kan forhindre det eller beskytte os.

I henhold til Lissabontraktaten er der planer om en europæisk anklagemyndighed med vidtrækkende beføjelser til at undersøge og retsforfølge personer, der er tiltalt for handlinger mod EU's interesser – med støtte fra Europol, hvis embedsmænd har immunitet mod retsforfølgelse for alt, hvad de gør eller alt, hvad de siger under udøvelsen af deres hverv. Og naturligvis har vi EU's egen paramilitære politistyrke, det europæiske gendarmeri, der er under opbygning i Vicenza, og som vil få mandat til at krydse grænser for at bekæmpe civile uroligheder i EU-medlemsstaterne.

Alt dette bliver gjort med henvisning til, at vi skal beskyttes mod terrorisme, men det, der faktisk sker, er naturligvis EU's endeløse mission, der har til formål at øge og forankre EU's egen magt og herredømme på alle områder af vores nationale liv. Terrorismen er ganske vist en reel trussel, og den største trusselskilde i dag er den fundamentalistiske, bogstavtro og ekstremistiske islamiske ideologi. Men terrorisme bør bekæmpes af nationale regeringer, der arbejder sammen, og ikke bruges som et påskud for at udvide EU's beføjelser.

Koenraad Dillen (NI). - (NL) Hr. formand! Det høres ofte fra forskellige steder, at bekæmpelsen af terrorisme truer vores frihedsrettigheder – men det er en falsk dikotomi. Ytringsfrihed, pressefrihed og retten til privatlivets fred er bestemt grundlæggende træk ved vores vestlige samfund, men som den tidligere taler lige har sagt, er det disse åbne samfund, der i øjeblikket er under trussel fra en islamisk ekstremisme, der opildner til terrorhandling mod disse værdier. Foranstaltningerne i denne betænkning er et skridt – men kun ét – i den rigtige retning. Stater har ikke blot pligt til at beskytte deres borgere mod terrorisme, men skal også være i stand til at træffe alle foranstaltninger til at beskytte den offentlige orden.

Jeg vil imidlertid gerne fremsætte en randbemærkning her, eftersom mange talere som en sidebemærkning til dagens forhandling har henvist til Italien. Den italienske regering har al mulig ret til at bekæmpe ulovlig indvandring og kriminalitet på den måde, den anser for nødvendig, forudsat at dette er begrundet i objektive legitime faktorer. Endvidere var sidste uges skammelige høring i Rom, hvor nogle få yderligtgående venstrefløjsmedlemmer af dette Parlament anklagede de italienske *carabinieri* for at torturere romabørn, en fornærmelse mod det italienske folk og sømmede sig ikke for dette Parlament. Jeg håber derfor, at Europa-Parlamentets formand på vegne af os alle vil undskylde over for den italienske regering.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. - (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg ønskede at tage ordet på dette tidspunkt, fordi jeg desværre skal videre og deltage i en interinstitutionel dialog. Jeg beder Parlamentet og ordføreren undskylde dette. Jeg vil blot kommentere gruppeformændenes udtalelser. Med hensyn til fru Lefrançois' betænkning og indlæggene, navnlig vedrørende sondringen mellem "tilskyndelse" og "opfordring" er ordlyden i artikel 5 i Europarådets konvention for det første blevet genoptaget i Rådets tekst for at forhindre forskellig anvendelse. Vi mener, at vi bør tiltro dommerne at anvende denne kriminalisering rimeligt og – som hr. de Grandes Pascual så ganske rigtigt sagde – under behørig hensyntagen til konteksten, især for så vidt angår spansk terrorisme. Endelig vil jeg gerne fremhæve, at der i Rådets tekst i vid udstrækning tages hensyn til ytringsfrihedsbestemmelsen i artikel 2 og proportionalitetsbestemmelsen i artikel 14.

Vedrørende Roure-betænkningen vil jeg gerne sige, at jeg også er enig med fru Buitenweg og hr. Alvaro. Det er virkelig et fremskridt at have bestemmelser inden for den tredje søjle, der åbner for retten til at indgive klage. Jeg har også hørt alle Deres krav til anvendelsesområde, især fru Kaufmanns. Frankrig mente det samme som Kommissionen, men vi er nødt til at være realistiske. Vi kunne enstemmigt vedtage en anden tekst. Vi ville gerne være gået videre – det er også, hvad kommissær Barrot sagde – men kun, hvis anvendelsesområdet blev udvidet, hvilket ville være en rigtig god ting. Jeg mener ikke, vi vil kunne gøre dette fremskridt på kort sigt.

Der skal indgås et kompromis og sikres en balance. Jeg er enig med fru Roure i, at dette ikke er helt igennem tilfredsstillende, men det er stadig et fremskridt, og vi må acceptere det for, hvad det er. Som jeg sagde, har vi under alle omstændigheder også evalueringsbestemmelsen. Jeg opfordrer Kommissionens næstformand – og jeg ved, han vil gøre det – til at sikre den bedst mulige udnyttelse af denne evalueringsbestemmelse og bestemmelserne om dataindsamling, der indebærer, at vi også tænker på registre under national suverænitæt. De nævnte medtagelsen af visse data i denne afgørelse. Personligt ville jeg også være glad, hvis medtagelsen af religiøse og seksuelle oplysninger blev revideret eller i det mindste blev formuleret bedre end i dag.

Som svar til hr. Dillen vedrørende romaerne: Som han ved, viste romatopmødet den 16. september det franske formandskabs og Kommissions engagement i romaspørgsmålet. Næstformanden deltog i mødet, og vi gjorde status over tidligere foranstaltninger, som medlemsstaterne kan forpligte sig på i fremtiden for at fremme integrationen af romaer i vores samfund, et spørgsmål, der også fylder en del på kommissær Špidlas sociale dagsorden.

Det var, hvad jeg ønskede at sige som svar på indlæggene under denne meget spændende forhandling.

Manfred Weber (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, hr. formand for Rådet! Jeg vil gerne begynde med at takke det franske formandskab for Rådet, fordi vi nu drøfter disse spørgsmål sammen, eftersom de illustrerer den balancegang, som udfordringen indebærer, nemlig på den ene side at takle en stor udfordring – terrorismen – og på den anden side databeskyttelsen. Det er en skam, at rådsformanden ikke kan være til stede hele tiden. Det ville have været meget gavnligt for forhandlingen.

For det første har vi med hensyn til databeskyttelsen allerede hørt mange formandskaber her fortælle os om et stort og betydeligt fremskridt. På vegne af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater vil jeg gerne påpege, at vores ordfører, fru Roure, har hele Parlamentets fulde opbakning i denne sag, da vi har brug for fremskridt her.

Der er tre spørgsmål, som er særlig vigtige for os. Jeg vil især gerne påpege, at vi skal fortsætte med at understrege, at vi støtter udvekslingen af data. Vi ved fra Schengen-informationssystemet, at vi kan spore mange kriminelle ved at udveksle data, og at dataudvekslingen giver garanti for succes og sikkerhed. Der er dog også andre vigtige aspekter. Eksempelvis er borgernes ret til indsigt meget vigtig for mig – en styrkelse af borgernes rettigheder – og rammerne, som allerede er blevet drøftet gentagne gange. Næstformand Barrot har påpeget, at det er vigtigt for ham at have disse beslutninger med som opbakning, især under forhandlinger med USA. Jeg vil dog gerne tilføje, at hvis USA indvender, at dette retsgrundlag desværre kun gælder for europæiske forhold og ikke på intraeuropæisk plan i forbindelse med situationen i medlemslandene, vil det være et argument imod os, da vi ikke engang tør gennemføre dette retsgrundlag fuldt ud i EU.

Hvad angår terrorbekæmpelsen, synes jeg, at det er en skam, at Rådet, selv om det hele tiden lancerer nye tiltag her, ikke kommer ud af stedet med den praktiske gennemførelse af de mange operationelle foranstaltninger. Vi husker alle, at det tog over et år at udpege EU's antiterror-koordinator, hr. de Kerchove, at vi handlede hurtigt i forbindelse med datalagring, men at vi desværre har set forsinkelser med gennemførelsen, og at vi inden for Europol stadig ikke har en task force, en dedikeret afdeling, for dette område. Vi må lægge flere kræfter i vores arbejde i denne forbindelse, og vi burde gøre operationelle fremskridt i stedet for blot at skændes om formuleringen.

Det er især i forbindelse med den islamiske terrorisme, at vi har de største problemer med konvertitter – mennesker, der vokser op i vores samfund, bliver voksne og konverterer så til den islamiske tro. Vi er nødt til at spørge os selv, hvad det er, der går galt i vores samfund og i det islamiske miljø og får disse mennesker til at blive radikaliserede. Det er vi nødt til at overveje.

I Europa kan vi leve i sikkerhed, blandt andet fordi vi har en engageret politistyrke, som vi nu bør takke.

Bárbara Dührkop Dührkop (PSE). – (ES) Jeg vil begynde med at lykønske ordførerne med deres fremragende betænkninger, men jeg vil især drøfte Lefrançois' betænkning.

Skridt for skridt, og altid ad lovgivningens vej, fortsætter vi med at inddæmme terrorismen. Rammedirektivet fra 2002 gjorde det muligt for os at fastsætte en fælles definition og et fælles retsgrundlag for terrorhandlinger.

De ændringer, der er blevet foreslået i dag, omfatter tre nye strafbare handlinger, som vi skal beskyttes imod, som svar på gamle og nye terrortrusler, der gør stadig mere brug af informationsteknologier, herunder cyberterrorismen. Der findes en lang række terrorhandlinger, som går fra indoktrinering og opfordring til fanatisme hos børn og til mord.

Den foreslåede ændring er begrænset til offentlig opfordring til at begå terrorhandlinger og rekruttering og træning af terrorister, som nu dækker traditionelle og moderne metoder til at sprede terror.

Vi skelner dog ikke mellem metoderne, men vi er nødt til at være yderst forsigtige, når vi trækker grænsen mellem, hvad der er uacceptabelt og derfor skal straffes, og ytringsfriheden som en grundlæggende rettighed.

Når det drejer sig om offentlig opfordring, er denne grænse knap så skarp. Hensigt og åbenbar fare er derfor væsentlige krav for at kunne beskrive noget som en strafbar handling. Alt andet er ytringsfrihed, som er beskyttet i selve rammedirektivet, i EU-traktatens artikel 6, i chartret om grundlæggende rettigheder og i Europarådets konvention.

Konventionen lider imidlertid under, at der stadig er mange medlemsstater, der ikke har ratificeret den, og det er ikke til megen hjælp i forbindelse med terrorbekæmpelsen eller beskyttelsen af frihedsrettighederne.

Hverken den oprindelige rammeafgørelse eller den nuværende ændrede version kan erstatte konventionen. Det er snarere konventionen, der ville styrke den europæiske lovgivning ved at give den merværdi og mere komplette retlige rammer.

Som det er tilfældet med Prümtraktaten og mange andre tekster, skelner EU-lovgivningen ikke mellem de forskellige former for terrorister. Den er lige så velegnet til brug inden for EU som for den internationale terrorisme.

Sidste år registrerede Europol i alt 583 terrorhandlinger, 24 % mere end forrige år, hvoraf 517 blev udført af separatistgrupper i Spanien og Frankrig. Der var 201 anholdelser af personer mistænkt for islamiske terrorhandlinger.

Jeg vil gerne takke politistyrkerne for deres prisværdige indsats og deres bestræbelser på at få bugt med terrorismen og anholde terroristerne.

Desværre er der igen dårlige nyheder fra mit land. Vi har en lang og ulykkelig terrortradition. Vi ved, at terrorister ikke hører hjemme i et demokrati, men det gør de mennesker, der opmuntrer, huser og bistår terroristerne, heller ikke. Jeg mener derfor, at der er endnu et retligt begreb, som ville fuldstændiggøre vores lovgivning, nemlig kriminalisering af demonstrationer, der miskrediterer eller ydmyger ofrene for terrorisme eller deres familier. Det bør vi huske på næste gang, der skal laves ændringer.

Jeg vil slutte med at beklage, at vi ikke er i stand til at anvende artikel 10 i protokollen til Lissabontraktaten, hvilket ville have fremskyndet fællesskabsgørelsen af områder, der er så vigtige og presserende for borgerne.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil begynde med at komme med en bemærkning til forretningsordenen og anmode Parlamentets formandskab om at skrive til det franske formandskab og påpege, at vi finder det uacceptabelt, at det franske formandskab ikke er til stede under hele denne vigtige forhandling.

– (NL) Hr. formand! Terrorismen blev ikke opfundet den 11. september 2001. Den har altid været der. Dertil kommer, som den forrige taler netop har bemærket, at det understreges i Europols "EU Terrorism Situation and Trend Report", at langt de fleste angreb ikke begås af islamiske ekstremister, men af separatister og af henholdsvis højre- og venstreekstremister.

Hvad der er nyt siden 2001 er imidlertid, at regeringer over hele verden har benyttet bekæmpelsen af terrorismen til at begrænse borgerrettighederne og frihedsrettighederne. Jeg går fuldt og helt ind for samarbejde om bekæmpelsen af kriminelle, og jeg er helt enig i hr. Webers ord, men der er meget ofte blevet truffet foranstaltninger, f.eks. indsamling af personoplysninger, der ikke har noget som helst at gøre med terrorisme. Personoplysningerne bruges f.eks. i forbindelse med indvandringskontrol og til bekæmpelse af "almindelig" kriminalitet. Det er i sig selv helt legitimt, men lad os i så tilfælde kalde en spade for en spade.

Rådets højtidelige erklæringer om borgernes rettigheder og privatlivets fred lyder temmelig hult, når Rådet ikke engang er til stede her, og i særdeleshed fordi det ikke er indstillet på at gennemføre Europa-Parlamentets anbefalinger, som særligt fremgår af Roure-betænkningen. Så skulle Rådet måske holde op med at græde krokodilletårer over det irske "nej".

Endelig har jeg to specifikke spørgsmål. Jeg vil gerne bede Kommissionen – eftersom Rådet ikke er her – om oplysninger om kontaktgruppen på højt niveau. Efter to års forhandlinger bag lukkede døre og uden mandat har den amerikanske minister for national sikkerhed, Michael Chertoff, nu opfordret kommissær Barrot til at underskrive en aftale til december. Jeg vil gerne høre, om kommissær Barrot vil sige "nej" på vores vegne.

Mit andet spørgsmål lyder som følger. Der foregår forhandlinger på EU's vegne om en ordning, der tillader toldvæsenet i Europa – uden nogen forklaringer eller restriktioner – at undersøge og konfiskere laptops ved grænsen. Jeg vil gerne vide, hvordan situationen er på dette område.

Formanden. – Jeg synes, at det er vigtigt at informere Dem om, at det franske formandskab helt korrekt undskyldte sig før indledningen af forhandlingen og meddelte os, at fru Dati ikke var i stand til at deltage i forhandlingen, da hun var blevet opholdt af uundgåelige årsager, og at hr. Jouyet, som skulle erstatte hende, ikke havde mulighed for at blive.

Deres indvendig er dog vigtig, og vi vil bringe den videre, men jeg må understrege, at det franske formandskab havde undskyldt sig på forhånd.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Hr. formand! Terrorismen er en af de største trusler i moderne tid. Angrebene den 11. september gjorde det helt klart for os. Terrorismen er baseret på såvel en psykologisk som en social og pressemæssig effekt. Heraf det problem, der er opstået med den uendelige liste af spørgsmål om, hvordan

vi skal afværge denne slags trusler, som har nået globale dimensioner. Spredningen af frygt og terror og angreb på det civile samfund – det er terrorismens ansigt.

EU skal sikre dets borgere et højt niveau af sikkerhed. Det er nødvendigt at være særlig opmærksom på terroristernes brug af it og kommunikationsteknologier, især internettet, som hjælper med at sprede propaganda og træningsmanualer. Det er det, som vi virkelig skal håndtere. Terrorbekæmpelse bør være en prioritering for os i EU, især bekæmpelse af dens mest truende variant, den islamiske terrorisme, hvis mål er en fuldstændig ødelæggelse af den vestlige civilisation. Hvad kan vi gøre? Valget er enkelt: Enten udrydder vi terrorismen, eller også vil terrorismen betyde verdens undergang.

Angelika Beer (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi kan afholde denne forhandling om grundlæggende principper – vi skal afholde den – men ikke uden at drøfte et særligt instrument. Jeg taler om det, der bliver omtalt som listen over terrororganisationer. Siden EF-Domstolens dom af 3. september har vi vidst, at den retlige vurdering er fuldstændig klar. Såvel EU's som FN's system med lister over terrororganisationer krænker borgernes grundlæggende rettigheder og skal derfor ændres.

Hvad er der sket? EU's liste over terrororganisationer opererer i en gråzone, der er fuldstændig uden for parlamentarisk kontrol. Det er meget bizart, at vi som Parlament hører, at der på et møde i Rådet (landbrug og fiskeri) – hvor politikere, der har specialiseret sig i landbrug, skovbrug og udvikling af landdistrikterne – blev vedtaget en ny EU-liste over terrororganisationer uden forhandling, og uden at de vidste, hvad der stod på den. Vi ved, at det giver anledning til udenrigspolitiske vanskeligheder, da folkeretten bliver trådt under fode inden for denne gråzone. Vi ønsker at ændre dette, og jeg beder om Deres opbakning til at gøre det.

Giusto Catania (GUE/NGL). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er også skuffet over, at den franske minister er taget af sted, for han kunne f.eks. have fået at vide, at den information, han gav os, er ukorrekt. Fru Dührkop har faktisk ret, når hun siger, at størstedelen af de terrorangreb, der gennemføres i EU, har et separatistisk grundlag og intet har at gøre med Al-Qaida, i strid med hr. Jouyets erklæring.

I det tilfælde kunne vi have fjernet det tankevækkende lighedstegn, der ofte sættes mellem islam og terrorisme. Det er en hyppig tendens, og den har desværre også sine tilhængere her i Parlamentet. Jeg tænker på hr. Borghezios holdning ved den nylige demonstration i Köln, hvor han, hvis denne rammeafgørelse var trådt i kraft, utvivlsomt ville være blevet anklaget for at opfordre til terrorisme. Jeg vil definere hr. Borghezios aktiviteter som en opfordring og på vegne af Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre komme med en formel anmodning til Parlamentets formand om at give hr. Borghezio en officiel advarsel.

Efter min mening har den strategi, der er blevet vedtaget i de seneste år om bekæmpelse af terrorismen, været en taberstrategi, og den har i for høj grad været underlagt USA's interesser i krigen i Irak og Afghanistan ved udformningen af listen over terrororganisationer og i forbindelse med de begrænsninger, som retsstaten er blevet underkastet. Der har været for mange tilfælde med uheldig håndtering af personoplysninger, og jeg synes, at vi alle skal arbejde sammen – og nu slutter jeg – for at sikre, at vi ikke begrænser de personlige frihedsrettigheder, for at øge de demokratiske områder og for at sikre, at vi ikke i sikkerhedens og terrorbekæmpelsens navn bidrager til at nå de mål, som terrororganisationerne selv har opstillet.

Nils Lundgren (IND/DEM). – (SV) Hr. formand! Fru Lefrançois foreslår vigtige ændringer for at sikre fortroligheden, ytringsfriheden og retssikkerheden. Hvad der burde blive anset for kriminelt er tilskyndelse, ikke opfordring, til at begå terrorhandlinger. Beskyttelsen af respekten for privatliv og familieliv skal også gælde e-mail og anden elektronisk korrespondance, og alle de grundlæggende principper i hele vores lovgivning, proportionalitet, nødvendighed og ikkediskrimination, understreges.

Fremragende. Men, for der er et stort "men": Hvad sker der med subsidiariteten? Hvilken slags terrorisme skal håndteres på EU-plan? En frygtelig terrorforbrydelse blev begået i Spanien i sidste weekend, og vores sympati går til det spanske folk, men den forbrydelse er ikke et EU-anliggende. Det var den terrorisme, der fandt sted i årtier i Nordirland, heller ikke. Der er ingen tvivl om, at frykten for terrorisme bevidst bliver udnyttet til at fremme EU's holdninger inden for området retfærdighed og politianliggender på bekostning af medlemsstaterne. Subsidiaritet er et velegnet emne for politiske taler, men det har ikke nogen fremtrædende plads i lovgivningen.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! I weekenden blev Den Tjekkiske Republiks ambassadør i Pakistan offer for et bombeangreb i nævnte land. I går blev tre tjekkiske soldater såret ved et raketangreb i Afghanistan. I dag har terrorismen også direkte følger for borgerne i mit land. Der er ingen tvivl om, at dette er et af civilisationens mest lumske og farlige fænomener, og vi ikke må give efter for dette

kujonagtige og forfærdelige onde, men skal bekæmpe det. Krigen mod terrorismen må dog heller ikke blive en altomfattende besværgelse. Trods alle terrorismens blodige følger må vi ikke sætte daglig mistro og frygt over friheden. Jeg forkaster derfor Kommissionens forslag om, at tilskyndelse til at begå en terrorhandling skal anses for en forbrydelse. Forslaget har til formål at straffe mundtlige og skriftlige udtalelser, og det indebærer en tydelig trussel mod ytringsfriheden og de grundlæggende menneskerettigheder. For mig som demokratisk politiker er det uacceptabelt.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, mine damer og herrer! Jeg vil begynde med fru Roures betænkning, hvor jeg endnu en gang støtter dens bestræbelser på at nå en politisk aftale om forslaget til en rammeafgørelse om beskyttelse af personoplysninger inden for rammerne af den tredje søjle, og som ikke er baseret på den laveste fællesnævner, et minimumsniveau af databeskyttelse og alvorlige mangler. Jeg vil gerne gentage min holdning, som jeg har redegjort for flere gange tidligere: Det er vigtigt og presserende at få vedtaget et retlig instrument, som garanterer databeskyttelsen inden for rammerne af den tredje søjle og sikrer et beskyttelsesniveau for personoplysninger, der som minimum svarer til det niveau, der er garanteret under den første søjle i henhold til direktiv 95/46/EF.

Jeg nød i høj grad at lytte til næstformand Barrots erklæringer. Han er på bølgelængde med Parlamentets bekymringer, men jeg beklager, at Rådets tomme stol er et levende eksempel på den politiske døvhed, der har været kendetegnende for hvert eneste formandskab. Jeg er overhovedet ikke optimistisk med hensyn til Rådets svar.

Angående Lefrançois' betænkning: I 2002 vedtog vi en rammeafgørelse, hvori vi harmoniserede definitionen af "terrorisme" og de straffe, der kan finde anvendelse. Flere talere har allerede henvist til internettet, de nye informationsteknologier og de fordele, de medfører, men også til den brug, som de kriminelle kan gøre af nettet. Som nævnt er der ca. 5 000 sider med terrorpropaganda, som er instrumenter til radikaliserings og rekruttering, ligesom de er en kilde til information om terrormidler og -metoder. Det er derfor, at vi er nødt til at ændre direktivet fra 2002, så vi kan etablere de nødvendige instrumenter til håndtering af denne slags cyberterrorisme. Jeg støtter fru Lefrançois' forslag, som kombinerer det presserende behov for at bekæmpe terrorismen med respekten for ytrings- og forsamlingsfriheden.

Endelig er det meget vigtigt, at medlemsstaterne ratificerer Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme fra 2005 for at sikre en sideløbende gennemførelse af de to instrumenter sammen med en mere grundig og omfattende retlig ordning.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Hr. formand! I de seneste år er drøftelsen af terrorisme i Kommissionen og Rådet næsten altid udsprunget af den selvindlysende accept af beskyttelsen af vores grundlæggende rettigheder. De næsten ligeledes uundgåelige følger er urimelige lovgivningsforslag, som overtræder de selv samme rettigheder.

Et typisk eksempel herpå er det forslag, vi behandler i dag om bekæmpelse af terrorisme på internettet. Det er baseret på erkendelsen af, at nogle terrorister bruger internettet til at tilskynde til terrorisme, og at vi må stoppe dem.

Det konkluderes imidlertid i forslaget, at der er brug for følgende ekstreme skridt: For at bekæmpe terrorisme på internettet bør vi arrestere enhver borger, som skriver noget, som kunne blive fortolket af politiet som værende et forsøg på at opfordre til terrorisme, og bemærk, at der ikke engang står "tilskynde" hertil. Derudover er enhver, der direkte eller indirekte støtter terrorforbrydelser, skyldig. Med andre ord risikerer enhver, der mundtligt eller skriftligt vover at give udtryk for en politisk holdning, der kunne fortolkes, som om den støtter terrorisme, at blive arresteret. Det står et andet sted i forslaget, at folk kan blive retsforfulgt, selvom de ikke har til hensigt at opfordre til terrorisme med deres skrivelser, blot på baggrund af at deres ord efter politiets mening har en sådan virkning. Et af de grundlæggende principper i den kriminelle retspleje bliver med andre ord trådt fuldstændigt under fode.

Heldigvis bringer Lefrançois-betænkningen de demokratiske samfunds åbenlyse værdier tilbage i denne vanvittige rammeafgørelse. Den beskytter pressefriheden og indholder i vores e-mails fra myndighedernes forebyggende udspionering, og det erklæres udtrykkeligt, at ingen form for kriminalisering "må indskrænke eller være til hinder for ... fremsættelse af radikale, polemiske eller kontroversielle synspunkter i den offentlige debat om følsomme politiske spørgsmål, herunder terrorisme." Jeg håber, at Rådet vil acceptere disse selvklaare ændringer.

Der er ingen i Parlamentet, der undervurderer behovet for at bekæmpe terrorismen, men når bekæmpelsen heraf giver anledning til foranstaltninger, som i sidste instans giver vores demokrati mundkurv på, er Europa-Parlamentet ganske rigtigt forpligtet til ikke at støtte dem.

Det er fordi – og det er atter en af de åbenlyse sandheder, der er i fare for ikke længere at blive taget for givet i Europa – det er absurd at hævde, at vi bekæmper terrorismen for at ”forsvare vores demokrati”, når vi foreslår foranstaltninger, der er i strid med de grundlæggende demokratiske principper. Demokratiets moralske overlegenhed består faktisk i, at der er mange måder at reagere på og beskytte det, men de omfatter bestemt ikke forebyggende kontrol med borgernes tanker og ord, for slet ikke at tale om en forebyggende uddeling af mundkurve til dem, der er uenige i det, der er selvindlysende for flertallet, eller kriminalisering af deres udtalelser.

Jeg opfordrer Dem til at støtte Lefrançois- og Roure-betænkningerne. Til Rådet, der er fraværende, siger jeg: Vogt Dem.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Hr. formand! Der er grundlæggende svagheder ved den måde, som EU for øjeblikket handler i forbindelse med de retlige og indre anliggender, især manglen på fuld gennemsigtighed og demokratisk lovgivningsarbejde i Lissabontraktatens fravær (jeg beklager også, at hr. Jouyet viste os, at han var ligeglad med vores synspunkter ved at forlade mødet, uanset om han har undskyldt det eller ej), og også manglen på ligevægt og respekt for de grundlæggende rettigheder. Begge dele bliver desværre stillet til fuld skue i de to foranstaltninger, der drøftes her.

Kriminalisering af ”offentlig opfordring til at begå terrorhandlinger” – et uklart udtryk – risikerer at begrænse ytringsfriheden, når den strafbare handling, der består i tilskyndelse, som vi allerede råder over, er helt passende.

De øvrige foranstaltninger giver kun en svag beskyttelse af personoplysninger, der angiveligt udveksles af retshåndhævende årsager, men som har store smuthuller. Jeg kan oplyse Parlamentet, at datalagringsdirektivet – som var det britiske formandskabs store landvinding for tre år siden – i Det Forenede Kongerige anvendes til at give hundredvis af ikke-retshåndhævende myndigheder adgang til personlige kontaktoplysninger. Lokale byråd bruger det til at tjekke, om forældre har løjet om, at de bor i optagelsesområdet til en populær skole, hvilket måske er uartigt, men ikke en større forbrydelse.

Det er skammeligt at se, hvordan indenrigsministrene har efterladt et råderum for euroskeptiske partier som det britiske Independence Party og det britiske Konservative parti, så de kan hudflette alle EU's bestræbelser i forbindelse med grænseoverskridende kriminalitet. Vi ved, at langt størstedelen af den europæiske offentlighed, herunder i Det Forenede Kongerige, støtter EU's bestræbelser på at fange kriminelle og terrorister, f.eks. ved hjælp af den europæiske arrestordre. Men det britiske Independence Party og de konservative, som hævder at prioritere lov og orden højt, vinker muntert farvel til enhver kriminel, som undslipper over kanalen. Vi bør ikke lade dem slippe af sted med deres propaganda, især fordi indenrigsministrene gør deres bedste for at underminere offentlighedens støtte til politisamarbejdet ved deres snæversynede tilgang, som ikke er nok opmærksom på borgernes frihedsrettigheder, uanset om det drejer sig om beskyttelse af privatlivets fred eller de tiltaltes rettigheder.

De europæiske regeringer har været så dumme at tillade kommissær Batten og hans ligestillede at hidse sig op over spørgsmålet om anerkendelse af domme afsagt in absentia i deres mislykkede forsøg på, under ledelse af den britiske regering, at styrke retten til at forsvare sig. Så kan man tale om en uheldig alliance mellem euroskeptikerne og en svag Labourregering.

Endelig vil jeg gerne spørge, hvor justitsministrene er i hele dette spil. De er nødt til at få hånd i hanke med indenrigsministrenes cirkus og begynde at opbygge et virkeligt europæisk område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Vi behøver Lissabontraktaten for at få gennemsigtighed og demokrati ind i dette projekt, og det skal ske hurtigt, før valget til Europa-Parlamentet.

Konrad Szymański (UEN). – (PL) Hr. formand! Når man lytter til denne forhandling, får jeg undertiden det indtryk, at vi glemmer, at rammeafgørelsen er rettet mod demokratiske stater, mod EU-medlemsstater med et demokrati, der bygger på et solidt fundament. Der er derfor ikke nogen presserende grund, noget presserende behov for at begrænse virkningen af rammedirektivet ved at indføre begreber som ”tilskyndelse” eller ”reel terrortrussel”. Det er den mistænksomhedskultur, som hr. Fava talte om, mistænksomhed over for staten. Hvem skal vurdere, hvor reel truslen egentlig er blevet? Skal blodet flyde i gaderne i en af de europæiske byer, for at vi kan være 100 % sikre på, at den trussel, der hænger sammen med træning, tilskyndelse eller opfordring, er blevet reel?

Disse og andre sikkerhedsklausuler kan blive fortolket med ond vilje, f.eks. af domstolene. De kan ende med at blive betragtet som et udtryk for en ideologi, en falsk påskønnelse af menneskerettighederne, som i dette tilfælde ville underminere terrorbekæmpelsens effektivitet. Jeg beder medlemsstaterne om at udvise mere tillid og ikke svække rammeafgørelsen og bevare konvergens mellem rammeafgørelsen og konventionen om forebyggelse af terrorisme, der er udarbejdet af nationerne i Europarådet i fællesskab.

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Terrorismen er en handling, der bør fordømmes af alle de medlemmer, der er til stede her i Parlamentet. Det skal dog ikke foranledige os til at gøre beskyttelsen af vores sande sikkerhed vanskelig. I virkeligheden har de valg, som EU har truffet for at få bugt med disse frygtelige forbrydelser, skabt splittelse mellem os og gjort os meget usikre.

Vedtagelsen af stadig mere reaktionære foranstaltninger bekræfter, at vi havde ret, da vi fra starten af var uenige i hele dette foretagendes etos, og at vi med rette nu er bekymrede over den essentielle beskyttelse af vores borgers frihedsrettigheder. De fremlagte reformforslag opfordrer til en endnu større investering i foranstaltninger og politikker, der kan sætte uskyldige mennesker på anklagebænken og få dem dømt. På baggrund af rene mistanker tilsidesætter de det grundlæggende retsprincip om, at man er uskyldig, indtil det modsatte er bevist.

Hvordan kan offentlig tilskyndelse eller opfordring være en forbrydelse, når det ikke har nogen konsekvenser eller fører til nogen handling? Hvor søgt kan definitionen af opfordring blive? Hvornår kan den anses for offentlig? Hvornår er den reelt farlig og derfor strafbar?

Den deklaratoriske funktion af nogle af bestemmelserne om beskyttelse af ytringsfriheden er ikke tilstrækkelig: Det, der afgør gennemførelsen af forslaget, er de tanker, der ligger bag dets definitioner. De er i strid med artikel 10 i den europæiske menneskerettighedskonvention og kan føre til kriminalisering af demonstrationer, taler mv.

Efter vores opfattelse foretager EU igen et valg baseret på politisk formålstjenlighed i stedet for at forsøge at beskytte borgernes reelle frihedsrettigheder. Det forsøger at fordrive vores bekymringer med deklaratoriske klausuler, der er ude af stand til at sikre beskyttelsen af dem, som nogle ønsker at se som potentielle terrorister.

Georgios Georgiou (IND/DEM). – (EL) Hr. formand! Sikken en sorg, sikken en lidelse, sikken en smerte og sikken et had, som terrorismen indebærer! Uheldigvis har vi lært at skjule, at beskytte os selv og at hade, for det er vores grundlæggende rettigheder, og det er, hvad de er blevet reduceret til. Men man har imidlertid ikke lært os en grundlæggende forpligtelse: ikke at opfordre til terrorisme. Terrorismen er ikke en ugerning. Det kan være en kriminel handling, der er begået i protest, og en handling, der er begået som hævn, og der er ingen tvivl om, at det er en forfærdelig forbrydelse, men det er ikke en ugerning. Jeg har ikke set terrorister, som er fordærvede, og som dør sammen med deres ofre. Terrorismen er fremprovokeret. For så vidt at terrorismen er fremprovokeret af dem, der opfordrer hertil og gør brug af den, vil terrorismen slå ihjel.

I Europa-Parlamentet skal vi beskytte europæerne, men vi skal også beskytte dem, der bliver dræbt i Islamabad, i Sharm el-Sheikh og for nylig i Algeriet. Det er nu Parlamentets forpligtelse at beskytte dem, der ikke kan bebrejdes noget.

(Formanden fratog taleren ordet)

Ashley Mote (NI). – (EN) Hr. formand! For to uger siden talte formanden for Det Muslimske Råd i Storbritannien ved et møde i Europa-Parlamentet, hvor han kategorisk forkastede gensidighed mellem trosretningerne og krævede, at den indfødte befolkning havde en forpligtelse til at byde indvandrere velkommen, og at disse indvandrere havde ret til at holde sig for sig selv. Han kom ikke med en eneste hentydning til at luge ud blandt de islamistiske fundamentalister i hans eget samfund, selv om han ved – det må han gøre – at muslimerne, og ikke kun muslimerne, råder over viden til at finde og stoppe deres fanatikere.

Det var ikke skotske rugbyspillere, der sprængte metroen i London i luften, og det var heller ikke waliske bønder eller engelske cricketspillere. Det var en samling hjernevaskede muslimske unge, der så frem til at møde 72 vestalinder i Paradis, og som troede, at de havde en himmelsendt ret til at nedslagte de vantro. Vi kæmper ikke mod terrorismen. Vi kæmper en religionskrig, og det er på tide, at vi accepterer denne skelnen.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Mange af medlemmerne er kommet med kloge kommentarer til, hvordan man kan ramme den rigtige balance mellem forebyggelse af terrorhandlinger og beskyttelse af vores borgerrettigheder, især med hensyn til datalagring og -indsamling.

Jeg vil gerne rejse spørgsmålet om, hvad det er for nogle oplysninger, der indsamles om vores borgere, og hvordan de bliver oplagret og tilgået. Lad mig bare komme med ét eksempel på dataindsamling, som sandsynligvis berører de fleste af medlemmerne her i salen. Vi flyver ofte og er kunder i lufthavnsbutikkerne, og et hvilket som helst køb, vi foretager, kræver fremvisning af boardingpasset. Selv om forskellige afgiftssatser på parfume, alkohol og tobak måske kan retfærdiggøre dette, har De så nogen sinde tænkt over, hvorfor Deres boardingpas er nødvendigt for at købe en avis?

Hvem behøver at vide, om De køber den højreorienterede Daily Telegraph eller den venstreorienterede Libération? Hvis det ikke tjente et formål, hvorfor er der så nogen, der indsamler oplysningerne?

For det andet er vi nødt til at øge sikkerhedsforanstaltningerne i forbindelse med oplagring og adgang til oplysninger. Hvordan i alverden skal vi overbevise vores borgere om, at de ofre, de bliver bedt om med hensyn til respekten for deres personlige frihedsrettigheder, er berettigede, hvis regeringsagenturer i medlemsstaterne har forlagt store databaser, som det var tilfældet i Det Forenede Kongerige, eller endog offentliggjort dem på internettet, som det var tilfældet med skatteoplysningerne i Italien?

Disse få eksempler viser, hvorfor Kommissionen og Rådet bør lytte til LIBE-udvalget, der bl.a. hævder, at det burde være forbudt at behandle data, som afslører politiske holdninger, og at det også burde gælde for national databehandling.

Det er kun, hvis disse og de yderligere sikkerhedsforanstaltninger, som er foreslået af Parlamentet, bliver indført, at borgerne vil acceptere dataindsamling. Uden disse sikkerhedsforanstaltninger vil vi få en europæisk informationshøstak med bidder af strå, der flyver rundt i vinden, og hvor der er håbløst at finde den berømte nål, som er den nøgleinformation, som hindrer en grusomhed begået af terrorister.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). – (DE) Hr. formand! Der er overhovedet ingen tvivl om, at vi skal blive ved med at bekæmpe terrorismen med alle midler. Jeg hilser derfor den kendsgerning, at vi skal fortsætte med at udvikle de nødvendige instrumenter og tilpasse dem til den viden, vi har fået, særlig velkommen. Der er dog én ting, der bør stå klart, og det er, at vi kun kan vinde dette slag på grundlag af retsstatsprincippet. Hvis vi giver afkald på lov og moral, er det eneste, vi opnår, at styrke, ikke svække, terrorismen. Bushregeringen har vist os dette ganske klart. Europa kan her foregå andre med et godt eksempel.

Offentlighedens sikkerhed og frihed hænger imidlertid altid sammen med individets frihed. De kan f.eks. bare se på den baskiske region. Folk lever i frygt og rædsel, da en gåtur på gaden eller et besøg på den forkerte bar kan få fatale følger. Det er vores opgave at beskytte vores borgere fra sådanne trusler. Nogle gange kan det være nødvendigt at begrænse andre personlige frihedsrettigheder for at gøre det. Vores borgere er dog nødt til at stole på, at disse restriktioner er hensigtsmæssige, og at deres oplysninger ikke bliver distribueret til hele verden af efterretningstjenesterne. Kort sagt bør vores borgere ikke vågne op en dag og opdage, at Orwells visioner ikke længere er utopi. Det er nøjagtigt dét, det handler om, nemlig at sikre sikkerheden for liv og lemmer uden at ødelægge retten til familieliv og privatliv.

I den forbindelse vil jeg gerne takke begge mine kolleger for deres fremragende betænkninger om spørgsmålet. Det fremgår klart af dem begge, at vi opfordrer Rådet til at gøre en større indsats for at beskytte de grundlæggende rettigheder, at vi ønsker, at der bliver udvist større omhu og en større grad af beskyttelse ved håndtering af personoplysninger. Vi vil give Rådet vores fulde opbakning i forbindelse med alle meningsfyldte og passende foranstaltninger til bekæmpelse af terrorismen.

Europa-Parlamentets Socialdemokratiske Gruppe vil altid sørge for, at alle borgere kan føle sig sikre, uanset om de går på gaden, deltager i større begivenheder eller er hjemme. Friheden er for kostbar til, at den må blive ødelagt, uanset fra hvilken side. Det ved vi udmærket fra vores egen smertefulde historie i Europa.

Jean-Marie Cavada (ALDE). – (FR) Hr. formand! Der er allerede blevet sagt meget, så jeg vil ikke gå så meget i dybden med dette spørgsmål. Jeg vil blot gøre opmærksom på en ny situation, nemlig at terrorismen har introduceret noget i vores samfund, som ikke fandtes før. Terrorismen har tilladt regeringer og lært stater at være mistroiske ikke blot over for en indtrængende fjende, men over for alle deres borgere, og det er dét, der gør det vanskeligt at regere.

Der findes ikke nogen vanskeligere opgave end både at skulle garantere sikkerheden og respektere rettighederne. På den baggrund vil jeg gerne sige, at fru Lefrançois' og fru Roures betænkninger giver en særdeles afbalanceret syntese af de fremskridt, der behøves for at sikre beskyttelsen af borgerne og beskyttelsen af deres frihedsrettigheder.

Regeringerne kan ikke finde ud af at forene disse to behov. Det er ikke en del af deres tradition, og det er noget, de nu er i gang med at lære bid for bid. Det er i sandhed en ære for Europa-Parlamentet og dette kammer at være dem, der sikrer ligevægten i bestræbelserne på at opnå fremskridt inden for disse to områder: borgernes sikkerhed og beskyttelsen af deres frihedsrettigheder.

I den nuværende situation synes jeg, at rammeafgåelsen, som ændret af de to ordførere fru Roures og fru Lefrançois' betænkninger, er resultatet af flere års arbejde, og det er derfor særdeles værdifuldt. Det er dog kun et skridt på vejen. Regeringerne skal lære, hvordan de opnår balance mellem det at regere borgerne og beskytte deres liv. I denne henseende kan vi spille en vigtig rolle ved at hjælpe dem med at træffe de nødvendige beslutninger, hvilket de efter min mening ikke er i stand til at gøre alene, eller til at anvende dem inden for deres nationale grænser.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Hr. formand! Terrorangreb som det nylige angreb i Islamabad viser tydeligt, at terrorismen faktisk er en skræmmende virkelighed. Vi hilser derfor ethvert forslag til at bekæmpe terrorismen effektivt, eller med andre ord til at sørge for sikkerhed for de europæiske nationer, velkommen.

På den anden side kritiserer den betænkning, vi forhandler, disse målsætninger ved at forsøge at slå hårdere ned på terrorismen på tilskyndelsesstadiet, mens den på den anden side hentyder til den forkastede Lissabontraktat. De målsætninger, der anføres i betænkningen, og deres berettigelse udelukker hinanden. Vi kan ikke bekæmpe terrorismen effektivt uden at reducere eller begrænse visse af borgernes rettigheder. Det er desværre den pris, vi er nødt til at betale.

EU har hidtil ikke taget nogen skridt til at koordinere de internationale tiltag, og den foregiver at bekæmpe terrorismen i en virtuel-verbal sfære. På foranledning af Europa-Parlamentets Socialdemokratiske Gruppe blev der nedsat et udvalg om CIA's aktiviteter i Europa-Parlamentet, som ikke har formået at fastslå noget som helst, og som blot har undermineret kampen mod terrorismen. Lad os håbe, at vi denne gang, under påskud af at beskytte de grundlæggende rettigheder, ikke skubber i den samme retning.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Rådets og Kommissionens forslag, som betænkningen generelt er enig i, er et helt igennem reaktionært angreb på selv de mest grundlæggende demokratiske borgerrettigheder og frihedsrettigheder. Dets formål er at styrke den institutionelle undertrykkelsesramme, så det kan anvendes til at knuse folks kamp.

Ved at indføre ny terminologi såsom "voldelig radikaliserings" og "yderligtgående ideologier" kriminaliserer forslaget helt vilkårligt enhver form for ytring, mening, synspunkt og ideologisk opfattelse og sætter spørgsmålstejn ved det udbytende kapitalistiske system.

Hertil kommer, at en ændring af den europæiske terrorlov tilføjer tre nye forbrydelser, der alle har med brugen af internettet at gøre. I henhold til denne middelalderlige institutionelle ramme tillades undertrykkende mekanismer for at forbyde og straffe idéudveksling under påskud af, at det støtter eller tilskynder til terrorhandlinger. Samtidig, og i henhold til den samme filosofi, anses former for kamp, der sætter spørgsmålstejn ved EU's politik og forsøger at tilsidesætte den, for terrorhandlinger.

Folk må hellere reagere med ulydighed og uregerlighed end at acceptere disse reaktionære love.

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Hr. formand! Vi taler i dag om formen på Rådets rammeafgåelse om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager. Det er en meget vigtig sag, der kræver en tilbundsående analyse. Lige i starten af betænkningen er der imidlertid en henvisning til Lissabontraktaten og de ændringer, dens ikrafttræden vil medføre. Tillad mig at minde Dem om, at traktaten efter den irske afstemning helt har opgivet ånden, og at det ikke er rigtigt at forsøge at presse tingene i den retning. De ændringer, som Parlamentet foreslår i betænkningen, vil føre til en endnu større harmonisering end den, Kommissionen har foreslået. Jeg mener, at vi skal lade det være op til medlemsstaterne at foreslå mere detaljerede definitioner på nationalt plan og ikke skære alting ud i pap i Bruxelles, og det gælder også for så vidt angår databeskyttelsen.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Lad mig begynde med at lykønske vores to kolleger, som har udarbejdet de betænkninger, vi drøfter i dag. Der er ingen tvivl om, at terrorbekæmpelse er vores alles fælles og selvklaare mål. Ikke desto mindre skal vores personlige rettigheder og personoplysninger beskyttes i henhold til vores lovgivning.

Når der derfor er tale om, at Rådet blander sig i de personlige rettigheder, så gør jeg indsigelse mod det. Lad mig dog rette vores opmærksomhed mod en anden kendsgerning. De talrige lækager af store mængder

personoplysninger i flere medlemsstater har indtil videre overbevist mig om, at beskyttelsen af disse data ikke er effektiv.

Behøver jeg minde Dem om de hændelser i Det Forenede Kongerige, som tvang selve premierministeren, Gordon Brown, til at give borgerne en undskyldning? Behøver jeg minde Dem om, at halvdelen af Det Forenede Kongeriges befolkning i henhold til en rapport er i risiko for dokumentfalsk og banksvindel? Behøver jeg minde Dem om, at der også allerede har været flere tilfælde i Tyskland, som har tvunget regeringen til at træffe strikse foranstaltninger? Jeg er sikker på, at der også i andre lande har fundet tilsvarende hændelser sted, som jeg ikke er bekendt med.

I lyset af disse hændelser er jeg derfor stor modstander af at acceptere overførsel af personoplysninger fra et land til et andet. Jeg er bange for, at det eneste resultat, vi opnår med denne procedure, netop er det terroristerne tilstræber, nemlig et fald i den tillid, som borgerne burde have til staten. Det skal undgås.

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Hr. formand! Loven definerer ikke terrorisme, men vi ved ikke desto mindre alle, hvad dette fænomen er baseret på. Tusindvis af europæere har selv oplevet grusomheder begået af terrorister. Vi ønsker at have et samfund uden terrorismens mentale smitte. Det er derfor, at vi må bevæbne os selv. Vi må bevæbne os selv mod dette fænomen, men vi skal gøre det klogt og effektivt. Vi skal bekæmpe terrorismen, men ikke i henhold til det bibelske gengældelsesprincip om "øje for øje, tand for tand". Vi er et demokratisk samfund, og vi har vedtaget nogle værdier for EU, som vi tror dybt og fast på – det er de grundlæggende rettigheder, respekten for den menneskelige værdighed og beskyttelsen af familieliv og privatliv, herunder personoplysninger. Jeg takker derfor ordførerne for deres indsats.

Jeg glæder mig over at se forslaget til ændringer til Kommissionens konklusioner, men samtidig vil jeg gerne bede om effektive og harmoniserede aktioner, der tilbyder alle mennesker beskyttelse mod terrorpropaganda og agitation, især vores børn og unge. Disse personer, der er de mest modtagelige, fordi de er unge, åbne og tillidsfulde, skal beskyttes imod de farlige tekster, der spredes via internettet og andre medier, ofte særligt under ytringsfrihedens banner.

Tilskyndelse er et godt ord til at definere sådanne aktioner, men det er ikke nok at indføre det i rammeafgørelsen. Vi er nødt til at etablere mekanismer, vi er nødt til at skabe et effektivt europæisk system og gode procedurer, som vil gøre det muligt at håndhæve det, vi i dag kalder en forbrydelse, forstandigt. Uden sådanne redskaber, uden en fælles politik på området, vil vi ikke få den succes, vi ønsker os så meget.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Hr. formand! Forhandlingen om, hvad vi skal gøre ved terrorismen, er blevet meget presserende, især i lyset af de tragiske hændelser i Pakistan og Spanien i de seneste dage. EU, som har valgt at gøre det til sit mål at beskytte borgerne med et højt niveau af sikkerhed og retfærdighed, står i dag over for nye udfordringer og trusler på grund af udviklingen i informations- og kommunikationsteknologierne, herunder internettet. Fremkomsten af nye metoder, der anvendes af terroristerne, f.eks. oprettelsen af tusindvis af websider, der bruges til terrorpropaganda, kræver et håndfast svar fra EU's side.

Jeg støtter ordføreren fru Lefrançois' holdning om, at det er vigtigt at fastsætte en egnet retlig ramme for cyberterrorismen samtidig med, at vi beskytter EU-borgernes grundlæggende friheder og rettigheder, som er sikret i chartret for grundlæggende rettigheder. Derudover er det efter min mening vigtigt, at alle medlemsstaterne ratificerer Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme.

Mario Borghesio (UEN). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Europa-Parlamentet forsvare ytringsfriheden i hele Europa, herunder i Köln, da Köln er en del af Europa, for enhver, der ønsker at sige sin mening om fundamentalisme og islamisk totalitarisme, hvis ideologiske basis ikke er islam, men terrorismens fundamentalistiske islam.

Så ikke mere censur – lad os forsvare denne rettighed!

Her gøres der forsøg på at indgå fordækte aftaler og forsvare retten til frihed ved at give enhver, der ønsker at tale terrorismens sag i moskéerne, lejlighed hertil, hvis de medtager et par få ord mod racisme og racehad. Vi kan ikke længere kritisere dem, og vi kan ikke forhindre dem i at sprede deres propaganda. Vi er blevet forhindret i at tale, og det er derfor, jeg knebler mig selv!

Formanden. – Tak hr. Borghezio. Jeg tror, eller rettere sagt, jeg udleder af Deres beslutning om at kneble Dem selv, at vi er nået til enden af Deres tale.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Som sædvanlig forsøger betænkningerne at forene databeskyttelse med forebyggelse af terrorisme. Vi ønsker naturligvis alle at optrappe kampen og vinde krigen mod terrorismen, men jeg ved ærligt talt ikke, eftersom vi har begge disse mål, om det, vi drøfter – som alle andre kompromiser – vil ende med at nedtone initiativernes sigte. Nuvel, politisamarbejdet og beskyttelsen af vores personlige rettigheder er ofte uforenelige, men her er det lykkedes at finde en rimelig balance.

Der er imidlertid ingen tvivl om, at EU-borgerne er plaget af fortsatte, for ikke at sige kvælende, begrænsninger af deres familieliv og privatliv, og der er heller ingen tvivl om, at det er fuldstændig nyttesløst i forbindelse med beskyttelsen af borgerne mod terroristerne. Uanset den globale kontrol med kommunikationen og folks bevægelser bliver terroristerne faktisk ved med at få nye konvertitter og så død og ødelæggelse. Uheldigvis rækker vores initiativer ikke så langt som en vis islamisk radikalismes kriminelle hånd, og vi burde måske anvende en anden tilgang for at bekæmpe den.

Herbert Reul (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Den tidligere taler har efter min mening draget en forkert slutning her. Det, der skete i Köln, handlede ikke om at forbyde taler mod fundamentalisme eller taler holdt af demokrater, men om den umiddelbare trussel mod borgerne. Det var højreorienterede ekstremister, og deres optræden i offentligheden satte den offentlige sikkerhed på spil. Det er noget helt andet, og det må vi ikke blande sammen, heller ikke for at skabe en virkning her i Parlamentet. Jeg synes, at det er særdeles irriterende.

For det andet er det faktum, at vi er blevet enige om at reagere over for terrorismen her i Parlamentet, fornuftigt, rigtigt og yderst nødvendigt. Eftersom det altid er svært at afbalancere det med databeskyttelse, er enhver beslutning vanvittig svær for det enkelte parlamentsmedlem. Men det er naturligvis klart, at når vi ser ting som dem, der fandt sted på Marriott Hotel i Islamabad, eller som nu er sket i Spanien igen, når vi konstant bliver konfronteret med denne slags vold – og vi alle ved, at det, som disse mordere planlægger, bliver planlagt ved hjælp af moderne informationskanaler og bagefter bearbejdes ved brug af moderne informations- og kommunikationsteknologier – har vi ingen anden udvej. Kommissionen gjorde ret i at foreslå, at vi skal bestræbe os på at nå en aftale herom på europæisk plan.

Det er en svær balanceakt, og det vil det fortsat være. Vi har dog først og fremmest en forpligtelse til at beskytte menneskeliv. For at sige det rent ud, hvad er databeskyttelse værd, hvis folk så dør? Det er derfor godt, at vi ser nærmere på de moderne informationsteknologier i forbindelse med rekruttering, finansiering og gennemførelse af angreb og på glorificeringen af angrebene og bliver enige om, hvordan vi skal bekæmpe dem på tværs af Europa og supplere de nationale lovgivninger på området med europæiske ordninger og aftaler. Det er vores moralske pligt. Vi er nødt til at reagere. Endelig er det også et positivt budskab til Europa om, at vi er i stand til at løse sådanne vigtige sager, selv om de personlige beslutninger på ingen måde er nemme.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest benytte lejligheden til at lykønske ordførerne, fru Lefrançois og fru Roure, varmt, da de i deres betænkninger har opnået noget, der efter min mening er særdeles vigtigt. Hver gang det drejer sig om terrorisme, skal vi være meget forsigtige, så vi ikke tjener terroristernes mål med de love, vi laver, især når vi indfører disse instrumenter i vores samfund, der er baseret på lighed, frihed og retsstatsprincippet, da det formentlig vil betyde, at de faktisk har nået deres mål, og det er der ingen af os, der ønsker.

Det er derfor særdeles vigtigt for mig, at der kommer væsentlige begrænsninger for dataoverførsel, at følsomme data kun kan videregives i strengt regulerede undtagelsestilfælde, og at overførslen af data til tredjelande kan pålægges meget stramme begrænsninger.

Desuden mener jeg, at ordet "opfordring" er forkert. Det passer ikke til vores konstitutionelle system, og ordet "tilskyndelse" ville bestemt have været bedre. Det er ligeledes vigtigt at sikre, at der er pressefrihed, ytringsfrihed samt brev- og telekommunikationshemmelighed.

Det eneste, jeg kan gøre nu, er at appellere til, at det sker. Hvis vi havde haft Lissabontraktaten, ville jeg ikke være nødt til at komme med denne appel nu, da vi ville have brugt den fælles beslutningsprocedure. Det er dog dejligt at se, at det har afsløret de medlemmer, der deroppe bagved til højre har talt nedsættende om Lissabontraktaten. De ønsker færre borgerrettigheder, de ønsker mindre databeskyttelse, de ønsker mindre frihed, og de ønsker et svagere Parlament. Jeg er sikker på, at vælgerne vil have erkendt dette næste gang.

Toomas Savi (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg støtter naturligvis betænkningerne, men jeg synes, det er ret mærkeligt at drøfte EU's bekæmpelse af terrorisme nu, hvor formandskabet i den grad har undermineret denne kamp ved at sætte den iranske modstandsbevægelse PMOI (People's Mojahedin of Iran) på EU's sorte liste over terrororganisationer i modstrid med afgørelserne afsagt af EU-Domstolen, De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans og Det Forenede Kongeriges klagenævn vedrørende forbudte organisationer (Proscribed Organisations Appeal Commission).

Det er kommet frem, at den tidligere beslutning om at sætte PMOI på den sorte liste angiveligt var et resultat af lyssky diplomatiske forhandlinger inciteret af smålige nationale interesser.

EU kan ikke fortsætte med at undvige retsstatsprincipperne, og jeg skal derfor opfordre mine kolleger til at tilslutte sig det nydannede europæiske udvalg for retfærdighed under ledelse af næstformand Alejo Vidal-Quadras, som kræver, at PMOI omgående fjernes fra den sorte liste.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Vores åbne demokratiske samfund er en styrke, men denne åbenhed kan også udnyttes, så den bliver en svaghed. Det er dette aspekt, vi drøfter i dag. Sikkerhed kan selvfølgelig ikke blot sidestilles med tekniske fremskridt. Sikkerhed og frihed supplerer hinanden, og vores bedste beskyttelse består i et forenet, sammenhængende samfund i de enkelte medlemsstater baseret på fælles demokratiske værdier og gensidig tillid.

I de senere år har vores institutioner og traditionelle værdier imidlertid været genstand for konstante angreb indefra såvel som udefra. På samme tid har vi måttet konstatere, at der er dukket subkulturer op i vores egne samfund, der foragter vores liberale værdier, som med vilje forsøger at oprette alternative politiske og retlige strukturer, nogle gange ved brug af vold, og som skjuler sig bag vores komplekse og storsindede retssystemer og vores liberale syn på menneskerettighederne.

EU har ofte ikke hjulpet. EU ser desværre enhver krise som en mulighed for at udvide sine egne beføjelser og sætter sjældent spørgsmålstejn ved, om dets aktioner inden for et område har en skadelig indvirkning på andre områder. Jeg sætter f.eks. spørgsmålstejn ved politikken om åbne grænser, den slappe holdning til asyl og indvandring og forsøgene på at få indført chartret om grundlæggende rettigheder i bogen om statutter.

Jeg er sikker på, at vi alle ønsker at finde en måde at bekæmpe terrortruslen på, men jeg kan slet ikke forstå, hvorfor EU finder det nødvendigt at kopiere aktioner, Europarådet allerede har iværksat, med denne rammeafgørelse.

Alle EU-medlemsstater er medlem af dette organ sammen med 19 andre stater, og de har formodentlig allerede alle sammen vedtaget hensigtsmæssig lovgivning herom. Der er dog et punkt under Europarådets kompetenceområde, der ville have godt af en revision, og her taler jeg om den europæiske menneskerettighedskonvention (EMRK). Denne konvention blev udarbejdet under helt andre forhold for over 50 år siden. Dens juridiske fortolkning er ofte en hindring for, at vi kan udvise terrorister fra vores lande. Hvis vi vil gøre noget gavnligt, kunne vi måske enes om, at det ville være hensigtsmæssigt at se på EMRK med nye øjne.

Marianne Mikko (PSE). – (ET) Hr. formand, mine damer og herrer! Personoplysninger er følsomme oplysninger, der skal behandles ekstremt forsigtigt. Der må ikke være huller i databeskyttelsen, og den skal fungere ordentligt. Det er lige præcis formålet med de ændringsforslag, ordføreren har stillet til forslaget til Rådets rammeafgørelse om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager. Jeg vil også gerne takke ordføreren for det stykke arbejde, hun har udført.

Rammeafgørelsen vil få en væsentlig indflydelse på en af EU-borgernes grundlæggende rettigheder, nemlig beskyttelsen af privatlivets fred. Eftersom Europa-Parlamentet altid har lagt vægt på en stærk og beskyttende rammeafgørelse, som vil gøre det muligt at sikre et højt niveau for databeskyttelse, bør Rådet overveje Parlamentets ændringsforslag nøje. Udvekslingen af personoplysninger bør reguleres af en standardadfærdskodeks, som er let at forstå. Dens rolle skal være at yde pålidelig beskyttelse, som sikrer respekt for befolkningens grundlæggende rettigheder.

Det er altafgørende, hvordan personoplysningerne rent faktisk anvendes. Behandlingen af personoplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning og fagforeningsmæssigt tilhørsforhold samt oplysninger om helbredsforhold eller seksuelle forhold skal reguleres lige så strengt som apoteker. Den må ikke kun begrænses af en bestemmelse om, at den kun er tilladt, når den er strengt nødvendig, og når der er fastsat passende sikkerhedsgarantier – det er alt for generelt. Undtagelserne skal skæres ud i pap. Adgangen til personoplysninger og videregivelsen af sådanne oplysninger skal finde sted

inden for lovens rammer, og sikkerheden skal garanteres. I denne forbindelse har vi brug for en vandtæt, specifik og beskyttende rammeafgørelse og et kontrolsystem. Vores rolle er at beskytte vores borgeres grundlæggende rettigheder og samtidig at afskrække terroristerne. Lad os gøre begge dele med størst mulig forsigtighed.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil gerne have lov til at takke ordførerne for et fremragende stykke arbejde, der i høj grad har forbedret Kommissionens forslag. Jeg har tidligere haft vanskeligt ved at støtte betænkninger om terrorisme på trods af, at jeg virkelig ser terrorisme som en af de største prøvelser af Unionens troværdighed, solidaritet og fælles ansvarsfølelse. Med al respekt for mine kolleger fra medlemsstater, der har været ramt af terrorismens vanvid, skal jeg sige, at vores pligt til at sikre, at demokratiet aldrig forsvares med udemokratiske midler, er altafgørende. Retsstatsprincipperne skal overholdes, og borgernes privatliv skal respekteres.

Kommissionens uldne formuleringer med hensyn til kriminaliseringen af offentlige opfordringer og andre forslag om at udvide anvendelsesområdet til at omfatte udtalelser, som undskylder terrorisme, er så brede og kan fortolkes på så mange forskellige måder, at man risikerer at bringe formålet med selve lovgivningen – at opnå et fælles beskyttelsesniveau i hele Unionen – alvorligt i miskredit. Terrorismen skal bekæmpes på et fælles grundlag, men med respekt for Unionens forskellige juridiske traditioner og standarder og ikke mindst med respekt for de demokratiske traditioner og værdier.

Jas Gawronski (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Her til formiddag er der mange, der har talt om kampen mod terrorisme, og som er gået så vidt som til at sige, at det er vanskeligt at bekæmpe noget, der ikke er en konkret enhed, ikke har nogen hær og ikke har noget territorium, men som blot er en taktik.

Vi har ikke vundet denne mærkelige kamp, og det vil uden tvivl blive vanskeligt at vinde den, men den har dog givet nogle positive resultater som f.eks. alene den kendsgerning, at USA ikke har været udsat for flere angreb siden 11. september. Disse resultater har dog haft sin pris, og jeg er enig med fru Lefrançois, som er bekymret over, at skillelinjen mellem ytringsfrihed og lovovertrædelse nogle gange er ret sløret, og jeg kan se en risiko for, at indsatsen for at forbedre de europæiske borgeres sikkerhed i praksis resulterer i, at de selv samme borgeres rettigheder og frihedsrettigheder indskrænkes.

Det er meget vanskeligt at finde en balance mellem disse to krav, til dels fordi vi står på ukendt territorium. Terrorismen er for nyt et fænomen til, at vi kan sætte vores lid til fortilfælde eller har erfaringer, vi kan lære af. Der er ingen tvivl om, at der er blevet udført ulovlige handlinger i terrorbekæmpelsens navn, primært af det land, der har gjort mest for at bekæmpe terrorismen, herunder i vores interesse, nemlig USA. Det skyldes, at det har sin pris at holde terrorismen i skak, og denne pris er indskrænkelsen af borgernes frihedsrettigheder.

På den anden side er det let ikke at lave fejl, når man ikke foretager sig ret meget eller slet ingenting foretager sig. Hvis vi i EU vil sikre os en mere sikker fremtid, skal vi altså foretage os noget mere. Vi skal forbedre koordineringen af medlemsstaternes aktioner og efterretningstjenesternes initiativer, og frem for alt må vi ikke lade USA stå alene med ansvaret. Hvis vi gør en indsats, vil vi måske kunne forsøge at gøre vores principper gældende og vores idéer om den slørede linje mellem borgernes sikkerhed og krænkelsen af menneskerettighederne.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). – (RO) Hr. formand! Samarbejdet mellem EU's institutioner i forbindelse med bekæmpelsen af terrorisme skal fungere perfekt, især nu hvor dette fænomen er taget til. Terrorismen er blevet stabilitetens og verdensfredens største fjende. Hvis vi tænker på 11. september eller hændelserne i Madrid og London for få år siden, har vi det perfekte billede på terror, frygt og lidelser.

For at beskytte vores borgeres sikkerhed skal vi omgående gribe ind og bekæmpe terrorismen i tæt samarbejde med de lokale og regionale myndigheder. Intet punkt i rammeafgørelsen kan fortolkes som en begrænsning eller en indskrænkning af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder som f.eks. ytringsfriheden, foreningsfriheden og forsamlingsfriheden. At give udtryk for radikale, polemiske eller kontroversielle synspunkter vedrørende følsomme politiske emner, herunder terrorisme, falder ikke ind under rammeafgørelsens anvendelsesområde. Så længe vi bevarer balancen mellem respekt for frihedsrettigheder og beskyttelse af borgernes sikkerhed, er alle initiativer velkomne.

Mihael Brejc (PPE-DE). – (SL) Hr. formand! De to betænkninger om rammeafgørelserne er yderligere to brikker til puslespillet af en lang række forordninger, direktiver og andre dokumenter vedrørende bekæmpelsen af terrorisme. Jeg støtter begge betænkninger, da jeg mener, vi har brug for begge rammeafgørelser, og fordi

man har ramt en fornuftig balance mellem sikkerhedsfremmende foranstaltninger og menneskets frihed. Jeg er af den opfattelse, at Kommissionen og Rådet for fremtiden skal lægge større vægt på følgende emner.

For det første den spirende vækst af terrorbekæmpende love og større gennemsigtighed i disse love. I forbindelse med terrorbekæmpelse har vi unødvendige og upraktiske love og bestemmelser, der skal genovervejes eller ophæves efter vurdering.

For det andet afhænger lovenes gennemførlighed og dermed den effektive bekæmpelse af terrorisme ikke kun af fornuftig lovgivning, men også af et effektivt samarbejde mellem medlemsstaterne og deres politi- og sikkerhedsstyrker. Her har vi endnu ikke nået det rigtige samarbejdsniveau.

Vi skal undersøge og sammenholde kontrolmekanismerne i EU og i medlemsstaterne. Vi skal være særdeles opmærksomme på tilfælde med databasetab eller -misbrug, og derudover bør medlemsstaterne udveksle oplysninger om disse spørgsmål.

Endelig skal vi gøre mere for at øge den offentlige bevidsthed herom og gøre det lettere for folk at forstå nødvendigheden af visse foranstaltninger.

Tak for begge betænkninger.

Iliana Malinova Iotova (PSE). – (BG) Hr. formand! Den seneste udvikling i Pakistan er desværre yderligere et kategorisk bevis for denne drøftelses betimelighed. Drøftelsen skal give et klart og kategorisk svar på to principielle spørgsmål. For det første på, om vi virkelig har gjort nok i det foreslåede dokument for at hjælpe med at bekæmpe kriminaliteten, og for det andet på, om vi i vores dokumenter overholder menneskerettighederne og sikrer en passende beskyttelse af vores borgeres personoplysninger. På sin lange vej har dette dokument oplevet mange kontroverser og gennemgået mange ændringer, og jeg vil gerne give ordførerne særlig ros for det fine stykke arbejde, de har udført for i sidste ende at nå frem til en konsensuel og afbalanceret tekst.

Man bør især lægge mærke til ændringsforslagene i fru Roures betænkning, som kræver indsamling af personoplysninger til lovlige formål og overholdelse af konvention 108 samt obligatorisk underretning af den registrerede om det formål, personoplysningerne om den pågældende vil blive brugt til. Ikke desto mindre giver nogle af de bestemmelser, Rådet har foreslået, anledning til bekymring. Jeg er helt enig i fru Roures forslag om at lade artikel 1, stk. 1, i Rådets forslag udgå, idet det i praksis betyder, at sager vedrørende den nationale sikkerhed er undtaget fra rammeafgørelsens anvendelsesområde. Jeg er overbevist om, at hvis vi bevarer denne bestemmelse, vil den lovgivningsmæssige beslutning, som vi skal stemme om om nogle timer, gøre det muligt at omgå loven og måske endda misbruge den, fordi den nationale sikkerhed er et alt for overordnet begreb og kan fortolkes på mange måder. Der var f.eks. for nylig en sag i Bulgarien, hvor det blev forsøgt at trække oplysninger, personoplysninger, ud af den nationale sygekasse, og dette forsøg blev kun forpurret som følge af sygekassens ledelses øjeblikkelige indgriben.

Kontrollfunktionerne, de nationale tilsynsmyndigheders og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelses beføjelser skal øges. Analysen viser desværre, at disse myndigheder som oftest kun bruges til at kontrollere, at de specifikke lovbestemmelser overholdes, men ikke har nogen egentlig sanktions- eller undersøgelsesfunktion. Det skal anbefales EU-medlemsstaterne at udvide disse funktioner.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil gerne først og fremmest drøfte den anden betænkning, nemlig rammeafgørelsen om bekæmpelse af terrorisme. Vi ved, at der er behov for terrorbekæmpende aktioner, da det er en kendsgerning, at der findes over 300 al-Qaeda-initiativer i EU og over 500 websteder, som endda indeholder vejledninger i, hvordan man laver bomber. Dette er en kendsgerning, og jeg mener, det er nødvendigt at forsøge at opretholde en balance, dvs. at beskytte de grundlæggende rettigheder, men også på den anden side at iværksætte alle tænkelige foranstaltninger for at forhindre dødbringende terroraktiviteter.

Jeg vil i denne forbindelse gerne fremhæve et punkt. Jeg mener, at Europa-Parlamentet ville begå en kritisk fejl, hvis det ændrede begreberne og erstattede "offentlig opfordring til at begå en terrorhandling" med "tilskyndelse". Det skyldes den simple grund, at der ikke findes noget bevis for tilskyndelse, før der allerede er folk, der er døde, og så er det for sent. Det vil ingen kunne forstå eller acceptere. Men hvis den offentlige opfordring indlemmes i denne retsakt, er det muligt at gribe ind, hvis der opfordres til generel krænkelse af loven eller til strafbare handlinger relateret til terrorvirksomhed.

Det betyder, at det er muligt at redde liv, før terrorhandlingen føres ud i livet. Det ville derfor være beklageligt, hvis Parlamentet gik den forkerte vej her og ændrede disse begreber – af den yderligere grund, at Europarådet

har fastslået, at begrebet offentlig opfordring skal bestå. Hvis jeg har forstået dem ret, er Rådet og Kommissionen af samme opfattelse, og vi bør tilslutte os denne opfattelse – dette er en appel til Dem alle – og lade termen ”offentlig opfordring” stå, da det så vil være muligt at rede liv, før terrorhandlingerne føres ud i livet.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne lægge ud med at takke fru Roure for hendes betænkning om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager.

Der er ingen tvivl om, at hurtig vedtagelse af en rammeafgørelse om beskyttelse af personoplysninger inden for den tredje søjle vil være med til at forbedre beskyttelsen af alle medlemsstaternes borgeres personoplysninger, privatliv og grundlæggende rettigheder. Dette er en prioritet for os socialdemokrater. Det skyldes ikke blot, at de aktuelle lovgivningsmæssige løsninger inden for dette område er uegnede. Det skyldes frem for alt, at det er en sag af største vigtighed for alle, der bor i EU.

Jeg mener, at den retsakt, Rådet udarbejdede tidligere, indeholdt for mange huller. Den sikrede kun beskyttelse i et minimalt og bestemt ikke egnet omfang. Derfor tilslutter jeg mig fuldt ud ordførerens ændringsforslag til Rådets forslag, som vi ikke var tilfreds med, navnlig forslagene om beskyttelse af oplysninger om borgernes dna, helbredsforhold og seksuelle forhold. Alle oplysninger om personlige og følsomme emner såsom race og etnisk baggrund og oplysninger om religiøs overbevisning og verdenssyn kræver særlig beskyttelse, og de bør kun behandles i exceptionelle tilfælde, der er nøjagtigt defineret i loven, og med en domstols samtykke.

Det er også ekstremt vigtigt, at ordføreren har gjort sig den ulejlighed at regulere problemet med databeskyttelse, når oplysningerne behandles videre, videregives til tredjelande eller til private, for det er lige præcis her, de oftest bliver misbrugt.

Det, vi har brug for, er en klar rammeafgørelse, der vil beskytte data i et omfang, der som et minimum svarer til det niveau, der sikres under første søjle via 1995-direktivet og konvention 108.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg er nogle gange bange for, at grunden til, at Parlamentet så ofte drøfter terrorisme, er en bekymrende mangel på enighed om, hvordan vi skal gribe terrorismen an. Terrorismens grusomheder, der i årtier har hærget over hele verden, herunder de seneste bombeangreb i Islamabad, burde da have åbent vores øjne for dens sande, ondskabsfulde ansigt og behovet for at stå resolut og urokkeligt fast over for den eksistentielle trussel, den udgør for den vestlige verdens demokrati og levevis.

Det glæder mig derfor, at EU-landene arbejder sammen om at definere og idømme dem, der tilskynder til terrorisme, hårde straffe. Jeg kan huske demonstrationerne i London, der faldt sammen med offentliggørelsen i Danmark af tegninger, der afbildede profeten Muhammed. I Europa er vi naturligvis stolte af vores tale- og ytringsfrihed, og demonstranterne med skilte, som opfordrede til, at dem, der krænkede islam, skulle halshugges, overskred klart grænsen mellem talefrihed og hadefulde udtalelser, som opfordrer til vold.

I Det Forenede Kongerige har vi for nylig drøftet grænserne for tilbageholdelse uden sigtelse og rettergang som følge af en mistanke om, at en person er involveret i terrorvirksomhed. Jeg er personligt af den opfattelse, at vi skal give politiet og sikkerhedstjenesterne de ressourcer, de har brug for for at beskytte vores borgere, naturligvis med forbehold af strenge juridiske beskyttelsesklausuler.

Det er ifølge meningsmålingerne det, de fleste i mit land og i resten af Europa ønsker. For så vidt angår opbevaringen af oplysninger, fortvivles jeg ofte over, at Parlamentet indtager sådan en absolutisk holdning i stedet for at have en afbalanceret tilgang til borgernes frihedsrettigheder. Under forudsætning af at der er indført klare beskyttelsesregler for, hvordan oplysningerne videregives, skal vi støtte vores retshåndhævende myndigheder.

Endelig bør EU sætte Hizbollah på listen over forbudte terrororganisationer. At vi ikke har gjort det tidligere i lyset af prima facie-beviserne viser en åbenlys mangel på EU-beslutsomhed, der er til fordel for dem, der ønsker at ødelægge vores levevis i et demokrati.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Hr. formand! Udvekslingen af oplysninger mellem vores medlemsstaters politistyrker er afgørende, hvis vi vil bekæmpe terrortruslerne og forebygge nye grusomheder. Sådanne udvekslinger har forhindret mange grusomheder på min egen ø, Irland.

Irland og Det Forenede Kongerige kviede sig i lang tid ved at gøre dette som følge af en dybt forankret mistillid. Følgerne var forfærdelige. Derfor kommer det nok ikke som nogen overraskelse, at jeg i det store og hele støtter udvekslingen af oplysninger. Jeg er dog lige som mine kolleger bekymret over, at Rådets reviderede

forslag i utilstrækkelig grad beskytter personoplysninger, som det fremgår af Martine Roures betænkning. Vi vil ikke bekæmpe ETA og IRA og andre, der foragter demokratiet og menneskerettighederne, ved selv at underminere vores egne demokratiske standarder.

Jeg appellerer derfor til Kommissionen og Rådet om at tage vores bekymringer som direkte valgte politikere alvorligt. Det er vigtigt, at EU's fremgang ikke blokeres, og at vi undgår at give indtryk af, at EU kan handle uden for medlemsstaternes love. Jeg havde håbet, at vi kunne klare disse spørgsmål efter Lissabons nye fælles beslutningsprocedurer. Det er desværre ikke muligt lige nu, men vi skal fortsætte med at arbejde for at fremme Parlamentets og EU's legitimitet. Det gør vi ikke, hvis vi underminerer de personlige rettigheder.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over denne betænkning. Jeg vil gerne indledningsvis sige, at jeg støtter bekæmpelsen af terrorisme fuldt ud, og jeg har brugt hele mit politiske liv på at kæmpe imod IRA og de loyalistiske terrorister i Irland, så det bedes De tage for gode varer.

Men vi skal sikre os, at vi har tilstrækkelig kontrol og balance til at beskytte borgerne mod statsterrorisme og misbrug af oplysninger fra statens, Unionens, journalisternes, organisationernes, enkeltpersonernes eller agenturens side for den sags skyld – dem, der stjæler eller på anden måde kommer i besiddelse af personlige og fortrolige oplysninger.

Helbredelsen må ikke være værre end sygdommen. Opbevaring og bortskaffelse af sådanne oplysninger er en vigtig del af denne beskyttelse. Ethvert forsøg på at bringe privatpersoner i vanskeligheder og ethvert forsøg på afpresning – politisk, økonomisk eller på anden vis – bør være en særlig lovovertrædelse og bør fordømmes på det kraftigste af alle rettænkende personer.

Bortskaffelsen af disse oplysninger overlades ofte til den private sektor, som destruerer dem efter et vist tidsrum. Jeg er personligt ikke overbevist om, at især den private sektor – men også for den sags skyld den offentlige sektor – har indført tilstrækkelige beskyttelsesmekanismer i forbindelse med destrueringen af oplysninger, der ikke længere er nødvendige i kampen mod terrorisme. Jeg mener, at dem, der ikke beskytter personlige oplysninger og lader dem stå hen til misbrug og fejlfortolkning, uanset om de kommer fra den offentlige eller den private sektor, bør idømmes de strengeste straffe, og jeg opfordrer Kommissionen til at tage højde herfor. Vores job som medlemmer af Parlamentet er at sikre demokratiets overlevelse. Vi skal derfor sørge for, at vi har alle de instrumenter, vi har brug for til at bekæmpe terrorismen med næb og kløer, men det betyder ikke, at vi kan være ligeglade med vores borgers omdømme, fortrolighed og privatliv, og det opfordrer jeg Kommissionen til at tage højde for.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Terrorismen udgør en af de mest alvorlige trusler mod demokratiet og den økonomiske og sociale udvikling i Europa og resten af verden. Moderne informations- og kommunikationsteknologier spiller desværre en væsentlig rolle for udbredelsen af terrortrusler. Det billige, hurtige, let og globalt tilgængelige internet bliver ofte misbrugt af terrorister til at udsprede terroroplysninger og til at rekruttere nye medlemmer og sympatisører. Jeg glæder mig derfor over Rådets rammeafgørelse om ændring af rammeafgørelse 2002/475/RIA om bekæmpelse af terrorisme, bl.a. fordi den omfatter lovovertrædelserne tilskyndelse til at begå terrorhandlinger, rekruttering til at begå terrorhandlinger og oplæring i at begå terrorhandlinger. Jeg glæder mig over dette ændringsforslag, for jeg er overbevist om, at det er afgørende at finde en international reaktion på den internationale terrortrussel. Ingen EU-medlemsstat kan klare dette problem alene. Der er behov for en koordineret indsats fra alle medlemsstats side. I et demokrati, i det demokratiske EU, skal bekæmpelsen af terrorisme imidlertid ske inden for rammerne af den demokratiske retsstat med menneskerettigheder og borgerlige rettigheder. Jeg tilslutter mig derfor de ændringsforslag, vores to ordførere har stillet vedrørende styrkelsen af blot disse elementer. Til slut vil jeg gerne opfordre alle involverede parter, Rådet, Kommissionen og Parlamentet, til hurtigt at vedtage kompromisforslagene.

Dumitru Oprea (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! I det tredje årtusinde trues den globale landsbys skønhed af den globale terrorisme. Da enkeltstående lande som følge af subsidiaritetsprincippet kun kan kontrollere 10-15 % af cyberspace, og resten kontrolleres af private enheder og familier, mener vi, at der for første gang er behov for en global tilgang, og reaktionen på den globale terrorisme bør være et nyt koncept: "Global omsorg for den globale landsby". Gennem en sådan tilgang og gennem en strategi for beskyttelse af den globale cyberspace vil EU bevise, at det er optaget af verdenssikkerheden såvel som af EU's egen sikkerhed.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – (EN) Hr. formand! På trods af dens forfærdelige følger er den internationale terrorisme desværre fortsat et kontroversielt emne. Vi vil have beskyttelse, men beklager os over for myndighederne, når de foreslår at iværksætte foranstaltninger i denne henseende. Vi begræder terrorangrebene,

men beklager os over begrænsningerne af den fuldstændige udøvelse af vores rettigheder på trods af, at vi udmærket ved, at terroristerne misbruger vores demokratiske system.

Ideelt set burde enhver begrænsning af vores rettigheder kompenseres med en tilsvarende forbedring af vores sikkerhed over for terrorangreb. På samme måde har vi tendens til at modsætte os en ensretning af den terrorbekæmpende lovgivning, selv om vi ved, at følgerne er lige så ødelæggende. Og desuden risikerer angrebene at blive hyppigere, når straffen er mild.

Hvis vi vil have en effektiv beskyttelse mod terrorisme, skulle vi måske derfor først blive enige og få forliget disse modstridende holdninger.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Hr. formand! Der går knap nok en dag, uden at der sker en ny terrorhandling. Terrorismen er en voldsom betændelse i vores samfunds krop. Lige som enhver anden betændelse vil den, hvis ikke den behandles, blive ved med at sprede sig, indtil den har gjort patienten uarbejdsdygtig eller har dræbt ham.

Der er brug for drastiske tiltag. Nogle af disse tiltag er kontroversielle og krænker uden tvivl til en vis grad de personlige rettigheder, men de er, når alt kommer til alt, nødvendige. I en ideel verden er streng beskyttelse af personoplysninger afgørende, men i en terrorsyg verden må man desværre gøre indrømmelser. Exceptionelle omstændigheder kræver exceptionelle foranstaltninger.

Jeg mener, at det er i den ånd, vi skal se på afgørelserne om bekæmpelse af terrorisme. Hvis vi absolut skal vælge mellem nogle mindre kompromiser med hensyn til de personlige friheder og en langt mere effektiv måde at bekæmpe terrorismen på, bør vi efter min mening vælge det sidste. Lad mig slutte af med dette spørgsmål: Hvis det er en lovovertrædelse at opfordre til visse grusomme forbrydelser som f.eks. pædofili på internettet – og det er det bestemt – hvorfor skulle det så ikke være en lovovertrædelse at opfordre til terrorisme?

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! På vegne af pensionisterne og pensionistpartiet, der har sendt mig her til Europa-Parlamentet, vil jeg gerne give udtryk for vores holdning til, hvordan man bekæmper terrorisme. Europa-Parlamentets og Europas økonomiske midler bør i videre udstrækning gå til at lette lidelserne for de befolkninger, terroristerne får størst støtte fra. Disse midler skal kontrolleres, så de anvendes til gavn for folket og ikke går til visse korrupte lederes illegale interesser. Derfor mener jeg, de bør anvendes til den Marshallplan, Silvio Berlusconi, Italiens premierminister, foreslog med henblik på at hjælpe det palæstinensiske folk.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne nævne fru Roures betænkning. Retten til beskyttelse af personoplysninger er en grundlæggende rettighed. De borgere, hvis oplysninger behandles, har rettigheder, der skal respekteres på såvel nationalt plan som på EU-plan. Der findes adskillige EU-forordninger og -direktiver, i hvilke det kræves, at der udveksles oplysninger om lovovertrædelser, som europæiske borgere begår i en anden medlemsstat end den medlemsstat, de bor i. Her tænker jeg bl.a. på forordningen om adgang til vejfragterhvervet og direktivet om lettelse af grænseoverskridende håndhævelse inden for færdselssikkerhed. Alle disse europæiske forordninger kræver, at der oprettes informationssystemer, der er i stand til at udveksle meddelelser og oplysninger mellem medlemsstaterne.

Alle de tilsvarende it-systemer skal omfatte en offentlig komponent samt en sikker komponent, som indeholder oplysninger om lovovertrædelser i medlemsstaterne. Sidstnævnte skal udelukkende være tilgængelig for de relevante institutioner og kun under overholdelse af forordningerne om beskyttelse af personoplysninger.

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Efter de seneste dages vilde terrorisme i Pakistan, Spanien og Jerusalem og adskillige nye IRA-terrorforsøg i mit eget hjemland kan ingen af os være rolig ved den afskyelige plage, terrorismen er. Men det er naivt at tro, at der findes et paneuropæisk universalmiddel. Ja, vi har brug for effektiv udlevering, og ja, vi har brug for effektivt samarbejde, men en lovgivning, der er så harmoniseret, at den bliver reduceret til den laveste fællesnævner, er mere en hindring end en hjælp.

For det første henhører disse spørgsmål under det nationale kompetenceområde. Det Forenede Kongerige forsøger f.eks. at få vedtaget en bestemmelse om 42 dages tilbageholdelsesret, hvilket er mere, end jeg finder nødvendigt, men hverken London eller Bruxelles har ret til at træffe denne beslutning.

Med tilgangen i disse forslag vil vi snart få taget den beføjelse fra medlemsstaterne. Det passer muligvis godt ind i EU's ekspansionistiske dagsorden, men vil ikke være med til at bekæmpe terrorismen.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Som repræsentant for de rumænske borgere mener jeg, det er ekstremt vigtigt, at Europa-Parlamentet tager del i beslutningsprocessen vedrørende beskyttelsen af personoplysninger, der indsamles i forbindelse med retshåndhævelse. Vi bør tage hensyn til, at de europæiske borgeres ret til databeskyttelse er en grundlæggende rettighed, men på samme tid skal de institutioner, der er involveret i bekæmpelsen af terrorisme og kriminalitet, have adgang til disse oplysninger.

Denne betænkning spiller en særdeles vigtig rolle i forbindelse med oprettelsen af en lovgivningsramme, som indeholder bestemmelser om kvaliteten og definitionen af samt kendetegnene ved personoplysninger og deres videregivelse til tredjelande og privatpersoner. Jeg vil gerne rose den bestemmelse, hvori det hedder, at oplysningerne ikke må opbevares længere end nødvendigt, og at medlemsstaterne opfordres til at iværksætte proceduremæssige og tekniske foranstaltninger, der skal håndhæve disse begrænsninger.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne takke mine kolleger, fru Lefrançois og fru Roure, for deres betænkninger, men jeg vil også benytte lejligheden til at sige, at det franske politi netop har arresteret en stor terrorist, og jeg vil derfor gerne takke den franske regering og fransk politi. Jeg mener, at de politiske myndigheder i alle lande bør arbejde sammen med vores politi, vores dommere og vores regeringer.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil allerførst gerne takke Europa-Parlamentet som helhed for denne drøftelses høje standard. Europa-Parlamentet venter med rette på at få Lissabontraktaten ratificeret, men det har udvist modenhed her til morgen, idet et meget stort flertal støtter Deres to betænkninger – fru Lefrançois' betænkning og fru Roures betænkning. Disse to betænkninger forsøger at finde den rette balance mellem den kollektive beskyttelse mod terrorisme, som vi skal yde vores borgere, og den individuelle beskyttelse af vores frihedsrettigheder. Jeg mener, det er her, i denne todelte balance, vi skal finde de rette løsninger.

Jeg skal ganske kort opsummere drøftelsen. Jeg vil først gå tilbage til fru Lefrançois' betænkning om bekæmpelse af terrorisme. Jeg vil blot gerne have lov til at sige, at selv om ytringsfriheden, herunder retten til at kritisere, er en af de hjørnesten, EU bygger på, kan opfordring til racehad ikke opfattes som værende acceptabelt under dække af ytringsfriheden. Racistiske udtalelser er misbrug af ytringsfriheden og kan ikke tolereres.

For det andet vil jeg gerne minde Dem om, at Kommissionens forslag blev udarbejdet med udgangspunkt i en omfattende konsekvensanalyse. Der blev afholdt mange høringer, og Kommissionens forslag er baseret på Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme, og vi har forsøgt at følge den afbalancerede definition af lovovertrædelser i konventionen.

Hvis fru Lefrançois og de mange andre medlemmer af Parlamentet, der har udtalt sig til fordel for termen "tilskyndelse", tillader, vil jeg gerne bruge et par minutter på at forsvare termen "opfordring". Fordelen ved termen "opfordring" er, at den er ny. Det er derfor, Europarådet brugte den. Det, at den er ny, betyder, at den kan få en fælles og nøjagtig definition i EU. "Opfordring" er ikke et begreb, der er åbent for fortolkning. Jeg mener, det kan identificeres korrekt gennem retspraksis. Det er rigtigt, at vi vil forhindre enhver form for terrorangreb i at blive gennemført ved at gøre dem, der primært gennem det, de har sagt, har opfordret til et sådant angreb, også selv om det ikke blev gennemført, til forbrydere, og det er der, problemet ligger. Jeg skal dog lade Rådet og Parlamentet finde en løsning gennem deres fornuftige dialog.

Jeg vil også gerne sige, at artikel 1, stk. 2, i rammeafgørelsens aktuelle udformning indeholder en bestemmelse om beskyttelse af menneskerettighederne, som vedrører – og det tror jeg, fru Lefrançois er enig i – hele rammeafgørelsen.

Til slut vil jeg gerne understrege, at det er vigtigt at indlemme denne terrorbekæmpende aktion i EU's integrerede institutionelle rammer. Ved at indføre denne tekst i europæisk lovgivning har vi sikkerhed for, at den bliver effektiv. I specifikke sager vil den give os ensrettede juridiske rammer med hensyn til arten og niveauet af de strafferetlige sanktioner og reglerne om den retlige kompetence. Det vil således være muligt at gennemføre EU's samarbejdsmekanismer, der henvises til i rammeafgørelsen fra 2002.

Afslutningsvis vil jeg endnu en gang gerne takke ordføreren og Parlamentet for det store stykke arbejde, de har gjort i de seneste to år inden for dette vigtige område, og jeg håber, at der nu hurtigt vil blive truffet en afgørelse i lyset af det store stykke arbejde, der er blevet udført, og behovet – som mange har understreget – for at bekæmpe terrorismen effektivt.

Nu kommer jeg til den anden tekst, som er uadskillelig fra den første, og jeg synes, det var en god idé, Parlamentet fik med at knytte dem sammen og kræve databeskyttelse og beskyttelse af den personlige frihed på samme tid. Jeg skal naturligvis takke fru Roure, som så energisk har forsvaret denne balance – og databeskyttelsen. Det var meget vigtigt, at denne tekst kom på samme tid som teksten om bekæmpelse af terrorisme, så politiet kan få specifikke regler om databeskyttelse i den nære fremtid. Som jeg har sagt tidligere, og jeg skal ikke overgøre det, ville Kommissionen lige som Parlamentet gerne være gået videre med hensyn til databeskyttelse. Den franske minister, hr. Jouyet, nævnte, at det franske formandskab var nødt til at tage hensyn til, om man kunne nå frem til et kompromis, selv om det også ønskede at gå videre. Jeg kan kun sige, at Kommissionen vil forsøge at sikre, at der bliver gjort god brug af evalueringsbestemmelsen og ”der henviser til 6a”. Derfor lytter vi til Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, og vi vil forsøge at tage hensyn til Deres ønske om en ambitiøs revision af rammeafgårelsen for at evaluere dens anvendelsesområde. Det er i hvert fald det, Kommissionen kan gøre, og det, jeg personligt vil forsøge at gøre. Jeg ved, at Parlamentet gerne vil have denne revision gennemført ret hurtigt. Jeg håber bare, at Rådet accepterer denne revision inden for en tidsfrist, der gør, at det europæiske tiltag kan blive lagt fast meget snart.

Det var alt, hr. formand. Jeg vil også gerne gøre det klart for alle talere, at jeg værdsætter den høje standard af drøftelserne om en så vigtig sag, en sag, hvor Europa skal foregå med et godt eksempel – både ved at sikre effektiv kollektiv beskyttelse mod terrortrusler og selvfølgelig også ved fortsat at lægge stor vægt på beskyttelsen af de personlige frihedsrettigheder og den personlige uafhængighed. Jeg synes, at Parlamentet endnu en gang klart har bevist sin modenhed og evne til for fremtiden at deltage i den fælles beslutningstagning om dette emne.

Roselyne Lefrançois, ordfører. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil allerførst gerne takke alle de kolleger, der har taget ordet her til morgen, for deres talers høje standard. Alene antallet af taler viser klart den store interesse, der er for dette emne. Uden at gå i detaljer med alle de forskellige taler, vil jeg blot nævne en tre-fire stykker af dem.

Hr. Fava viste klart, at dette er en vanskelig opgave. Vi skal undgå en kultur med mistanke og mistro, men vi skal på samme tid tænke på konteksten og garantere både borgernes sikkerhed og beskyttelsen af frihedsrettighederne.

Hr. de Grandes Pascual forklarede klart merværdien ved definitionen af terrorisme, idet han sagde, at den definition, vi anvendte, var bedre, og idet han insisterede på listen over lovovertrædelser. Da det gælder om at arbejde sammen om at bekæmpe terrorismen, skal vi udsende et klart budskab og samtidig beskytte de personlige frihedsrettigheder.

Hr. Demetriou! De nævnte den plage, som terrorismen er, og som vi skal bekæmpe. De anvendte dog termen ”offentlig opfordring” og sagde, at det er et begreb, der forstås bedre i samtlige medlemsstater. Det samme sagde fru Ludford. Hun mente, at termen var bedre egnet, da vi skal beskytte de grundlæggende frihedsrettigheder.

Betænkningen er resultatet af en lang og vanskelig forhandlingsproces. Jeg mener dog, at vi kan være tilfreds med resultatet, især med hensyn til balancen mellem bekæmpelse af terrorisme og respekt for de grundlæggende frihedsrettigheder.

Betænkningen fra min kollega, fru Roure, tilhører klart denne anden kategori, eftersom beskyttelsen af personoplysninger er en af dens centrale bestanddele. Der er kun en ting, jeg må beklage, og jeg ved, der er mange i Parlamentet, der er enige med mig, især mine kolleger fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, og det er, at gennemførelsen af en tekst, der har så stor indvirkning på de europæiske borgers frihedsrettigheder, ikke er underlagt fuld kontrol fra Domstolens side.

Hvis det skulle have været tilfældet, skulle vi have vedtaget rammeafgårelsen inden for rammerne af Lissabontraktaten. Allerede før nej et ved den irske folkeafstemning og tvivlen om den nye traktats ikrafttræden pr. 1. januar 2009 ønskede Rådet klart at handle så hurtigt som muligt for at undgå overgangen til fælles beslutningstagning. I Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender forsøgte vi alligevel at arbejde så samvittighedsfuldt og detaljeret som muligt og samtidig følge den hastighed, Rådet satte.

Ved udvalgsafstemningen den 15. juli blev mit forslag til betænkning vedtaget med 35 stemmer for, 4 stemmer imod og 1 hverken/eller, og jeg håber også, den tiltrækker sig et solidt flertal her på plenarmødet.

Martine Roure, ordfører. – (FR) Hr. formand! Jeg vil allerførst gerne takke alle mine kolleger her i Parlamentet, for denne drøftelse har vist, at Europa-Parlamentet står sammen om et meget vanskeligt emne, og vi er Europa-Parlamentets repræsentanter, vi er folkets repræsentanter. Det fortjener at blive understreget.

I dag henvender jeg mig især til det franske formandskab. Vi opfordrer Rådet til at opfylde de forpligtelser, en række på hinanden følgende formandskaber påtog sig for lang tid siden. Det er absolut nødvendigt, at denne rammeafgørelse hurtigt bliver vedtaget, og at der bliver taget højde for Europa-Parlamentets ændringsforslag. Rådet skal være tro mod sit ord. Vi skal absolut arbejde i en ånd præget af tillid. Det er et krav. Jeg håber, dette budskab bliver sendt videre til fru Dati, som desværre ikke er til stede under denne vigtige drøftelse, og det er vi meget skuffede over.

Jeg vil også især gerne takke kommissær Barrot for hans støtte, som er meget værdifuld for os.

Formanden. – Forhandlingen under ét er afsluttet.

Afstemningen finder sted i dag kl. 12.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Titus Corlăţean (PSE), skriftlig. – (RO) Oprettelsen af en lovgivningsramme om beskyttelse af personoplysninger under tredje søjle har været et problem for alle EU's formænd gennem de senere år. Ikke desto mindre var rammeafgørelsen, der blev vedtaget i 2006, noget af et kompromis, som fastsatte den laveste fællesnævner for beskyttelsen af personoplysninger. Derfor kan vi kun glæde os over den nye høring af Europa-Parlamentet om udvidelsen af rammeafgørelsens anvendelsesområde og om en analyse af dens indvirkning på de grundlæggende rettigheder. Hovedformålet med ændringerne skulle være at sikre det samme niveau for databeskyttelse som under første søjle. I den forbindelse beklager jeg, at Rådet har ændret Kommissionens oprindelige forslag. På samme måde beklager jeg, at Rådet slettede bestemmelsen om de nationale databeskyttelsesmyndigheders arbejdsgruppe, hvilket er en tilbagegang i processen med at oprette et effektivt system til beskyttelse af personoplysninger.

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Effektiv beskyttelse af personoplysninger forbliver et naturligt krav i det moderne demokrati. Hvis denne beskyttelse under visse omstændigheder kræver ændring af fælles databaser med henblik på at forhindre, at visse personlige eller materielle oplysninger korreleres med identificerbare personer, skal vi være klar over, at forvaltningen af dette globale system til opbevaring og behandling af oplysninger omfatter et yderst avanceret sikkerhedssystem. Da vi ikke kan garantere sikkerheden ved blot at underskrive et sæt fælles principper, mener jeg, vi har brug for en pragmatisk analyse af de risici, der er forbundet med samarbejdet mellem de retshåndhævende myndigheder og retsvæsenet i lande med forskellige ekspertiseniveauer på området.

For klarheds skyld vil jeg gerne gentage de nye medlemsstaters behov for hurtig overførsel af ekspertise på området for at forhindre eventuelle skader på systemets globale sikkerhed.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I lyset af den tiltagende terrorisme og dens anvendelse af cyberspace, muligheden for at manipulere masserne hurtigere, og de begrænsede muligheder for at identificere terroristerne hurtigt nok, mener jeg, at vi skal glæde os over denne afgørelse i den overordnede kontekst med at beskytte alle borgernes rettigheder og frihedsrettigheder og skabe gunstige rammer for hurtig identificering og håndtering af forbrydelser, navnlig forbrydelser mod personer, landes og nationale infrastrukturens sikkerhed.

Jeg glæder mig over beslutningen om at opfatte målene i rammeafgørelsen som værende af stor interesse for Europa, navnlig med hensyn til de fælles bestemmelser om beskyttelse af personoplysninger, som vil sætte medlemsstaterne i stand til at håndhæve de samme regler og principper. Derudover mener jeg, man bør henstille til, at oplysningerne klassificeres ved henvisning til internationale klassificeringer med henblik på at udligne alle forskelle mellem medlemsstaterne og andre stater i forbindelse med gennemførelsen af sikkerhedsforanstaltninger.

Der er to grundlæggende strategier, der bør tages hensyn til i forbindelse med databeskyttelse og sikkerhedssystemer: "Alt det, der ikke udtrykkeligt er forbudt, er tilladt", og "Alt det, der ikke udtrykkeligt er tilladt, er forbudt".

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), skriftlig. – (PL) Spørgsmålet om den tiltagende terrortrussel mod Europa er en af de væsentligste udfordringer for sikkerheden på vores kontinent. I dag trues vi med politisk

terror kontrolleret af stater, der hævder at samarbejde med os, og kriminelle grupper, men det ser ud til, at det er den islamiske fundamentalisme, der udgør den største trussel for os.

Jeg undrer mig over, at dem, der leder Europa, ikke tillægger dette større betydning. Vores fuldstændige åbenhed for et ubegrænset antal nyankomne fra islamiske lande, som Socialdemokraterne og De Liberale er for, vil i fremtiden forårsage en bølge af tragedier for Fællesskabets befolkning. Ubegrænset islamisering af Europa er ikke på programmet!

Lad os hjælpe de fattige lande, men lad os ikke gøre vores kontinent til et sted, hvor grænsen for befolkningernes tolerance sættes på prøve. De nyankomne kræver for øjeblikket flere og flere rettigheder, og de traditionelle europæiske befolkninger skal gå med til det hele sammen med ødelæggelsen af traditioner, der går mange hundrede år tilbage. Det er farligt. Nordirland er et eksempel på, hvad dette kan medføre, og de grupper, der bekæmper hinanden i Nordirland, er endda bare folk med forskellige kristne religioner.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Angrebene den 11. september 2001 har fuldstændig ændret verden. Den dags terrorangreb har ikke kun ændret amerikanernes syn på og forståelse af verden, men har givet de demokratiske samfund over hele verden et nyt syn på denne moderne verden, hvor truslerne om terrorangreb som dem, der ødelagde Madrid (marts 2004) og London (juli 2005), er en hyppig og skræmmende udfordring.

Nu bruger terroristerne de moderne kommunikationsmidler som f.eks. internettet til at presse på i forbindelse med oplæring, rekruttering og planlægning af angreb. Anvendelsen af denne teknologi er en enestående trussel mod Unionen, og vi bør alle arbejde sammen om at bekæmpe terrorismen med alle de midler, vi har til rådighed.

For at vores demokratiske samfund skal kunne modgå disse trusler effektivt, skal bekæmpelsen af terrorisme følges op af en styrkelse af vores grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder. For at håndtere terrortruslen er det nødvendigt, at vi har fælles bestemmelser i EU, og den eksisterende lovgivning bør ændres i henhold hertil.

Den moderne terrorisme opererer på en ny måde, men EU skal bekæmpe den med den samme styrke og den samme beslutsomhed, som den, vi udviste i forbindelse med bekæmpelsen af den traditionelle terrorisme.

Gerard Batten (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Jeg skal gøre det kort. Jeg taler i henhold til forretningsordenens artikel 145 for at afvise Dame Sarah Ludfords bemærkninger og kommentarer om mig i hendes tale her under drøftelsen.

Hun sagde flere ting, men hun sagde især, at jeg er en eurofob, og at jeg i forbindelse med udvisningsspørgsmålet ville vinke glad til de forbrydere, der nåede frem til Kanalen.

Jeg vil gerne korrigere hende faktuel. Jeg er ikke en eurofob. Jeg elsker det europæiske kontinent, dets historie, dets kultur og dets resultater lige så meget som alle andre, men jeg er EU-fob. Jeg hader EU, som er antidemokratisk og underdemokratisk. For så vidt angår den europæiske arrestordre og afgørelser in absentia, er det, jeg ønsker, at en engelsk eller skotsk domstol skal være i stand til at behandle prima facie-beviser mod en mistænkt, før den lader ham udvise, og at de skal have beføjelser til at forhindre det. De skal kunne afgøre, at der er en egentlig sag, der skal behandles, og sikre, at den mistænkte får en retfærdig rettergang.

Det gør jeg for at beskytte de britiske borgeres interesser, f.eks. sagen angående Andrew Symeou, en 19-årig mand fra London, som står for at skulle udvises til Grækenland den 30. september, sigtet for drab. Beviserne imod ham er ekstremt mistænkelige og kan ikke tages i betragtning, og det påstås, at vidnerne er blevet tortureret for at få dem til at udtale sig.

Jeg forstår godt Dame Sarahs følsomhed omkring dette emne, eftersom hendes parti, De Liberale, åbenlyst har satset på den forkerte helst, og hun med rette er bange for konsekvenserne ved valget i 2009.

Formanden. – Før jeg udsætter mødet, vil jeg gerne berolige sikkerhedstjenesten, for et rygte har spredt sig om, at et individ kom ind i Parlamentet med tildækket ansigt.

Det var bare hr. Borghezio, der havde givet sig selv mundkurv på i protest, så der er ingen risiko i Parlamentet ud fra et sikkerhedsmæssigt synspunkt. Jeg ville bare lige berolige sikkerhedstjenesten.

(Mødet udsat kl. 12.00 under afstemningstiden og genoptaget kl. 12.05)

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

5. Afstemning

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er afstemningen.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

5.1. Fællesskabsstatistikker over varehandelen med tredjelande (A6-0267/2008, Helmuth Markov) (afstemning)

5.2. Beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed (A6-0314/2008, Miroslav Ouzký) (afstemning)

5.3. Statistisk registrering af vejgodstrafikken, for så vidt angår de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (A6-0258/2008, Georg Jarzembowski) (afstemning)

5.4. Det europæiske år for kreativitet og innovation (2009) (A6-0319/2008, Katerina Batzeli) (afstemning)

5.5. Ændring af Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 549/69 om fastsættelse af de grupper af De Europæiske Fællesskabers tjenestemænd og øvrige ansatte, på hvilke bestemmelserne i artikel 12, artikel 13, stk. 2, og artikel 14 i protokollen vedrørende Fællesskabernes privilegier og immuniteter skal finde anvendelse (A6-0339/2008, Agustín Díaz de Mera García Consuegra) (afstemning)

5.6. Forslag til ændringsbudget nr. 6/2008 – forvaltningsorganer (A6-0353/2008, Kyösti Virrankoski) (afstemning)

5.7. Opfølgning på Monterreykonferencen af 2002 om finansiering af udvikling (A6-0310/2008, Thijs Berman) (afstemning)

5.8. Resultattavlen for det indre marked (A6-0272/2008, Charlotte Cederschiöld) (afstemning)

5.9. Forbedring af læreruddannelsens kvalitet (A6-0304/2008, Maria Badia i Cutchet) (afstemning)

5.10. Bolognaprocessen og studerendes mobilitet (A6-0302/2008, Doris Pack) (afstemning)

5.11. Tilpasning af retsakter til den nye komitologiafgørelse (lovgivningsmæssigt initiativ) (A6-0345/2008, József Szájer) (afstemning)

5.12. Hedgefonde og private equity (A6-0338/2008, Poul Nyrup Rasmussen) (afstemning)

– Før afstemningen:

Jonathan Evans (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg har bedt om ordet i henhold til forretningsordenens artikel 9, 93 og 94, som vedrører gennemsigtighed, for at oplyse, at jeg har en interesse i de emner, der skal stemmes om, og at jeg derfor ikke deltager i denne afstemning. Under udvalgets behandling af sagen oplyste jeg ligeledes, at jeg havde en interesse i sagen, og jeg deltog således heller ikke dengang i drøftelsen og afstemningen.

5.13. Gennemsigtighed hos institutionelle investorer (A6-0296/2008, Klaus-Heiner Lehne) (afstemning)

5.14. Ændring af forordning (EF) nr. 999/2001 for så vidt angår de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (A6-0279/2008, Gyula Hegyi) (afstemning)

5.15. Affaldsstatistik (A6-0282/2008, Johannes Blokland) (afstemning)

5.16. Tilpasning af visse retsakter til forskriftsproceduren med kontrol, "omnibusforordningen", del 2 (A6-0100/2008, József Szájer) (afstemning)

5.17. Naturligt mineralvand (omarbejdning) (A6-0298/2008, József Szájer) (afstemning)

5.18. Stoffer, der må tilsættes lægemidler med henblik på farvning af disse (omarbejdning) (A6-0280/2008, József Szájer) (afstemning)

5.19. Levnedsmidler bestemt til særlig ernæring (omarbejdning) (A6-0295/2008, József Szájer) (afstemning)

5.20. Teknisk kontrol med motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil (omarbejdning) (A6-0299/2008, József Szájer) (afstemning)

5.21. Ekstraktionsmidler anvendt ved fremstilling af levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser (omarbejdning) (A6-0284/2008, József Szájer) (afstemning)

5.22. Bekæmpelse af terrorisme (A6-0323/2008, Roselyne Lefrançois) (afstemning)

5.23. Beskyttelse af personoplysninger (A6-0322/2008, Martine Roure) (afstemning)

5.24. Resultatet af arbejdet i Udvalget for Andragender i parlamentsåret 2007 (A6-0336/2008, David Hammerstein) (afstemning)

– Vedrørende punkt 31:

David Hammerstein, ordfører. – (ES) Fru formand! For at tage højde for de seneste retsafgørelser stiller jeg dette mundtlige ændringsforslag, som jeg vil læse højt på engelsk:

"toldmyndighederne fortsætter, dog kun som en ekstraordinær foranstaltning, med at konfiskere biler, der tilhører græske statsborgere", jeg tilføjer "midlertidigt", og jeg tilføjer den sidste sætning: "bemærker EU-Domstolens dom i sag C-156/04 (7.6.2007), som finder de fleste af de græske myndigheders forklaringer i sagen tilfredsstillende; glæder sig over gennemførelsen af ny lovgivning vedtaget af de græske myndigheder med henblik på at afhjælpe de mangler, der understreges i ovenstående dom;"

Formanden. - Jeg ser ingen gøre indsigelse mod det mundtlige ændringsforslag.

Efter afstemningen:

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (EN) Fru formand! I betragtning af vores effektive afstemningstid synes jeg godt, jeg kan komme med en kort, men velbegrunder bemærkning. På vegne af dem, der kan og rent faktisk læser resultaterne på skærmen, vil jeg gerne give udtryk for min taknemmelighed for den effektive måde, De gør det på. Jeg håber, at de øvrige formænd, herunder hr. Pöttering, som er meget effektiv, vil følge Deres eksempel.

Formanden. - Tak. Vi gør vores bedste!

5.25. Landbrug i bjergområder (A6-0327/2008, Michl Ebner) (afstemning)

6. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

Betænkning af Batzeli (A6-0319/2008)

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Dette er en betænkning, som giver mig anledning til at nævne byen Liverpool, som ligger i min valgkreds. Byen har nydt at være kulturby og har klaret denne rolle ekstremt godt, og befolkningen i Liverpool har været fantastisk modtagelig. Selv om mange af målene med det europæiske år i denne betænkning er prisværdige, skal vi tage hensyn til dets budgetmæssige konsekvenser.

Vi må ikke opfordre til overdrevent bureaukrati og fokusere på statens indsats for at skabe det, der benævnes kreativitet og innovation. Skatteydernes penge ville blive brugt langt bedre, hvis vi afskaffede denne form for reklamefremstød og ganske enkelt koncentrerede os om at give folk et egentligt valg i forbindelse med beslutningstagningen.

Betænkning af Berman (A6-0310/2008)

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Fru formand! Er der noget at sige til, at visse medlemsstater udviser bistandstræthed, for at citere betænkningen ordret? Det synes jeg ikke. Flere og flere medlemsstater og andre donorer har fået nok af at blive ved med at pumpe midler ind i alle mulige korrupte regimer, der er fløjtende ligeglade med god regeringsførelse og deres egne borgeres fremgang.

For ca. et år siden fik vi af en upåklagelig kilde, støtteagenturet Oxfam, oplyst, at krigene i Afrika stort set allerede havde kostet det samme som de flere hundrede milliarder euro, som de afrikanske lande har fået i udviklingsbistand fra kontinentet i de seneste par år. Tiden er inde til, at Afrika iværksætter meningsfulde foranstaltninger inden for områderne demokrati, god regeringsførelse og frem for alt bekæmpelse af korruption. Først da kan vi tale om yderst målrettet udviklingsbistand. At tale ubegrænset for en stigning i udviklingsmidlerne og skråsikkert forelægge alle mulige procentsatser er fuldstændig uansvarligt, og jeg har derfor stemt imod denne betænkning.

Betænkning af Badia i Cutchet (A6-0304/2008)

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Fru formand! Det er en kliché, men de unge er vores fremtid, og jeg skal være den første til at indrømme, at kvaliteten af vores lærere og deres undervisning er ekstremt vigtig. Spørgsmålet er naturligvis, om det tilkommer Europa-Parlamentet at prædike for medlemsstaterne herom. Er det Parlamentets opgave at give sin mening til kende om sammensætningen af lærerstyrken på alle niveauer af den almene uddannelse i medlemsstaterne? Skal undervisningen i medlemsstaterne være 100 % i overensstemmelse med "det multikulturelle samfund" – det ved vi, hvad betyder – og skal undervisningen i medlemsstaterne være i overensstemmelse med ligestillingsaspektet, hvad så end det er?

Skal alt dette gøres obligatorisk i læreruddannelsen, fordi Europa siger det? For mig kan Parlamentet mene, hvad det vil, men det har overhovedet ingen kompetence inden for dette område. Uddannelsesområdet henhører under medlemsstaternes kompetenceområde, og sådan skal det blive ved med at være, mener jeg. Det er det, der hedder subsidiaritet, og subsidiaritetsprincippet skal overholdes.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Fru formand! Jeg vil gerne sige at par ord om denne betænkning af fru Badia i Cutchet om forbedring af læreruddannelsens kvalitet, som jeg synes er ganske fremragende.

Det er rigtigt, at læreruddannelsen i vid udstrækning henhører under de nationale regeringers kompetenceområde, og det bør den også. Men da vi har et fælles mål, nemlig at fremme den paneuropæiske kompetence, viden og innovation og at udvikle Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, skal vi have visse fælles regler.

Derfor har vi også behov for bredere samarbejdsformer i forbindelse med udvekslingen af bedste praksis inden for området læreruddannelse, for øjeblikket er der, så vidt vi ved, alt for stor forskel på lærernes uddannelsesniveau ifølge OECD's PISA-undersøgelse. Denne kløft skal gøres mindre, og vi har brug for en mekanisme, et åbent koordinationsystem på EU-plan, så alle børn og unge modtager en passende og fornuftig grunduddannelse.

Betænkningen er fremragende i denne henseende. Jeg skal opfordre alle, der ikke allerede har gjort det, til at læse fru Badia i Cutchets pragtfulde betænkning. Tak.

Betænkning af Pack (A6-0302/2008)

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Fru formand! Jeg vil gerne allerførst takke ordføreren for denne betænkning om Bolognaprocessen og dens indvirkning på de studerendes mobilitet. Harmoniseringen af trecyklussystemet inden for videregående uddannelse i alle EU-medlemsstater, kvalitetssikring og frem for alt anerkendelse af kvalifikationer er et grundlæggende mål med dette mellemstatslige initiativ.

I dagens afstemning støttede jeg utvetydigt Doris Packs betænkning, hvor ordføreren understreger partnerskabsprincippet og samarbejdet i forbindelse med de politiske beslutninger og gennemførelsen af Bolognaprocessen. Dette initiativ er et eksempel på dynamisk samarbejde, ikke blot blandt EU-medlemsstater, men også uden for EU. Jeg er endvidere enig i, at den gensidige anerkendelse af kvalifikationer bør forenkles yderligere, og at Bolognaprocessen bør være mere ensartet på nationalt plan i medlemsstaterne. Støtten af de studerendes mobilitet er en grundlæggende forudsætning for oprettelsen af et europæisk område for videregående uddannelse.

Betænkning af Rasmussen (A6-0338/2008)

Kurt Joachim Lauk (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Rasmussen-betænkningens titel er "Hedgefonde og private equity". Hvis man ser lidt nærmere på betænkningens indhold, ser man, at den stort set ikke længere har noget som helst at gøre med hedgefonde og private equity, men nu med rette vedrører de finansielle institutioner og finansielle aktører som helhed. Det er vigtigt. Vi har foreslået en liste med en række punkter for at regulere de finansielle markeder og bringe de kaotiske tilstande på disse markeder til ophør. Det glæder mig, at hr. Rasmussen i vid udstrækning tog vores holdning til sig under forhandlingerne med os.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Fru formand! EU er en løsning, som leder efter et problem. Uanset hvad spørgsmålet er, er svaret altid mere regulering, og derfor er de seneste begivenheder på de finansielle markeder blevet brugt til at retfærdiggøre yderligere Bruxellesregler.

Det minder mig om situationen efter angrebene den 11. september 2001, hvor en række forslag om harmonisering af retlige og indre anliggender, der i årevis var blevet drøftet på alle leder og kanter, blev pakket ind som terrorbekæmpende foranstaltninger, og i den febrile atmosfære, der fulgte i kølvandet på disse forfærdelige angreb, var der ingen, der ville ses stemme imod dem.

På samme måde pakkes en bunke lovgivning, der virkelig ikke er noget forholdsmæssigt behov for med henblik på at løse problemet, nu ind som foranstaltninger til sikring af den finansielle stabilitet, og det ville kræve et brat parlamentsmedlem at risikere at blive set som en spekulanternes ven, som vi så det i dagens afstemningsresultat.

Jeg må sige, at når jeg ser på de underliggende årsager til den seneste tids finansielle problemer, ser det for mig ud til, at det var "for megen forvaltning", der var problemet og ikke løsningen. Rentesatserne blev holdt på et for lavt niveau for længe, og det var problemet i Europa, i USA og i Japan. Hvis for megen forvaltning var problemet, er det vanskeligt at se, hvordan vi kan løse problemet med yderligere regulering på Bruxellesplan.

Betænkning af Lehne (A6-0296/2008)

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Fru formand! På mange måder vil jeg gentage bemærkningerne fra min gode ven og kollega, hr. Hannan, om Lehne-betænkningen, for på mange måder er Lehne-betænkningen endnu et forsøg på at gennemtvinge lovgivning og regulering om markederne. Vi bør ikke forhaste os her.

Og vi bør ikke forhaste os med at gennemtvinge regulering og lovgivning om markederne som helhed i Europa. Markeder er pr. definition forskellige. Markederne i Europa, i de forskellige lande, er forskellige, og derfor bør vi ikke forsøge at gennemtvinge en samlet reguleringspakke, som gælder dem alle.

Det, Europa og EU altid skal huske på i disse sammenhænge, er, at vi lever i et globalt miljø. Europa og de enkelte europæiske nationer konkurrerer mod resten af verden, og hvis vi opstiller barrierer mod os selv, vil vi skade vores egne interesser og interesserne hos de befolkninger, vi repræsenterer.

Betænkning af Lefrançois (A6-0323/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Jeg taler på egne vegne og på vegne af delegationen fra det østrigske Folkeparti. Vi stemte for denne betænkning, ganske enkelt fordi vi skal gøre alt det, vi kan, for at bekæmpe terrorismen i tide.

Jeg vil dog gerne henlede opmærksomheden på et punkt, som vi på det bestemteste er imod, da jeg mener, Parlamentet har begået en fejl. Vi bør ikke erstatte forbrydelsen "offentlig opfordring til at begå en terrorhandling" med forbrydelsen "tilskyndelse til at begå en terrorhandling" af den ganske enkle grund, at tilskyndelse ikke kan bevises, før handlingen er begået, dvs. før der måske allerede er folk, der er blevet dræbt. Vi er for muligheden for at gribe ind i tide, når en terrorhandling endnu ikke er blevet begået – dvs. før handlingen – så der kan reddes menneskeliv.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Fru formand! Jeg er naturligvis for at bekæmpe terrorismen effektivt, og jeg mener, at netop dette område – bekæmpelse af terrorisme – kræver et meget intensivt grænseoverskridende samarbejde i Europa.

For en gangs skyld er jeg derfor mindre enig – man kan endda sige uenig – med de mere euroskeptiske stemmer. Jeg mener, at de på dette område holder det nationale suverænitetskort for tæt ind til kroppen.

Men det skal også siges, at vi bør have mod til at tale mere klart, f.eks. også i denne betænkning. Terrorismen i Europa stammer fra den ekstreme venstrefløj og/eller islam. Det samme gælder tilskyndelsen til terrorisme, og denne finder ikke mindst sted i nogle af de moskéer, der ikke er ansvarlige over for nogen eller noget, og som for øjeblikket skyder op som svampe i Europa. Der ligger kernen til det 21. århundredes problem. Islam er uforenelig med vores vestlige værdier og frihedsrettigheder, og jeg er bange for, at vi skal komme til at fortryde vores politik om åbne døre og åbne grænser noget så forfærdeligt.

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Dette spørgsmål er meget vigtigt. Det er formentlig et af de vigtigste spørgsmål, vi står over for i den vestlige verden i dag – truslen om international terrorisme. Jeg skiller mig nok lidt ud fra mit eget parti i denne forbindelse, da jeg er af den opfattelse, at hvis vi bliver nødt til at give køb på de borgerlige frihedsrettigheder for at beskytte vores borgers virkelige frihed – nemlig deres sundhed, sikkerhed og velbefindende – så er det den pris, vi må betale.

Under Anden Verdenskrig blev der i mit land iværksat foranstaltninger, der ikke var i overensstemmelse med de borgerlige frihedsrettigheder, for at beskytte befolkningen mod truslen udefra. Det accepterede folk. Vi står i dag i Europa og i den civiliserede del af verden over for en trussel, der kommer fra dem, der ikke er civiliserede, og for hvem menneskeliv ikke er helligt og noget, der skal værnes om. Hvis vi er nødt til at have love, der forhindrer dem i at udøve deres ondskabsfulde gerning, så skal vi have dem, og vi skal have dem hurtigt.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Angrebene mod World Trade Center i 2001 gjorde hele verden opmærksom på, hvor stor en trussel de organiserede terrororganisationer udgør. Takket være adgangen til moderne teknologier har disse grupper fået fingrene i tidligere uopnåelige kommunikationsmidler, der sammen med det sorte våbenmarked gør dem til den demokratiske verdens fjende nummer ét. Selv om vi har iværksat håndfaste foranstaltninger, er det ikke lykkedes EU at beskytte sig selv mod sådanne hændelser. Idet jeg anerkender det særlige behov for at handle med henblik på at garantere EU-borgernes sikkerhed, vil jeg gerne påpege, at den bedste måde at bekæmpe organiserede terrorgrupper på er med et overnationalt samarbejde mellem de sikkerhedsansvarlige institutioner. Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik er et godt udgangspunkt herfor, og dens udvikling er i vores alles interesse.

Philip Claeys (NI). – (NL) Fru formand! Jeg stemte for Lefrançois-betænkningen. Den er selvfølgelig ikke perfekt, men den tager i det mindste højde for problemerne med islamister, der tilskynder til vold og opfordrer muslimerne til jihad. Vi ved alle, at der findes utallige moskéer, der er udklækningssted for fundamentalisme,

hvor unge rekrutteres til terrororganisationer, og hvor de trofaste hver dag opfordres til hellig krig mod vores europæiske værdier.

Det er på høje tid, at slutføjet lyder, og at der også iværksættes håndfaste foranstaltninger mod dem, der er medskyldige i terrorhandlinger.

Betænkning af Roure (A6-0322/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Jeg stemte for denne betænkning, ganske enkelt fordi vi skal iværksætte alle mulige foranstaltninger for at sikre, at det grænseoverskridende politisamarbejde og retlige samarbejde organiseres effektivt. For at gøre dette har vi behov for udveksling af oplysninger, men vi skal sørge for, at der findes ensartede standarder i hele Europa herfor.

En ting, der gjorde mig utilpas – og som jeg gerne ville have stemt imod, men der var ikke nogen separat afstemning – er ændringsforslag 10. Her ønskede fru Roure ikke, at rammeafgåelsen ikke skulle berøre væsentlige og meget specifikke nationale sikkerhedsinteresser. Jeg så gerne, at rammeafgørelser helt naturligt ikke berører meget specifikke nationale sikkerhedsinteresser, som vedrører et lands indre sikkerhed, og at de naturligt giver mulighed for selvstændig handling. Det mener jeg er absolut vitalt i de enkelte medlemsstaters interesse.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Fru formand! Ligesom udvalget gjorde, har Parlamentet netop med stort flertal besluttet, at en persons racemæssige eller etniske baggrund og en række andre parametre under ingen omstændigheder må tages i betragtning under behandlingen af personoplysninger.

Efter min opfattelse var den oprindelige artikel 7 i Rådets forslag forsigtigt og velforbalanceret, men Parlamentet, hvis politiske korrekthed naturligvis er legendarisk, ændrede det. Her er Parlamentet ude på et sidespor. Ikke blot bekæmpelsen af kriminalitet, men også alle former for fornuftig forvaltning af offentlige anliggender kræver nøjagtige basisoplysninger, og en persons etniske eller nationale baggrund kan være særdeles vigtig i denne forbindelse. Dette har ikke noget at gøre med racisme eller diskrimination.

Jeg kan dog til stadighed undre mig over, hvordan de samme medlemmer af Parlamentet, som på stalinistisk vis opfordrer til forbud mod offentlige taler og endda fængselsstraf eller tab af den parlamentariske immunitet for højrefløjens systemkritikere, får kolde fødder, når det gælder ganske almindelig databehandling – i forbindelse med bekæmpelsen af terrorisme vel at mærke.

Betænkning af Hammerstein (A6-0336/2008)

Victor Boştinaru (PSE). – (EN) Fru formand! Dagens afstemning var et vigtigt øjeblik for borgerne, der kæmper for deres rettigheder, deres europæiske rettigheder. De nationale regeringer svigter nogle gange deres borgere og forkaster deres legitime krav. Gennem andragenderne kan de europæiske borgere hæve stemmen og holde deres regeringer til ansvar. I sidste ende kan de få den retfærdighed, de fortjener. Men dette er ikke blot et vigtigt øjeblik for de europæiske befolkninger – det er også et afgørende øjeblik for Europa-Parlamentet.

Ved at stemme for Hammerstein-betænkningen har Europa-Parlamentet i dag vist, at det lægger vægt på at forsvare og beskytte de europæiske borgere. I dag har Europa-Parlamentet haft mulighed for at genskabe i hvert fald en del af den tillid og tiltro, nogle europæere havde mistet. Mange af vores medborgere har arbejdet hårdt for at komme med i EU, men medlemskabet handler ikke kun om forpligtelser, det handler også om rettigheder. Vi står her i dag for at vise vores engagement over for det Europa, vores borgere forventer af os.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Fru formand! Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance har netop benyttet afstemningen om Hammerstein-betænkningen til at afholde en afstemning i det skjulte – diskret, som den var – om Europa-Parlamentets hjemsted, selv om det ikke havde noget som helst at gøre med betænkningen som sådan.

Jeg skal lige gøre det klart, at jeg stemte for dette ændringsforslag fra De Grønne, da jeg er enig i, at Europa-Parlamentets rejsende folketeater allerede formøbler nok af vores skatteyderes penge uden den månedlige flytning fra Bruxelles til Strasbourg. Derfor er jeg også for – og det afspejlede min stemme – et fast hjemsted og en fast arbejdsplads i Europa. For klarheds skyld skal jeg blot tilføje, at der efter min mening bør finde en åben forhandling sted, og at dette ene hjemsted ikke nødvendigvis skal være Bruxelles. Når alt kommer til alt, giver de europæiske institutioners tilstedeværelse i denne by og denne region også sociale, politiske og menneskelige omkostninger, der skal drøftes, og som under ingen omstændigheder må undervurderes.

Betænkning af Ebner (A6-0327/2008)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Bjergene er et vigtigt område for biodiversiteten, et tilflugtssted for mange dyr og et sted for unikke plantearter. Ofte kaldes de også vandtårne, da de forsyner floderne med vand. Deres landskab og miljømæssige fordele værdsættes af turister over hele verden. Livet er dog langt fra let for den derboende befolkning, og landbrugsdriften har vanskelige vilkår.

I de fleste af EU's bjergområder oplever vi affolkning, et fald i aktivitetsniveauet for dem, der bliver tilbage, og indstilling af landbrugsdriften. Dette er især et problem i landområderne, der er mindre attraktive for turister og er blevet glemt. Problemerne omfatter den lange afstand til byer, de barske vejrforhold, kommunikationsvanskeligheder, høje produktionsomkostninger og uhensigtsmæssig adgang til alle former for tjenesteydelser, herunder endda uddannelse og sundhedsvæsen. De regionale forskelle mellem bjergområder og lavlandet er helt åbenlyse.

Der er derfor et presserende behov for særlig støtte til de såkaldte bjergbønder, som ikke blot dyrker traditionelt miljøvenlige produkter, sunde levnedsmidler, men som også passer på miljøet og bevarer kulturer og traditioner. Den fælles landbrugspolitik bør gøre mere for at hjælpe disse områder og den derboende befolkning i deres kamp mod de udfordringer, de står over for.

Betænkning af Rasmussen (A6-0338/2008), Lehne (A6-0296/2008)

Peter Skinner (PSE). – (EN) Fru formand! Ingen er så blinde som dem, der ingenting kan se. Jeg kan se, at hr. Hannan og hr. Sumberg desværre har forladt Parlamentet på dette tidspunkt, men alle, der mener, at der ikke er nogen finansiell uro, kan bare læse avisen eller se, hvad der sker i fjernsynet. At tro, at Rasmussen- og Lehne-betænkningerne gør noget som helst andet end at forsøge på passende vis at udtrykke, at vi har behov for at kunne reagere, og at dette skal ske på et kollektivt lovgivningsniveau, er at se igennem fingre med sandheden. Det er at se igennem fingre med den globale verdensøkonomiske virkelighed. Helt ærligt, at sidde tilbage i et lille England kan måske hjælpe nogen med at lette deres samvittighed, men det hjælper ikke folk med at betale deres huslån, det hjælper ikke folk med at beholde deres hjem, og det hjælper ikke folk med at bevare deres job i servicesektoren og i industrien. Det er kun gennem EU og gennem reguleringsvirksomhed, som vi er ekstremt gode til, at vi vil kunne gøre noget ved det.

Det er rigtigt, at markederne forventer, at vi er hensynsfulde, men de forventer på den anden side heller ikke en refleksreaktion. Sagen er den, at hvis ikke vi gør noget og bare står stille og siger ingenting, så vil vi blive beskyldt for at udvise fejhed i stærk uro og krisesituationer.

Betænkning af Lefrançois (A6-0323/2008)

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg støtter fuldt ud formålet med Lefrançois-betænkningen, men i denne forbindelse vil jeg blot gerne bruge min stemmeforklaring – da jeg har støttet den, men ikke står i en position, hvor jeg har mulighed for at tale om den – til at opfordre kommissær Tajani til at fremskynde de igangværende bilaterale aftaler med andre tredjelandes lufthavnsmyndigheder med hensyn til sikkerheden i lufthavne – som der blev slået hårdt ned på som følge af terrorhandlingerne – navnlig de bilaterale aftaler om hele området med køb af toldfrie væsker. Det er muligvis et meget lille emne i lyset af de omfattende udfordringer, vi globalt set står over for i dag, men vi i EU skal vinde vores borgeres hjerte og sjæl gennem de ting, vi gør. Igen her til sommer, når folk besøgte familie og venner i udlandet, eller når familie og venner fra Australien og USA og andre steder rejste til Irland, Det Forenede Kongerige, Tyskland og Frankrig, fik de taget alle deres toldfrie væsker, som de troede, de havde købt lovligt, fra dem, når de kom ind i hovedlufthavnene i Europa på vej til deres endelige bestemmelsessted. Det er et lille emne. Dem af os, der rejser hver uge, kan godt klare at få vores læbestift taget fra os, selv om det er fjollet, og jeg er sikker på, det yder et enormt bidrag til bekæmpelsen af terrorisme. Jeg vil ikke bagatellisere et meget alvorligt problem, men jeg ønsker blot at bringe en smule fornuft, logik og bilateralt samarbejde ind i det, så vores borgere – vores vælgere – kan forstå, hvad vi laver, og hvorfor vi gør det.

Betænkning af Hammerstein (A6-0336/2008)

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Med hensyn til Hammerstein-betænkningen fulgte jeg PPE-DE-linjen og stemte imod De Grønnes ændringsforslag om Parlamentets to hjemsteder. Jeg vil gerne have lov til at forklare, hvorfor jeg gjorde det. Det er ikke fordi, jeg er enig i, at vi hver måned og nogle gange to gange om måneden skal rejse til Strasbourg. Jeg forstår godt det historiske aspekt bag den position, vi befinder os i. Jeg forstår godt, at 12 besøg i Strasbourg om året er et led i traktaten, og at vi er indskrevet deri, men på en rationel og rolig måde. De af os, der for alvor bekymrer os over den manglende adgang,

vanskeligheden ved at få lavet sit arbejde, behovet for at transportere alle vores dokumenter, vores personale, udvalgspersonalet, Parlamentets personale og gruppepersonalet til Strasbourg i fire dage 12 gange om året, mener ikke længere, det kan retfærdiggøres i lyset af de enorme udgifter.

Det er en smuk bygning, og når de har fået løst problemerne, mener jeg, vi kan finde en anden betydningsfuld måde at bruge bygningen på. Det fortjener Strasbourg og Frankrig, men det skal være en vigtig institution, der skal have til huse i den bygning. Men at forvente, at vi arbejder effektivt, for så vidt angår de menneskelige ressourcer og omkostningerne, og at fortsætte denne pilgrimsrejse til Strasbourg kan ikke længere retfærdiggøres, så selv om jeg stemte, som jeg gjorde, støtter jeg dem, der siger ét hjemsted for plenarmøderne, men lad os nu få en rationel forhandling, ikke en polariseret politisk debat om emnet.

Skriftlige stemmeforklaringer

Betænkning af Markov (A6-0267/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for betænkningen fra min tyske kollega, hr. Markov, for Udvalget om International Handel, om ændring af forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fællesskabsstatistikker over varehandelen med tredjelande og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1172/95.

Jeg glæder mig over, at Kommissionen har besluttet at gøre lovgivningen klarere, enklere og mere gennemsigtig, at tilpasse systemet for fællesskabsstatistikker over varehandelen med tredjelande til de ændringer, der vil blive indført i toldangivelsesprocedurerne, at forbedre relevansen, nøjagtigheden, aktualiteten og sammenligneligheden af udenrigshandelsstatistikkerne og at etablere et kvalitetsvurderingssystem, at bidrage til at skabe forbindelse mellem handelsstatistikkerne og virksomhedsstatistikkerne, at opfylde brugernes behov gennem udarbejdelse af supplerende handelsstatistikker under anvendelse af de oplysninger, der fremgår af toldangivelserne, og endelig i overensstemmelse med adfærdskodeksen for europæiske statistikker at kontrollere den privilegerede adgang til følsomme udenrigshandelsdata. Jeg støtter de ændringsforslag, der har til formål at øge anvendelsen af forskriftsproceduren med kontrol.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning, fordi forslaget til forordning udgør den lovramme, der er nødvendig for at forbedre kvaliteten og gennemsigtigheden af EXTRASTAT (statistikken over udenrigshandelen mellem medlemsstater og tredjelande) ved at indføre en enkelt toldangivelse i toldprocedurerne med henblik på at forenkle dataindsamlingsprocedurerne. Korrekt håndhævelse af denne forordning vil i stigende grad gøre det muligt at sammenligne udenrigshandelsstatistikker og styrke kontrollen med adgangen til insideoplysninger om følsomme emner inden for udenrigshandelen.

Betænkning af Batzeli (A6-0319/2008)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Vi har ofte spurgt os selv, om det er noget værd at afsætte et år til et bestemt tema. Hele idéen er at øge selve temaets synlighed. Det er en måde at tiltrække opmærksomhed på og sætte et bestemt tema i fokus. Det kan der ikke være noget galt i.

Idéen er blevet så populær, at vi skal træffe et meget velbegrundet valg, når vi vælger dette tema. Det er ofte et prioriteringsspørgsmål.

Kreativitet og innovation er et ideelt emne, idet det vedrører selve essensen af det, Europa repræsenterer, og den retning, Europa skal gå i.

Kreativitet og innovation kan ikke evalueres i et tomrum. Begge dele skal forstås ud fra det, de kan bidrage med. Det er for det første deres betydning inden for fremstillingsindustrien. Men betydningen af kreativitet og innovation skal også ses inden for rammerne af servicesektoren.

Europa kan kun bevare sin konkurrenceevne med kreative og innovative idéer. Nogle sektorer kan kun overleve ved at være et skridt foran. Europa har til en vis grad erkendt behovet for at investere kraftigere i forskning og udvikling, og dette er synonymt med det aktuelle emne vedrørende kreative og innovative idéer.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for betænkningen fra min græske kollega, fru Batzeli, som godkender forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om det europæiske år for kreativitet og innovation (2009).

Jeg støtter den række ændringsforslag, der primært har til formål at gøre forslagens formål klarere og mere koncise. Med hensyn til finansieringen er jeg endvidere enig i, at alle forslagens henvisninger til programmet for livslang læring skal slettes, så der eventuelt også kan anvendes programmer og politikker på andre områder, som f.eks. kultur, kommunikation, erhvervsliv, samhørighed, udvikling af landdistrikter, forskning og informationssamfundet.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Batzeli-betænkningen om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om det europæiske år for kreativitet og innovation (2009), da jeg mener, at kreativitet og innovation er afgørende for Europas konkurrenceevne i en globaliseret verden.

Kreativitet er nøglen til innovation af såvel økonomiske som sociale årsager. Det europæiske år for kreativitet og innovation vil stimulere den politiske debat, gøre offentligheden opmærksom på betydningen af innovation og kreativitet og udsprede oplysninger om bedste praksis i Unionen. Jeg mener endvidere, det er vigtigt, at Parlamentet har valgt den fælles beslutningsprocedure på dette område, hvilket vil give det indflydelse på denne vigtige sag.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Vi har tidligere kritiseret de forskellige kampagner for europæiske år, som var helliget forskellige emner, som f.eks. interkulturel dialog og kreativitet og innovation. Disse europæiske år er en byrde for EU's budget og dermed for skatteyderne og har kun en meget lille indvirkning på virkeligheden.

Hvis der er efterspørgsel efter europæiske år, bør de finansieres af private sponsorer og ikke af skatteyderne. Vi har derfor valgt at stemme imod den forelagte betænkning, selv om den kun indeholdt detaljerede ændringsforslag til Kommissionens forslag.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), skriftlig. – (ES) Jeg stemte for under forudsætning af, at Kommissionen forpligter sig til at bringe innovation til alle områder. Under det europæiske år for kreativitet og innovation bør innovationen udvides til alle organisationer og institutioner, offentlige såvel som private, profitsøgende såvel som ikkeprofitsøgende, og til alle aspekter af livet. Især bør året fremme social innovation og innovation til fremme af den miljømæssige bæredygtighed. Vi bør også tage højde for de ikkestatslige myndigheder, der spiller en hovedrolle på området. Derudover bør begrebet åben innovation fremmes. Innovation, der ud over at være baseret på intern kapacitet omfatter alle mulige kilder – brugere, leverandører, netværk osv. – og som ud over produkter og teknologi omfatter de uhåndgribelige og generelt mangfoldige aspekter, som medfører værdiskabelse. Endelig skal vi udvide samarbejdskulturen, arbejde i netværk og anvende værktøjer og metoder, der har til formål at skabe de dynamiske kompetencer i disse netværk, der vil give dem mulighed for at udvikle sig sammen med deres miljø, og frembringe avanceret forskning og synlige resultater med hensyn til konkurrenceevne og værdiskabelse for samfundet.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jeg stemte for betænkningen fra fru Batzeli om det europæiske år for kreativitet og innovation (2009).

Jeg ser oplysnings- og reklamekampagner, begivenheder og initiativer på europæisk, nationalt og lokalt plan, der har til formål at fremme kreativitet og initiativ, som noget ekstremt vigtigt. Kreativitet er også en væsentlig faktor for udviklingen af personlige og sociale færdigheder. Dette år sigter mod at forbedre Europas kreativitet og innovationsevne for at give Europa mulighed for at løfte nogle af globaliseringens udfordringer.

I betænkningen understreges vigtigheden af kreativitet og innovation. Jeg ser dette år som en fremragende mulighed for at udsprede oplysninger om kreative processer og forskellige fremgangsmåder.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter Katerina Batzelis betænkning om at gøre 2009 til europæisk år for kreativitet og innovation. Betænkningen indeholder ikke blot en detaljeret beskrivelse af initiativet, men tager også højde for farerne ved, at sådanne år bliver rene PR-instrumenter.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I områder, hvor naturen stiller folk over for vanskelige grundlæggende forhold, skal de handle kreativt og innovativt for at overleve. Europas befolkninger kan derfor i dag se tilbage på en historie med banebrydende resultater, og de europæiske ekspertfirmaer er efterspurgt på verdensplan i kraft af deres idérigdom.

Europa opfattes dog også som en kulturel fæstning, og det bør der tages særligt hensyn til i forbindelse med det europæiske år for kreativitet og innovation (2009). Sammen med Vilnius i Litauen forbereder Linz sig for øjeblikket på sin rolle som Europæisk Kulturhovedstad 2009. Kreative og innovative projekter med deltagelse fra naboregionerne vil give en særlig kulturoplevelse.

Denne begivenhed skal hilses velkommen, hvis denne prestigefyldte titel kan få hele byområder til at stråle i fornyet pragt, og nye bygningsarbejder og -projekter bliver indledt – for så vidt bæredygtigheden ikke bliver glemt undervejs. I EU skal der lægges vægt på at sikre, at midlerne ikke spenderes på engangsbegivenheder, så de etablerede strukturer ikke forsvinder ud i den blå luft umiddelbart efter årets afslutning. Et kulturhovedstadsprojekt er kun vellykket og innovativt, hvis kulturen forbliver permanent i den berørte by. Det bør der lægges større vægt på i den aktuelle betænkning, så jeg afholdt mig fra at stemme.

Betænkning af Díaz de Mera García Consuegra (A6-0339/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for betænkningen fra min spanske kollega, hr. Díaz de Mera García Consuegra, som godkendte forslaget til Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 549/69 om fastsættelse af de grupper af De Europæiske Fællesskabers tjenestemænd og øvrige ansatte, på hvilke bestemmelserne i artikel 12, artikel 13, stk. 2, og artikel 14 i protokollen vedrørende Fællesskabernes privilegier og immuniteter skal finde anvendelse, uændret. Rådets afgørelse om oprettelse af en europæisk politienhed (Europol), som fastsætter, at Europol finansieres under fællesskabsbudgettet, anvendes fra 1. januar 2010 eller fra anvendelsesdatoen for den foreslåede ændring af Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 549/69, alt efter hvad der falder senest.

For at sikre at Europolafgørelsen anvendes fra den 1. januar 2010, bør ændringen af Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 549/69, som tydeliggør, at immunitet over for retsforfølgelse ikke indrømmes Europolpersonale, der deltager i fælles efterforskningshold oprettet af mindst to medlemsstater på eget initiativ, vedtages i god tid.

Gerard Batten (IND/DEM), *skriftlig*. – (EN) Dette ændringsforslag synes at begrænse immuniteten over for retsforfølgelse for Europolpersonale, men det vedrører kun dem, der deltager i fælles efterforskningshold. Dette er et røgslør for at få det til at se ud til, at Europol's tjenestemænds immunitet begrænses, når Europol's beføjelser rent faktisk udvides efter 2010, og Europolpersonalets immunitet vil blive endnu mere vidtrækkende. Jeg mener ikke, at Europol's tjenestemænd på nogen måde bør indrømmes immunitet over for retsforfølgelse, og derfor stemte jeg imod dette ændringsforslag.

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Augustín Díaz de Mera García Consuegra forsøger i sin betænkning om status over personalets privilegier og immuniteter at klarlægge de allerede eksisterende retningslinjer om emnet. Jeg stemte derfor for betænkningen.

Betænkning af Virrankoski (A6-0353/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for betænkningen fra min finske kollega, hr. Virrankoski, som foreslår, at vi godkender forslaget til Den Europæiske Unions ændringsbudget nr. 6/2008 for regnskabsåret 2008, som omfatter følgende: En forhøjelse på 3,9 mio. EUR i forpligtelsesbevillinger til rammeprogrammet for konkurrenceevne og innovation – iværksætterånd og innovation, en stigning på 2,24 mio. EUR i forpligtelsesbevillinger til bl.a. dækning af en del af lejen af og udgifterne til en ny buebygning til Eurojust, tilpasninger til antallet af stillinger i tre forvaltningsorganer, oprettelse af den nødvendige budgetstruktur for Fællesforetagendet for Brændselsceller og Brint (BCB), som er det femte fællesforetagende, der oprettes under det syvende rammeprogram, og opførelsen af 30 mio. EUR i forpligtelsesbevillinger og 1,9 mio. EUR i betalingsbevillinger. Jeg er helt enig med ordføreren i, at Europa-Parlamentet i henhold til finansforordningens artikel 179, stk. 3, som en af budgetmyndighedens to parter skulle have været underrettet om lejen af en ny bygning til Eurojust, som har en betydelig finansiel indvirkning på budgettet.

Betænkning af Berman (A6-310/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for initiativbetænkningen fra min nederlandske kollega, hr. Berman, om opfølgning på Monterreykonferencen af 2002 om finansiering af udvikling. Vi skal hele tiden bekræfte Parlamentets tilslutning til udryddelse af fattigdom, bæredygtig udvikling og opfyldelse af millenniumudviklingsmålene som den eneste metode til sikring af social retfærdighed og forbedret livskvalitet for de hen ved en milliard mennesker i verden, som lever i yderste fattigdom. EU er den største internationale donor af udviklingsbistand med næsten 60 % af den samlede statslige udviklingsbistand. Jeg støtter forslaget om at give mindre erhvervsdrivende, navnlig landmænd, adgang til mikrokreditter med henblik på at øge fødevarerproduktionen og tilvejebringe en bæredygtig løsning på fødevarerkrisen. Jeg glæder mig ligeledes over forslaget om at opfordre Den Europæiske Investeringsbank til at oprette en garantifond til støtte for mikrokreditordninger og risikostyringsinstrumenter, som er nøje indrettet efter behovene hos

de lokale fødevarereproducenter i de fattigste udviklingslande, men dette forslag giver kun mening under et kommissionsmandat.

Marie-Arlette Carlotti (PSE), skriftlig. – (FR) I 2001 påtog EU sig en stor forpligtelse, nemlig at afsætte 0,7 % af dets rigdom til udviklingsbistand inden 2015.

I 2007 vendte Europa denne forpligtelse ryggen med et drastisk fald i dets kollektive indsats.

Denne nedgang beløber sig til 1,7 mia. EUR, som verdens fattigste befolkninger ikke har modtaget.

1,7 mia. EUR, der ville have givet tusindvis af børn sundhedspleje på et tidspunkt, hvor 11 mio. mennesker hvert år dør på grund af den manglende adgang til sundhedspleje.

1,7 mia. EUR, der ville have givet nogle af de omkring 114 mio. børn, der ikke modtager nogen uddannelse, adgang til almenuddannelse.

EU's væsentligste ansvar er, når det gælder international solidaritet, at holde, hvad det lover.

EU skal dog garantere bistandens effektivitet for virkelig at forbedre de dårligst stilledes situation.

Monterreykonferencen af 2002 udarbejdede en køreplan, navnlig vedrørende tilendebringelsen af den bundne bistand, fremskyndelsen af gældsregeringsinitiativer og indførelsen af innovative finansordninger som f.eks. Tobinafgiften.

Seks år senere har EU stadig lang vej igen. Dohakonferencen om et par uger burde give EU mulighed for på ny at begynde at gå fremad. Halvdelen af menneskeheden regner med EU ...

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) I betænkningen om FN's millenniumudviklingsmål for 2008 hedder det, at det internationale samfund fortsat skal være klar til at påtage sig et stort ansvar for de udfordringer, menneskeheden står over for. Ekstrem fattigdom og sult, børnedødelighed, dårlig mødresundhed, hiv/aids, malaria og andre sygdomme samt den manglende universelle almenuddannelse er blot nogle af de udfordringer, der fortjener alle verdens landes opmærksomhed og anerkendelse.

Betænkningen afspejler Junilistans holdning, nemlig at disse udfordringer i mange tilfælde kræver international koordination. Junilistan mener imidlertid, at et samarbejde af denne art bør kanaliseres via organisationer med bred international legitimitet og mange års erfaring, som f.eks. FN, og ikke via EU. Junilistan er endvidere imod de passager i betænkningen, som utilsløret taler for direkte kontrol af de enkelte EU-landes bilaterale bistandsordninger. Bistand er og skal blive ved med at være et nationalt anliggende. Derfor har Junilistan stemt imod betænkningen.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Ud over de mange spørgsmål og kommentarer, som betænkningens indhold (og udeladelser) rejser, bør også dens fordømmelse af mængden af statslig bistand understreges:

– "... bemærker den foruroligende nedgang i EU-bistanden i 2007 fra 47,7 mia. EUR i 2006 (...) til 46,1 mia. EUR i 2007 ...";

– "påpeger, at EU vil afsætte 75 mia. EUR mindre end lovet for perioden 2005-2010, hvis den nuværende udvikling fortsætter";

– "udtrykker alvorlig bekymring over, at de fleste medlemsstater (18 ud af 27, navnlig Letland, Italien, Portugal, Grækenland og Den Tjekkiske Republik) ikke var i stand til at øge den statslige udviklingsbistand fra 2006 til 2007, og at der endog skete en drastisk nedgang på over 10 % i visse lande, herunder Belgien, Frankrig og Det Forenede Kongerige; ...";

– "bemærker, at nedgangen i det annoncerede bistandsniveau i 2007 i nogle tilfælde skyldes den kunstige oppustning af tallene i 2006 pga. gældslempelse; ...";

– "mener, at diskrepansen mellem de hyppige løfter om øget finansiel bistand og de væsentligt lavere beløb, som faktisk udbetales, er fuldstændig uacceptabel ...";

Ord, der taler for sig selv ...

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for denne betænkning. Finansieringen af udviklingsbistand er ikke nogen let opgave. Det er ikke let at forklare de europæiske skatteydere, hvorfor deres penge deles ud så langt væk fra deres oprindelsesland. På den anden side er efterspørgslen efter bistandsmidler enorm, både som følge af et ønske om at opfylde millenniumudviklingsmålene og tidligere afgivne løfter.

På EU-plan er nogle staters holdning ved at blive et særligt problem. Nogle medlemsstater, som f.eks. Frankrig og Storbritannien, har beskåret deres statslige udviklingsbistand. Det kræver ikke megen fantasi at forestille sig, hvor demotiverende dette er for lande, der er mindre velhavende end dem, hvor udviklingsbistanden først nu er begyndt at dukke op.

Vi skal også se godt på den måde, bistandsstatistikkerne udformes på. De enkelte lande vil gerne allokere så mange udgifter som muligt til kategorien udviklingsbistand. Dette giver nogle gange anledning til nogle ganske latterlige situationer. I mit land, Polen, blev der i sidste uge offentliggjort en rapport om bistanden i 2007. Det viste sig, at den største modtager af polsk bistand var ingen anden end Kina. Det skyldes ikke, at Kina er verdens fattigste land, eller at Kina er blevet en prioritet for polsk udviklingsbistand. Kina er ganske enkelt blevet den største modtager af polsk udviklingsbistand, fordi en eksporthandelsaftale med landet er blevet indlemmet i kategorien udviklingsbistand.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Der er behov for en fælles europæisk holdning om effektiviteten, gennemsigtigheden og fleksibiliteten af den måde, hvorpå udviklingsbistanden finansieres, inden Dohakonferencen om finansiering af udvikling sidst i november. Thijs Bermans betænkning går et stykke af vejen med hensyn til at hjælpe med at opfylde dette mål. Jeg er enig i, at der er behov for en reform for at sikre en bedre repræsentation af udviklingslandene i IMF og Verdensbanken. Jeg er endvidere enig i ordførerens opfordring til, at medlemsstaterne indfører en hensigtsmæssig tidsplan for at opfylde målsætningen om, at 0,7 % af Europas BNI skal gå til offentlig udviklingsstøtte inden 2015. Derfor stemte jeg for betænkningen.

Jan Mulder (ALDE), skriftlig. – (NL) Europa-Parlamentets medlemmer af Folkepartiet for Frihed og Demokrati (VVD) stemte for Berman-betænkningen. En af grundene hertil var, at den indeholder nyttige kommentarer om Den Europæiske Investeringsbanks mulige rolle i udviklingslandene. Medlemmerne af VVD tager dog afstand fra betænkningens målsætning om 0,7 % for udviklingsbistand. Det er ikke mængden, men kvaliteten af udviklingsbistanden, der tæller.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Den turbulente globale finanssituation har sat medlemsstaternes regeringer under hårdt pres. Den estiske regering har f.eks. gennem flere måneder kæmpet for at få udarbejdet et afbalanceret budget for 2009.

Selv om jeg støttede Thijs Bermans betænkning, tvivler jeg meget på, at vi vil kunne nå målsætningen om den statslige udviklingsbistand inden for de næste år. Da EU ikke har kompetence til at iværksætte tvangsforanstaltninger i forbindelse med udviklingsbistand, ville det være naivt at tro, at medlemsstaterne vil øge deres bidrag væsentligt, når de oplever finansiell usikkerhed.

Betænkning af Cederschiöld (A6-0272/2008)

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Det europæiske indre marked er et af de væsentligste resultater af den europæiske integrationsproces. Kun et velfungerende indre marked kan garantere konkurrencedygtige forhold for erhvervslivet og fremme udviklingen af den europæiske økonomi. Resultattavlen for det indre marked er et instrument, der gør det muligt at overvåge gennemførelsen, den korrekte omsætning og den korrekte anvendelse af direktiverne om det indre marked.

Resultattavlen for det indre marked indeholder nogle ekstremt interessante oplysninger om medlemsstaternes arbejde med at gennemføre EU-lovgivningen. Det er et typisk politisk instrument, der dog ikke bør tages let på, men som bør fungere som et instrument, der opmuntrer ansvarlige enkeltpersoner til hurtigere og mere korrekt omsætning af EU-lovgivningen. Dette gælder især de nye medlemsstater, hvor den manglende omsætning af lovgivningen ofte er mere omfattende end det mål, stats- og regeringscheferne fastsatte. Resultattavlen for det indre marked bør endvidere anvendes hyppigere i drøftelser om det indre markeds tilstand. Det er derfor vigtigt at finde frem til en mere tilgængelig form for resultattavle, der også kan anvendes af borgere med interesse i spørgsmål vedrørende det indre marked.

Ordføreren har henledt opmærksomheden på, at visse direktiver, som f.eks. tjenesteydelsesdirektivet, er vigtigere for, at det indre marked kan fungere effektivt, end andre direktiver. Det er jeg enig med ordføreren

i, og derfor mener jeg, at Kommissionen bør overveje indikatorer, der bedre kan afspejle direktivernes umiddelbare betydning for erhvervslivet og borgerne.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Gennem min positive stemmeafgivelse i dag til fordel for resultattavlen for det indre marked udtrykker jeg min støtte til rettidig gennemførelse og korrekt omsætning af direktiverne om det indre marked til national ret, da disse direktiver er en forudsætning for, at det indre marked kan fungere effektivt, og ligeledes fremmer konkurrenceevnen og den sociale og økonomiske samhørighed i EU. Begge resultattavler, dvs. henholdsvis resultattavlen for det indre marked og for forbrugermarkedet, bidrager til at forbedre det indre marked, hvilket er til gavn for forbrugerne.

Resultattavlen bør opmuntre til rettidig og korrekt omsætning, men bør på samme tid være et værktøj, som giver de politiske beslutningstagere mulighed for at identificere barrierer og områder, hvor der er behov for nye initiativer. Jeg håber, at resultatet af dagens afstemning vil medføre en styrkelse af SOLVIT-netværket, og at medlemsstaterne vil fremme dette netværks ydelser til gavn for forbrugerne. Medlemsstaterne skal endvidere sørge for, at SOLVIT-centrene er fuldt bemandede med henblik på at nedbringe behandlingstiden og behandle sager hurtigere.

Betænkning af Badia i Cutchet (A6-0304/2008)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Rekruttering af de bedst egnede kandidater til lærerfaget skal være en prioritet for alle undervisningsministerier. Lærerfaget skal være tilstrækkeligt attraktivt. Lærerne skal have en løn, der afspejler deres betydning for samfundet.

Investering i uddannelse er aldrig tabt. Der skal afsættes flere ressourcer til læreruddannelsen. Faget skal være tilfredsstillende. Det skal ses som en god karriere.

Det er vigtigt at støtte læreruddannelsen gennem programmet for livslang læring. Programmet for lærerudveksling mellem skoler i forskellige lande giver faget et frisk pust.

Lærerens plads er i klasseværelset. Bureaukrati i form af mere administration og papirarbejde resulterer i, at lærerne bruger mindre tid sammen med deres elever.

Volden i skolerne er endnu et problem. Elevernes og forældrenes aggressive adfærd i skolerne er i stigning. Alt skal sættes ind for at stoppe volden og aggressionerne i skolerne.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for initiativbetænkningen fra min spanske kollega, fru Badia i Cutchet, om forbedring af læreruddannelsens kvalitet, og jeg støtter på det kraftigste analysen, at "en højnelse af læreruddannelsens kvalitet fører til en afgørende forbedring i elevernes resultater". Jeg er helt enig i, at mere og bedre læreruddannelse af høj kvalitet og rekruttering af de bedst egnede kandidater til lærerfaget bør være nøgleprioriteter for alle undervisningsministerier. Der er et presserende behov for at fremme mobiliteten og undervisningen i fremmedsprog. Vi bør dog også fremme modersmålsbeherskelsen, eftersom det er den, der letter elevernes indlæring af de øvrige fag. Hele dette samarbejde vil være yderst brugbart, når tiden er inde til at organisere skoleudvekslinger (af elever og lærere), uanset uddannelsesniveau, baseret på den model, der allerede anvendes i forbindelse med Erasmusprogrammerne for studerende.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Som tidligere lærer på en skole i Antwerpen, der var kendt som en skole med multikulturelle problemer, kan jeg kun bifalde ordførerens bekymringer over undervisningens kvalitet i EU.

Det er imidlertid op til de enkelte medlemsstater og ikke til EU at finde ud af, hvad man kan gøre for at højne undervisningskvaliteten. Hvis der er et område, hvor subsidiaritetsprincippet og respekten for den kulturelle diversitet skal overholdes, så er det bestemt inden for undervisningsområdet. Undervisningen skal ikke nødvendigvis være multikulturel, som det hedder i betænkningen. Den skal blot være af høj kvalitet. I mit arbejde i Flandern f.eks. har jeg alt for ofte set, at det er de multikulturelle "koncentrationsskoler" – skolerne med en stor andel indvandrerbørn – der sænker kvaliteten. Dette problem kan ikke løses med ideologiske skyklapper.

Jeg stemte derfor helhjertet imod denne betænkning.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Badia i Cutchet-betænkningen om forbedring af læreruddannelsens kvalitet, da jeg mener, at forbedringen af undervisningen i EU er en nøglefaktor med hensyn til at fremme uddannelse og erhvervsuddannelse af høj kvalitet, som til gengæld bidrager til jobskabelse og stimulering af Europas konkurrenceevne og vækst i henhold til Lissabonstrategiens målsætninger.

For så vidt angår volden i skolerne, vil jeg gerne gentage ordførerens anbefaling vedrørende behovet for at skabe de fornødne værktøjer og procedurer til at imødegå fænomenet effektivt, hvilket kræver, at der opnås et tættere samarbejde mellem lærere og forældre.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Vi har valgt at stemme nej under den endelige afstemning om denne betænkning. Det er et ekstremt vigtigt emne – så vigtigt, at det skal forblive medlemsstaternes og deres kompetente myndigheders politiske ansvar.

Medlemsstaterne alene skal have ansvaret for at tilrettelægge undervisningen og indholdet af erhvervsuddannelsen. Dette er endnu et forsøg fra Europa-Parlamentets Kultur- og Uddannelsesudvalgs side på at blande sig i et område, der for øjeblikket ikke henhører under Unionens kompetenceområde, men som nogle ønsker at involvere Unionen i til alles bedste.

Denne initiativbetænkning er spild af skatteydernes penge, og Europa-Parlamentet bør ikke have noget at gøre med den.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Badia-betænkningen indeholder meget, der gør den anbefalelsesværdig. Kvaliteten af læreruddannelsen har direkte og stor indflydelse på børnenes uddannelse, og der skal opmuntres til samarbejde på EU-plan for at sikre en høj undervisningsstandard. Jeg mener dog, at beslutningerne om indholdet i læseplaner og skolernes ledelse bør træffes inden for de forskellige nationers egne uddannelsessystemers kulturelle og politiske kontekst. Badia-betænkningen har til tider tendens til at ville fastsætte bestemmelser på EU-plan, og jeg afholdt mig derfor fra at stemme under den endelige afstemning.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Maria Badia i Cutchets betænkning har min støtte. Hvis vi vil bevare vores respektive uddannelsessystemers høje kvalitet, skal vi have veluddannede lærere. Læreruddannelsen skal udvikle sig parallelt med det moderne klasseværelses krav, og det mener jeg, denne betænkning tager højde for.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Betænkningen fra fru Badia i Cutchet om forbedring af læreruddannelsens kvalitet berører i dag nogle vigtige spørgsmål.

I betænkningen påpeges med rette behovet for passende aflønning af lærerne og passende uddannelse og undervisningsudstyr.

I sidste ende er det imidlertid op til de nationale regeringer, der finansierer vores uddannelsessystemer, at forvalte undervisningen af vores børn. I Irland undervises børn i dag stadig i præfabrikerede bygninger i stedet for i rigtige, sikre bygninger. Forholdet mellem antallet af elever og lærere er fortsat for højt til at give vores børn den bedst mulige uddannelse. Disse problemer skal i Irland først og fremmest tackles med passende kort- og langsigtede investeringer.

Zita Pleštinská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Udviklingen af informations- og kommunikationsteknologier stiller undervisningspersonalet over for nye krav, da undervisningsmiljøet bliver mere og mere kompleks og heterogent.

Jeg stemte for fru Badia i Cutchets betænkning, der henviser til Kommissionens meddelelse om forbedring af læreruddannelsens kvalitet. I meddelelsen vurderes den aktuelle situation i EU med hensyn til uddannelse og efteruddannelse af undervisere. I betænkningen overvejes de forskellige muligheder i EU-medlemsstaterne.

Selv om der er mere end 27 forskellige læreruddannelsessystemer i hele EU, er udfordringerne, som lærerne står over for, grundlæggende ens i alle medlemsstater.

Lærerne skal have en læreruddannelseskvalitet, der har direkte indflydelse ikke alene på elevernes videnniveau, men også på dannelsen af deres personlighed, navnlig i de første år af deres skolegang. Lærerne udsættes endvidere for et enormt mentalt stress, som kun giver dem begrænset energi til selvuddannelse.

Tidligere var lærerfaget et respekteret og værdsat fag. I dag er lærerfaget ikke attraktivt. Lærerne, som for det meste er kvinder, nyder ikke den samme grad af social anerkendelse, status og frem for alt aflønning. I mit land, Slovakiet, ligger lærernes lønninger f.eks. langt under landsgennemsnittet.

Jeg tror, at denne betænkning vil tiltrække sig medlemsstaternes opmærksomhed og sikre, at lærerfaget værdsættes, som det sig hør og bør.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Vi stemmer i dag om to betænkninger, der synes at kunne supplere hinanden, nemlig fru Packs betænkning om Bolognaprocessen og fru Badia i Cutchets betænkning om forbedring af læreruddannelsens kvalitet.

Målet med disse to initiativer er at forbedre den europæiske uddannelses konkurrenceevne og dermed at øge hele EU's potentiale og konkurrenceevne.

Det er fint at sætte fokus på uddannelse, men forsømmelser sket nemt. I mange lande står vi over for alle læreruddannelsessystemets grundlæggende forsyndelser. Der mangler incitament og motivation til, at de bedste kandidater vælger lærerfaget. Lærernes status, navnlig i folkeskolens lavere og højere klasser, er rent ud sagt lav, lærerne betales dårligt, og der investeres ikke i deres udvikling. Forholdet mellem læreruddannelsens kvalitet og undervisningens kvalitet, og dermed elevernes videnniveau, er åbenlys. Forsømmelser inden for dette område kan derfor have katastrofale konsekvenser, ikke blot ud fra et kulturelt, men også ud fra et økonomisk synspunkt.

De anbefalinger til medlemsstaterne, der er indeholdt i betænkningen, synes at være de rigtige, nemlig rekruttering af de bedste kandidater, forbedring af social anerkendelse, status og løn, investering i uddannelse på alle niveauer i en persons karriere, udveksling af bedste praksis blandt de 27 forskellige uddannelsessystemer i EU og flere beslutninger på skoleniveau.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Et højt undervisningsniveau er en væsentlig bestanddel af en uddannelse af høj kvalitet, som bør være en afgørende faktor i forbindelse med Europas langsigtede konkurrenceevne og evne til at skabe nye job.

Det fremgår af Kommissionens analyse, at:

- Intern efteruddannelse kun er obligatorisk i 11 medlemsstater (Østrig, Belgien, Tyskland, Estland, Finland, Ungarn, Litauen, Letland, Rumænien, Malta og Det Forenede Kongerige).
- De steder, hvor en sådan uddannelse findes, omfatter den generelt mindre end 20 timer pr. år og aldrig mere end fem dage pr. år.
- Kun halvdelen af landene i EU tilbyder nye lærere en systematisk form for støtte (f.eks. indføring i jobbet, uddannelse, mentorordning) i deres første undervisningsår.

Hvis eleverne skal forberedes ordentligt på et liv i EU, er det et krav, at lærerne anvender de nyeste undervisningsmetoder. En forbedring af læreruddannelsens kvalitet kan sikre, at EU har de højtuddannede, det har brug for for at tackle det 21. århundredes udfordringer.

Betænkning af Pack (A6-0302/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for initiativbetænkningen fra min dygtige tyske kollega, fru Pack, om Bolognaprocessen og studerendes mobilitet. Jeg er enig med min kollega i, at studerendes mobilitet og kvaliteten af de forskellige uddannelsessystemer bør være en prioritet i Bolognaprocessen, som har til formål at skabe et europæisk område for videregående uddannelse. For at opnå øget mobilitet blandt studerende skal der gennemføres en række tiltag, eftersom mobilitetsspørgsmålet rækker ud over de videregående uddannelser og ligeledes vedrører områder som sociale anliggender, økonomi, indvandring og visapolitik. Der skal gives særlig hjælp til studerende fra samfundets dårligt stillede grupper, som f.eks. anvisning af billige og anstændige boliger. Jeg støtter indførelsen af et fælles europæisk studiekort med henblik på at lette mobiliteten og give de studerende mulighed for at få prisnedslag i forbindelse med bolig og nødvendighedsvarer, kultur og transport.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Formålet med Bolognaprocessen, som blev påbegyndt i Bologna i juni 1999, er at skabe et europæisk område for videregående uddannelse inden 2010. Processens hovedformål er en reform af de videregående uddannelsessystemer og afskaffelse af de fortsatte hindringer for studerendes og læreres mobilitet.

Jeg stemte for betænkningen, da jeg er enig i, at vores universiteter skal gennemføre en innovativ og metodisk reform af læseplanerne, som i højere grad fremmer mobiliteten blandt studerende og overførslen af kvalifikationer. Jeg tilslutter mig endvidere ordførerens anbefaling om at fremskaffe pålidelige statistiske data om studerendes mobilitet og deres socioøkonomiske baggrund.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Næste år er det 10 år siden, at Bolognaerklæringen blev underskrevet. Det er et signal til, at processens formål skal omdefineres.

En omfattende omdefinering af disse mål vil kræve overvejelser om, hvordan Bolognaprocessen er blevet gennemført i medlemsstaterne. Vi skal undersøge, hvorvidt de politikker, der er blevet ført i Bolognas navn, rent faktisk har givet den ønskede konsolidering af et europæisk område for videregående uddannelse, der kan tage de konkurrencemæssige udfordringer op på internationalt plan.

Jeg støtter dette initiativ. Det er et håndgribeligt bidrag til identificeringen af problemer og udfordringer, der er dukket op i løbet af 10 års gennemførelse, på den ene side og spørgsmål, der fortsat skal prioriteres, på den anden side. Dette er tilfældet med studerendes mobilitet, som er hjørnesten i en mere righoldig og mere konkurrencedygtig uddannelse og et væsentligt bidrag til udviklingen af det europæiske medborgerskab.

Det er vigtigt at opfordre medlemsstaterne til at vurdere processens indvirkning med hensyn til at sikre, at de unge er ordentligt uddannet og forberedt. Som ordføreren påpeger, må vi ikke glemme processens formål, og at det altid er de studerende, som står i centrum af alle spørgsmål vedrørende deres uddannelse.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Pack-betænkningen om Bolognaprocessen og studerendes mobilitet, da jeg mener, at effektiv og innovativ europæisk videregående uddannelse af høj kvalitet, der er tilgængelig for alle europæiske borgere, er afgørende for, at EU fortsat kan være konkurrencedygtig og succesfuld på trods af globaliseringens krav.

I lyset heraf mener jeg, at foranstaltninger som f.eks. fremme af gensidighed med hensyn til strømmen af studerende, løbende uddannelse af lærerne inden for de forskellige studieområder og udvikling af midler til finansiering af mobiliteten blandt studerende er afgørende for at nå Bolognaprocessens mål.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Selv om ordføreren siger, at hun er særligt bekymret over studerendes mobilitet inden for EU, og mener, at medlemsstaterne bør støttes i deres arbejde med at modernisere og reformere deres respektive videreuddannelsessystemer på en innovativ måde, er det en kendsgerning, at hele betænkningen tackler dette spørgsmål ved at fokusere på Bolognaprocessen og på det, der menes at være absolut nødvendigt for at møde globaliseringens udfordringer, idet der insisteres på, at processen skal uddybes. Vi afholdt os derfor fra at stemme, da vi ikke er enige i denne analyse.

Vi er dog enige i, at det er på tide at overveje og drøfte Bolognaprocessen, navnlig for at forsøge at finde ud af, hvordan uddannelsessystemerne har ændret sig, og hvordan denne udvikling og ændring har påvirket kvaliteten af den videregående uddannelse i medlemsstaterne.

Adgang til uddannelse af høj kvalitet skal være en mulighed for alle europæiske borgere uafhængigt af deres statsborgerskab og det land eller den region, hvor de er født. Derudover kan mobilitet have mange ekstremt positive virkninger, ikke alene for den enkelte, der deltager i mobilitetsordningen, men også for de videregående uddannelsesinstitutioner og for samfundet som helhed. Man bør endvidere ikke se bort fra mobilitetens sociale dimension, som det hidtil har været tilfældet.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Denne initiativbetænkning fra Europa-Parlamentets Kultur- og Uddannelsesudvalg overskrider som sædvanlig udvalgets kompetence og fremsætter nye idéer om, hvordan EU kan involveres mere i uddannelsesansliggender. Dette er et område, der for øjeblikket henhører under medlemsstaternes ansvar, og sådan bør det blive ved med at være, mener vi.

Betænkningen foreslår bl.a. indførelse af et fælles studiekort i EU. Vi har svært ved at tro, at disse forslag i sig selv vil øge mobiliteten blandt studerende. De vil snarere øge det bureaukrati, der er forbundet med de studerendes aktiviteter. Ordføreren skriver ligeledes i begrundelsen, at der er behov for et retsgrundlag for studerende på EU-plan.

Disse forslag forsøger at omgå EU's ordninger med hensyn til niveauerne for politisk ansvar for forskellige politiske områder. Vi har derfor stemt imod denne betænkning.

Vasco Graça Moura (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Næste år er det 10 år siden, at Bolognaerklæringen blev underskrevet. Det er et signal til, at processens formål skal omdefineres.

En omfattende omdefinering af disse mål vil kræve overvejelser om, hvordan Bolognaprocessen er blevet gennemført i medlemsstaterne. Vi skal undersøge, hvorvidt de politikker, der er blevet ført i Bolognas navn,

rent faktisk har givet den ønskede konsolidering af et europæisk område for videregående uddannelse, der kan tage de konkurrencemæssige udfordringer op på internationalt plan.

Jeg støtter dette initiativ. Det er et håndgribeligt bidrag til identificeringen af problemer og udfordringer, der er dukket op i løbet af 10 års gennemførelse, på den ene side og spørgsmål, der fortsat skal prioriteres, på den anden side. Dette er tilfældet med studerendes mobilitet, som er hjørnестenen i en mere righoldig og mere konkurrencedygtig uddannelse og et væsentligt bidrag til udviklingen af det europæiske medborgerskab.

Det er vigtigt at opfordre medlemsstaterne til at vurdere processens indvirkning med hensyn til at sikre, at de unge er ordentligt uddannet og forberedt. Som ordføreren påpeger, må vi ikke glemme processens formål, og at det altid er de studerende, som står i centrum af alle spørgsmål vedrørende deres uddannelse.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Bolognaprocessens formål er at oprette et europæisk område for videregående uddannelse inden 2010. Den sigter bl.a. mod at hjælpe studerende med at vælge blandt den brede vifte af uddannelser, der tilbydes. Indførelsen af trecyklussystemet, kvalitetssikring og anerkendelse af kvalifikationer og studieperioder er afgørende for dette områdes funktion.

Det europæiske område for videregående uddannelse vil klart blive mere attraktivt, jo bedre og jo mere jævnt fordelt kvaliteten af uddannelserne er i de forskellige medlemsstater. Det er derfor afgørende at støtte medlemsstaterne i deres arbejde med at modernisere og reformere deres respektive videregående uddannelsessystemer. Alle europæiske borgere skal have mulighed for at få adgang til uddannelse af høj kvalitet uafhængigt af deres statsborgerskab og det land eller den region, hvor de er født.

En forøgelse af studerendes mobilitet er et af Bolognaprocessens forventede positive resultater. Mobilitet har en positiv virkning, ikke alene for den enkelte, men også for de videregående uddannelsesinstitutioner. Meningsudveksling, heterogenitet og træk på andres erfaringer er, når alt kommer til alt, elementer af den akademiske oplevelse. Vi må derfor heller ikke glemme mobilitetens sociale dimension. Mobilitet bringer uvurderlige og rige erfaringer med sig i form af akademisk, kulturel og social mangfoldighed.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Selv om jeg stemte for denne betænkning, vil jeg gerne påpege to spørgsmål, der nøje skal analyseres og reguleres af Kommissionen.

For det første skal vi se på den geografiske fordeling af de stipendier, der uddeles gennem programmet for livslang læring. De fleste af de universiteter, der drager fordel af udvekslingen af studerende, ligger i de gamle medlemsstater. På samme tid er antallet af studerende i de nye medlemsstater langt lavere. Kommissionen bør omgående iværksætte foranstaltninger, bl.a. ved at akkreditere et stigende antal universiteter, der kan deltage i akademiske udvekslingsprogrammer, og dermed gøre de nye medlemsstater mere attraktive for studerende fra hele Europa. Kommissionen skal endvidere sørge for, at et forholdsmæssigt antal studerende fra hver medlemsstat får mulighed for at få et europæisk stipendium.

For det andet mener jeg, at betænkningens punkt 11 bør gælde for samtlige medlemsstater uanset dets status som anbefaling. Denne akademiske mobilitetsperiode, hvad enten det drejer sig om et semester eller et år, kan bidrage væsentligt til de unge europæeres viden og personlige udvikling. Jeg skal dog tilføje, at indlemmelsen af en sådan bestemmelse skal følges op af den tilsvarende finansielle støtte til medlemsstaterne.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), skriftlig. – (ES) Forskellige sektorer, som er kritiske over for Bolognaprocessen, mener, at ændringen vil gøre universitetsuddannelsen elitær. Denne betænkning opfordrer til, at der gives særlig hjælp til studerende fra samfundets dårligt stillede grupper, som f.eks. anvisning af "billige og anstændige" boliger, og tager højde for, at yderligere støtte ofte er nødvendig efter ankomsten. Selv om jeg stillede et ændringsforslag til dette punkt med henblik på at udvide det til alle former for udgifter, så hjælpen med andre ord ikke begrænses til boliger, mener jeg, at betænkningen er baseret på en idé om universel uddannelse, der er tilgængelig for hele samfundet.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Ved afstemningen fik fru Pack og hendes betænkning om Bolognaprocessen og studerendes mobilitet min støtte. Det er en god, saglig betænkning. I EU i dag er vi fortsat vidne til uhensigtsmæssige udgifter til videnskabelig forskning og akademisk uddannelse. Bolognaidéen, som allerede er ni år gammel (og for øjeblikket forener 46 lande), skal udmønte sig i oprettelsen af et europæisk område for videregående uddannelse i 2010.

Processens underliggende principper kan koges ned til tre prioriterede indsatsområder, nemlig uddannelsescykklussen (som dækker tre stadier: bachelor, master og ph.d.), uddannelse af høj kvalitet og anerkendelse af kvalifikationer og studieperioder på videregående uddannelser. Der er således behov for en række sammenhængende tiltag i alle medlemsstater, herunder i vores universiteter.

Meritoverføringssystemerne i form af det, der går under betegnelsen ECTS-point, skal være klare, forståelige og ensartede. Det vil hjælpe os med at bevare potentialet for fleksibel og mobil uddannelse af unge på en række akademiske centre og den yderst nødvendige udveksling af undervisningspersonalet. Selv om den videregående uddannelse ikke er en del af EU's kompetenceområde, skal vi stræbe efter tæt samarbejde og koordination og samtidig opretholde medlemsstaternes uafhængighed på området. Vi skal endvidere huske at give EU's borgere lige muligheder for at få adgang til uddannelse på højest muligt niveau, og dette kræver både organisatoriske ændringer i uddannelsessystemet og passende finansielle udgifter.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Doris Packs betænkning om Bolognaprocessen og studerendes mobilitet er et konstruktivt bidrag til debatten om studerendes mobilitet. De europæiske studerendes mulighed for at bevæge sig frit på tværs af Europas grænser skal forblive et centralt element i Bolognaprocessen. Studerende fra alle samfundslag skal have mulighed for at nyde godt af den kulturelle og intellektuelle rigdom, som EU tilbyder. Jeg stemte derfor for betænkningens anbefalinger.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Bolognaprocessens mål om at gøre det nemmere for studerende at vælge blandt en bred vifte af kurser af høj kvalitet skal naturligvis hilses velkommen. EU har også lagt stor vægt på studerendes mobilitet og ønsker endvidere at forbedre den gensidige anerkendelse af uddannelse.

Det er en kendsgerning, at alt endnu ikke kører smertefrit i denne forbindelse. Der er ikke blot alvorlige problemer med anerkendelsen, men nogle af de kurser, der er blevet omdannet til bachelor og master, menes at være så specialiserede, at det at skifte studiested – inden for det samme land eller til udlandet – ikke længere er muligt, hvilket er i modstrid med målet om et europæisk område for videregående uddannelse og om stigende mobilitet. Kritikere mener endvidere, at ECTS (det europæiske meritoverføringssystem) administreres så forskelligt fra land til land, at resultaterne knap nok er sammenlignelige. I denne forbindelse vil intentionen om at gøre foreløbig status være en god ting, og derfor stemte også jeg for betænkningen.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for betænkningen om Bolognaprocessen og studerendes mobilitet af flere grunde. Bolognaprocessen var et af de mest revolutionerende elementer på verdensmarkedet for uddannelse og erhvervsuddannelse. Arbejdsmarkedet selv var ikke klar til en sådan ændring. Det er fortsat ikke helt modtageligt for trecyklussystemet (bachelor, master, ph.d.) i 3+2+3-ordningen. På den anden side ansatte virksomhederne tidligere, før det nye system blev indført, ofte førstedelsstuderende.

Et andet fremskridt var studerendes mobilitet i de europæiske skoler og det fælles system for universitetsgrader, som lettes af ECTS. Disse mekanismers succes er blevet dokumenteret med den kendsgerning, at større universiteter i hele verden i vid udstrækning sender studerende til en lang række geografiske områder, især de områder, hvor de har ældre afdelinger.

Et andet revolutionerende forslag er ECVET (det europæiske meritoverførselssystem for erhvervsuddannelse), der har til formål at overføre, anerkende og akkumulere læringsresultaterne for en enkeltperson i formelle, ikkeformelle og uformelle sammenhænge med henblik på at opnå kvalifikationer, uanset hvor lang tid personen har brugt på læring eller opnåelse af disse kvalifikationer og evner. Dette er en global tendens.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Fru Pack fortjener vores tak for hendes bidrag til udviklingen af og kreative overvejelser om Bolognaprocessen, som er et initiativ, der gør det nemmere for studerende i Europa at vælge deres egen uddannelsesvej og karriere uden statsgrænser. Dette initiativ, som forbedrer det europæiske uddannelsessystems konkurrenceevne, beriger nationerne i kraft af dets kulturelle og videnskabelige gennemslagskraft.

Det er klart, at spørgsmålet om uddannelsens indhold og højnelsen af dens kvalitet på alle niveauer for øjeblikket ligger i medlemsstaternes hænder. I denne forbindelse er der stadig lang vej igen. Mobiliteten og dens forøgelse på europæisk plan, som er hovedtemaet i fru Packs betænkning, sker som f.eks. i Polen efter princippet om en udadgående strøm af værdifuld arbejdskraft, som det ganske ofte ikke er muligt at hente hjem igen. Jeg er enig i betænkningens tese, ifølge hvilken det vigtigste er studerendes mobilitet, med indførelse af en række incitamenter og lettelser, som gør, at de unge kan udnytte tilbud om at studere, hvor de vil.

Det er dog særdeles vigtigt, at de fuldt uddannede og udviklede folk vender tilbage til deres land for at gøre brug af deres potentiale i oprindelseslandet. Dette er absolut en udfordring for de nye medlemsstater, og jeg mener, at en forsigtig fortsættelse af Bolognaprocessen er et skridt i den rigtige retning.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Et forenet Europa er ikke kun et spørgsmål om fælles valuta, menneskers frie bevægelighed og et indre marked for varer og tjenesteydelser. Det er også – eller faktisk især – den europæiske intellektuelle, kulturelle og sociale dimension.

Det mellemstatslige initiativ, Bolognaprocessen, som blev påbegyndt for lige under 10 år siden, har primært til formål at gøre det nemmere for studerende at vælge kurser af højst mulig kvalitet. Et af de vigtigste elementer i forbindelse med idéen om at skabe et europæisk område for videregående uddannelse er at øge studerendes mobilitet og uddannelsens kvalitet, da disse to faktorer i særlig grad giver mulighed for personlig, social og videnskabelig udvikling.

Jeg mener, at det vigtige i bestræbelserne på at forbedre uddannelsens kvalitet og gøre den mere attraktiv er, at der gøres en indsats på både europæisk (Europa-Parlamentet ser mobilitet som en prioritet) og nationalt plan.

Vi skal huske på, at videregående uddannelse i EU ikke er et af Kommissionens arbejdsområder. Indholdet og tilrettelæggelsen af studierne henhører under de enkelte staters kompetenceområde, og det er derfor, de og selve universiteterne spiller en så stor rolle. De bør lægge vægt på behovet for at udarbejde europæiske læseplaner på ph.d.-niveau og gøre en indsats for at give studerende fra dårligt stillede sociale grupper særlig hjælp.

Et andet vigtigt aspekt er dialog og tovejsudveksling af erfaringer mellem virksomheder og universiteter, så de videregående uddannelsesinstitutioner bør styrke samarbejdet med den private sektor for at finde nye effektive mekanismer til samfinansiering af studerendes mobilitet.

Betænkning af Szájer (A6-0345/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for initiativbetænkningen fra min ungarske kollega, hr. Szájer, med henstillinger til Kommissionen om tilpasning af retsakter til den nye komitologiafgørelse. Af hensyn til lovgivningens kvalitet er det i stigende grad nødvendigt, at Kommissionen får tillagt beføjelse til at udarbejde de ikkevæsentlige og mere tekniske aspekter af lovgivningen samt dennes hurtige tilpasning til tekniske fremskridt og økonomiske ændringer. En sådan delegering af beføjelser bør dog gøres lettere ved at give lovgiveren de institutionelle midler til at kontrollere udøvelsen af disse beføjelser. Det skal bemærkes, at den igangværende tilpasning af fællesskabsretten til komitologiafgørelsen endnu ikke er færdiggjort, da der endnu findes retsakter, der indeholder bestemmelser om gennemførelsesforanstaltninger, for hvilke den nye forskriftsprocedure med kontrol bør anvendes. Jeg støtter – og det er efter min mening vigtigt, hvis det europæiske demokrati skal fungere korrekt – anmodningen om, at Europa-Parlamentet tildeles yderligere ressourcer til alle komitologiprocedurerne, ikke blot i den nuværende overgangsperiode, men også som forberedelse til Lissabontraktatens eventuelle ikrafttræden, med henblik på at sikre, at enhver komitologiprocedure mellem de tre institutioner fungerer tilfredsstillende.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), skriftlig. – (ES) Jeg er enig i betænkningens ordlyd, der, hvor det hedder, at det af hensyn til lovgivningens kvalitet i stigende grad er nødvendigt, at Kommissionen får tillagt beføjelse til at udarbejde de ikkevæsentlige og mere tekniske aspekter af lovgivningen samt dennes hurtige tilpasning til tekniske fremskridt og økonomiske ændringer. En sådan delegering af beføjelser bør dog gøres lettere ved at give lovgiveren de institutionelle midler til at kontrollere udøvelsen af disse beføjelser. Parlamentet bør være denne kontrols vogter, et problem, der på trods af at emnet er blevet drøftet i så mange år, endnu ikke er blevet helt løst. Der er fortsat parlamentariske udvalg, der mangler oplysninger i forbindelse med afgørelser truffet i henhold til komitologiproceduren. Parlamentet skal derfor være yderst agtpågivende.

Betænkning af Rasmussen (A6-0338/2008)

Johannes Blokland (IND/DEM), skriftlig. – (NL) Det er meget vigtigt at undersøge, hvordan overvågningsstrukturerne i EU kan forbedres. Men hr. Rasmussens betænkning vedrører henstillinger til Kommissionen om hedgefonde.

Jeg støtter af proceduremæssige årsager ikke Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliances ændringsforslag til betragtningerne. Det er ikke i betragtningerne, man skal værdibedømme den nuværende situation på finansmarkederne.

Jeg stemte imod ændringsforslag 6-10 her til morgen. Ikke fordi jeg er imod europæisk tilsyn med finansmarkederne, men fordi denne betænkning ikke er det rette sted at lancere et sådant initiativ.

Jeg anbefaler, at Økonomi- og Valutaudvalget drøfter tilsynet med finansmarkederne og ønsket om at styrke dette på europæisk plan. Hvis der bliver fremlagt en god betænkning herom, er der al mulig sandsynlighed for, at jeg vil kunne støtte dette initiativ fra De Grønne.

Szabolcs Fazakas (PSE), *skriftlig*. – (HU) Stik imod alle forventninger har den finanskrisen, der startede i USA sidste år, og som blev udløst af de amerikanske uregulerede og spekulative finansielle procedurer, nu rystet hele verden, herunder Europa, og den er langt fra ved at stilne af.

Den aktuelle krise kræver, at de europæiske beslutningstagere foretager et langsigtet paradigmeskifte inden for fronter, så de i fremtiden ikke blot mindsker faren for en finansiell krise, men også fremmer stabil økonomisk vækst.

Udviklingen i USA har vist, at markedet ikke selv er i stand til at håndtere disse og lignende kriser. Det er derfor nødvendigt, at vi hurtigst muligt får oprettet det europæiske finanstilsyn, Ungarn foreslog sidste år, og som det franske formandskab efterfølgende tog til sig, og som bl.a. ville sikre, at sådanne risikable, spekulative transaktioner i bank- og finansverdenen underkastes betingelser, der kan overvåges og beregnes. Dette er en forudsætning for, at Europa gradvist kan overtage USA's udspillede rolle i finansverdenen.

For at den europæiske økonomi, som også er blevet ramt af den aktuelle krise, hurtigst muligt kan komme tilbage på sporet efter den vækst, den ønsker, er det nødvendigt hurtigst muligt at tilvejebringe midler til de reelle økonomier i stedet for til de risikable, spekulative transaktioner i finans- og bankverdenen. En forudsætning herfor er, at Den Europæiske Centralbank ikke blot som hidtil koncentrerer sig om at bekæmpe inflationen, men også fremmer den virkelige økonomis helbredelse med prioriterede rentesatser.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Vi stemte imod denne betænkning, da den, uanset den mærkelige gestikulation og kritik med hensyn til den finansielle krise, ikke indeholder nogen specifikke foranstaltninger til effektiv bekæmpelse af den tiltagende finansialisering af økonomien, den uregulerede spekulation, udbredelsen af finansielle instrumenter og produkter, som sikrer hele tiden større spekulationsgevinster, og heller ikke sætter en stopper for skattely og bankhemmelighed.

Som vi sagde på plenarmødet, er det altid de samme folk, der lider under konsekvenserne. Arbejdere, som mister deres job, og offentligheden generelt, som skal betale højere renter, også her i EU, navnlig i lande med relativt svage økonomier, som det er tilfældet med Portugal, hvor gældsrenten ligger på ca. 120 % af BNP, mens husholdningernes gæld ca. ligger på 130 % af den disponible indkomst.

Vi understreger derfor, at det er vigtigt at prioritere skabelsen af job med rettigheder, produktionen, at afskaffe fattigdommen, forbedre arbejdernes og pensionisternes købekraft, støtte offentlige tjenesteydelser af høj kvalitet og forbedre kreditfaciliteterne med lav rente for at støtte mikro-, små og mellemstore virksomheder.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – (SV) Hedgefonde og private equity er højrisikoinvesteringsenheder. For at genskabe tilliden blandt investorer, blandt offentligheden og – ikke mindst – blandt tilsynsmyndighederne skal transaktionerne være genstand for både gennemsigtig og tilfredsstillende lovgivning.

Junilistan glæder sig over mange af punkterne og forslagene til handling i betænkningen.

Vi har dog alligevel valgt at stemme imod betænkningen som helhed. Det har vi gjort, fordi betænkningen prioriterer foranstaltninger på EU-plan, selv om det i denne situation burde være klart for enhver, at løsningerne til at afhjælpe de potentielle risici, der er forbundet med enheder såsom hedgefonde og private equity, primært bør findes på globalt plan.

Jens Holm og Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EN) Det er beklageligt, at Rasmussen-betænkningen om hedgefonde og private equity er blevet udvandet som følge af kompromisforhandlingerne mellem Parlamentets tre største grupper. Det er endvidere beklageligt, at de ændringsforslag, der er blevet stillet af De Grønne og GUE/NGL-Gruppen, og som kom direkte fra forslaget til Rasmussen-betænkningen, ikke blev vedtaget under afstemningen på plenarmødet. Et af de afsnit, der er blevet svækket i forhold til det oprindelige forslag, lagde vægt på behovet for højere passende niveauer for gennemsigtighed over for offentligheden, investorerne og tilsynsmyndighederne, herunder alle fremtidige, nye EU-tilsynsorganer. Vi har dog alligevel besluttet os for at støtte betænkningen under den endelige afstemning. Det skyldes det presserende behov for og den presserende nødvendighed af at modvirke skadelig finansspekulation og ustabilitet på markederne. I denne forbindelse kan betænkningen ses som et skridt i den rigtige retning.

Ian Hudgton (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Rasmussen-betænkningen kommer på det rigtige tidspunkt i ugen efter den finansielle uro, der betød, at Skotlands ældste bank blev ofret af – som den skotske premierminister udtrykte det – sortbørshajer og spekulanter. Den skotske finanssektor er blevet ladet alvorligt i stikken af Det Forenede Kongeriges regulerende myndigheder, og jeg er for en strammere regulering af

markederne. Jeg stemte for betænkningen, som indeholder en række henstillinger, der fortjener overvejelse, og ser frem til den dag, hvor uafhængige skotske regulerende myndigheder arbejder sammen med vores EU-partnere inden for dette område.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (EN) Både de globale og lokale finansmarkeder udvikler komplekse finansielle instrumenter, som gør det meget vanskeligt for finansinstitutionerne at udvikle egnet regulering og egnede overvågningssystemer. Det betyder, at der er mulighed for at udøve handlinger, som ikke er gennemsigtige, og tilfælde, hvor finansmarkedets deltagere udøver spekulation, hvilket medfører denne forvrængning af finansmarkederne. I denne forbindelse støtter jeg ændringsforslag 2 fra Gruppen De Grønne, som kræver en styrkelse af de europæiske rammer for regulering og overvågning med henblik på at bevare den finansielle stabilitet.

Kartika Tamara Liotard og Erik Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Det er beklageligt, at Rasmussen-betænkningen om hedgefonde og private equity er blevet udvandet som følge af kompromisforhandlingerne mellem Parlamentets tre største grupper. Det er endvidere beklageligt, at de ændringsforslag, der er blevet stillet af De Grønne og GUE/NGL-Gruppen, og som kom direkte fra forslaget til Rasmussen-betænkningen, ikke blev vedtaget under afstemningen på plenarmødet. Vi har dog alligevel besluttet os for at støtte betænkningen under den endelige afstemning. Det skyldes det presserende behov for og den presserende nødvendighed af at modvirke skadelig finansspekulation og ustabilitet på markederne. I denne forbindelse kan betænkningen ses som et skridt i den rigtige retning.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for det kompromis, som tre af Parlamentets politiske grupper arbejdede så hårdt på at opnå, og jeg glæder mig over betænkningens omfattende og afbalancerede indhold. Ordføreren har forsøgt at give hedgefonde og private equity skylden for den finansielle krise, men disse produkter ligger ikke til grund for og har heller ikke været en katalysator for den aktuelle krise, og jeg vil gerne takke ordføreren for hans erkendelse og korrigerende af dette.

Vores henstillinger til Kommissionen omfatter alle relevante aktører og finansmarkedsdeltagere og skal lukke hullerne i den eksisterende lovgivning med henblik på at tage fat på og bekæmpe disse fremgangsmåder, der var med til at gøre ejendomsmarkedets kollaps i USA til en global finanskris.

Vi tager således fat på dårlig risikostyring, visse investeringsprodukters manglende gennemsigthed og interessekonflikter i kreditvurderingsbureauer, som er de primære årsager til den finanskris, vi oplever for øjeblikket.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Den seneste finanskris har mange ofre, herunder HBOS, som i sidste uge blev overtaget af Lloyds TSB. At se så markante ofre er ikke blot destabiliserende for verdensøkonomien, men også for dem, der har betroet disse selskaber deres penge og deres fremtid. Det, verden har lært af de seneste ugers begivenheder, er, at vores tilgang til markedsregulering er forældet. Vi har brug for globale foranstaltninger til at regulere et globaliseret finansielt system.

EU og Europa-Parlamentet spiller derfor en væsentlig rolle med hensyn til at afhjælpe krisens underliggende årsager og skal handle ansvarligt ved at stemme for hr. Rasmussens betænkning. Ved at opmuntre hedgefonde og private equity-selskaber til at være mere forsigtige og gennemsigtige i deres transaktioner vil EU hjælpe med at opbygge solide rammer, der kan være med til at genskabe den hårdt tiltrængte stabilitet i finanssektoren.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Det er beklageligt, at Rasmussen-betænkningen om hedgefonde og private equity er blevet udvandet som følge af kompromisforhandlingerne mellem Parlamentets tre største grupper. Det er endvidere beklageligt, at de ændringsforslag, der er blevet stillet af De Grønne og GUE/NGL-Gruppen, og som kom direkte fra forslaget til Rasmussen-betænkningen, ikke blev vedtaget under afstemningen på plenarmødet. Vi har dog alligevel besluttet os for at støtte betænkningen under den endelige afstemning. Det skyldes det presserende behov for og den presserende nødvendighed af at modvirke skadelig finansspekulation og ustabilitet på markederne. I denne forbindelse kan betænkningen ses som et skridt i den rigtige retning.

Det kræver dog en stærk hånd at gennemføre disse idéer. Mange hedgefondes tillukketthed er uacceptabel, da systemet, som det ser ud for øjeblikket, ikke sikrer gennemsigthed over for offentligheden. Det er derfor vanskeligt at vurdere hedgefondenes beskaffenhed, og borgerne kan ikke kontrollere deres evne til at bidrage til bæredygtig social samhørighed og økonomisk stabilitet.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) De bekymringer, der nævnes i denne betænkning, og som ledsages af en behørig erkendelse af de berørte finansielle produkters betydning, gør, at jeg er enig i betænkningen

som helhed. I lyset af at vi gennemgår en periode med åbenlys turbulens på finansmarkederne, er det vigtigt at reagere fast, men også roligt og med viden om alle sagens aspekter. En stor del af de seneste årtiers økonomiske succes i Europa, USA og i vækstøkonomierne skyldes lige netop finansmarkedernes behændighed. For så vidt angår de korrigerende foranstaltninger, det nuværende system har behov for, er det vigtigt at tackle de underliggende årsager til krisen, men uden at udviske systemets positive egenskaber. Det er sådan, Kommissionen skal forstå denne opfordring til handling fra Europa-Parlamentet.

Olle Schmidt (ALDE), *skriftlig*. – (SV) Europa-Parlamentets rolle i EU-systemet er at være folkets stemme. Denne stemme forstærkes især af det arbejde, der udføres i Udvalget for Andragender, som behandler spørgsmål fra borgerne. Et godt eksempel er kampagnen for ét hjemsted – at flytte Europa-Parlamentets hjemsted fra Strasbourg til Bruxelles – som blev taget op til formel drøftelse takket være udvalgets indsats.

Nogle af anbefalingerne til medlemsstaterne er ret ekstreme, og nogle af forslagene er ikke særlig velovervejede. Ikke desto mindre er arbejdet i Udvalget for Andragender en afgørende del af EU's arbejde på borgernes vegne, og dette var for mig en afgørende faktor i min beslutning om at støtte denne betænkning.

Bart Staes (Verts/ALE), *skriftlig*. – (NL) Finansverdenen er på gyngende grund. Almindelige amerikanske skatteydere betaler prisen for en redningsplan (700 mia. USD), mens dem, der forårsagede problemet, går fri uden straf. Europa-Parlamentet havde i form af Rasmussen-betænkningen et instrument, hvormed det kunne gøre noget for at forbedre kontrollen med visse dele af finanssektoren, nemlig hedgefonde og private equity. Nu, hvor krisen er på sit højeste, havde vi mulighed for at opfordre Kommissionen til at indføre en streng lovgivning. Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance stillede derfor forskellige ændringsforslag til betænkningen, men da de alle blev forkastet af Parlamentet, stemte vi imod betænkningen. Der bliver ikke nogen europæisk myndighed, som overvåger finanssektoren, ingen europæisk lovgivning om registrering og overvågning af hedgefonde, ingen begrænsninger for private investeringsselskaber, som slår for kraftige rødder. I netop den uge, hvor kapitalistsystemet er på nippet til at sprænges, har Europa-Parlamentet forpasset chancen. Vi, De Grønne, signalerer, at vi vil fortsætte vores arbejde med alvorligt at begrænse et frit marked, hvis eneste spekulationsmål synes at være hurtigst muligt at skabe profit til en lille gruppe mennesker. Det er socialt og økonomisk uansvarligt.

Betænkning af Lehne (A6-0296/2008)

Ona Juknevičienė (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Jeg har altid været for markedsliberaliseringen, da den i mine øjne er den væsentligste forudsætning for konkurrencen mellem markedsdeltagerne, hvilket altid er til gavn for forbrugerne og giver dem mulighed for at vælge og købe varer til lavest mulig pris.

Under afstemningen om gennemsigtighed hos institutionelle investorer støttede jeg dog ordføreren, hr. Lehne, som anmoder Kommissionen om at foreslå visse standarder, der forhindrer investorer i at "udplyndre" selskaber (såkaldte selskabstømninger) og dermed misbruge deres finansielle indflydelse på en sådan måde, at det udelukkende er til skade for det erhvervede selskab på lang sigt uden at have positive virkninger for selskabets fremtid og arbejdstagernes, kreditorernes og forretningspartnernes interesse.

Kommissionen bør efter min mening undersøge medlemsstaternes foranstaltninger med henblik på at forhindre selskabstømninger.

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jeg støtter den overordnede tilgang i Klaus-Heiner Lehnes betænkning om gennemsigtighed hos institutionelle investorer. Den seneste tids hændelser på finansmarkederne påpeger behovet for global handling med henblik på at forbedre marksedsreguleringen. Velfungerende markeder afhænger af, at gennemsigtigheden respekteres over hele linjen, og denne betænkning er et skridt i den rigtige retning. Jeg stemte for dens henstillinger.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Casinokapitalismens aktuelle akutte krise bebyrder de amerikanske skatteydere og hele verdensøkonomien på grund af, at en række selskaber tabte deres profitpil. Der er behov for radikale ændringer af den regulerende lovgivningsramme for inspektion af gennemsigtigheden og revision. Kommissionen skal gribe ind omgående og foreslå omfattende rammer for en fælles model for gennemsigtighed. Politikken vedrørende mindre lovgivning har slået alvorligt fejl.

Luís Queiró (PPE-DE), *skriftlig*. – (PT) Gennemsigtigheden bør være et vejledende princip for, hvordan markederne fungerer – især finansmarkederne. Dette bør dog ikke være den eneste overvejelse – for at princippet ikke skal blive reglen – idet det blander det ønskede resultat (sunde og effektive finansmarkeder) sammen med de forslåede midler til at nå det (tilstrækkeligt regulerede og overvågede markeder). I den aktuelle politiske og økonomiske debat om finansmarkederne er det vigtigt, at Kommissionen fortolker

denne henstilling i denne retning og forpligter sig til at forsvare kvaliteten af de europæiske finansmarkeder. Vi må ikke glemme, at samfundets store økonomiske gevinster kan henføres til disse markeders problemfrie og grundlæggende frie funktion.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – (SV) Gennemsigtigheden er afgørende for at genskabe tilliden på finansmarkedet. De seneste måneder har vist, hvilke problemer der kan opstå på et kompleks marked i hurtig bevægelse, hvis ikke der er nogen mulighed for at forstå og følge med i også de avancerede produkter. Der har bestemt været problemer på OTC-markedet, men der skal også være gennemsigtighed inden for andre områder af finansmarkedet. I lyset af dette brede problemkompleks valgte jeg derfor at afholde mig fra at stemme, da de ændringsforslag, der ville have givet betænkningen den bredde, den havde brug for, ikke blev vedtaget.

Betænkning af Hegyi (A6-0279/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for betænkningen fra min ungarske kollega, hr. Hegyi, om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 999/2001 om fastsættelse af regler for forebyggelse af, kontrol med og udryddelse af visse transmissible spongiforme encephalopatis, for så vidt angår de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen. Jeg støtter de stillede ændringsforslag, som sigter mod at anvende forskriftsproceduren med kontrol til at vedtage visse foranstaltninger vedrørende produkter af animalsk oprindelse, som er fremstillet af eller indeholder materiale fra drøvtyggere. Det samme gælder vurderingen af, hvorvidt en medlemsstats beskyttelsesniveau er overensstemmende, som en undtagelse fra forordning (EF) nr. 999/2001, med hensyn til foranstaltningerne efter påvisning af tilstedeværelsen af en transmissible spongiform encephalopati (TSE).

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi stemte for denne betænkning, da transmissible spongiform encephalopati (TSE), almindeligt kendt som kogalskab, udgør en alvorlig trussel mod vores sundhed.

Som vi ved, spredes denne dødsensfarlige infektionssygdom af et specifikt protein, der kan findes i inficeret kød og fører til en svækkelse af menneskets hjerne. Det har været muligt at reducere denne epidemi takket være streng EU-lovgivning.

Med denne betænkning supplerer ordføreren det store arbejde, som den tidligere ordfører har udført, ved at tilføje nye elementer, der skal reguleres under anvendelse af forskriftsproceduren med kontrol.

Vi er derfor enige i, at Kommissionens forslag skal ændres for at sikre, at kontrollen ikke reduceres. Vi skal være særdeles påpasselige med at sikre, at forskriftsproceduren med kontrol ikke forhaler iværksættelsen af foranstaltningerne mod denne sygdom. Vi skal også forhindre, at der opstår huller i lovgivningen, når der gives undtagelser til medlemsstaterne. Deraf betænkningens vigtighed. Lad os håbe, at Kommissionen husker på dette. Efter de velkendte skandaler, denne sygdom har medført, har offentligheden i medlemsstaterne ganske rigtigt behov for, og fortjener, gennemsigtighed.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Gyula Hegyis betænkning om ændring af forordning (EF) nr. 999/2001 for så vidt angår de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen, forsøger at stille ændringsforslag til lovgivningen om transmissible spongiform encephalopati – en dødbringende sygdom, der spredes via inficeret kød. Ændringen af den forskriftsprocedure, der skal anvendes i forbindelse med dette emne, til en procedure, der i højere grad inddrager Europa-Parlamentet, er et positivt skridt. Betænkningen har derfor min fulde støtte.

Betænkning af Blokland (A6-0282/2008)

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Hvert år kæmper EU med 2 mia. t affald, hvoraf 40 mio. t er farligt affald. De mængder affaldsprodukter, der svarer til det producerede husholdningsaffald, udgør formentlig den største del af dette affald sammen med industriaffaldet, selv om sidstnævnte naturligvis har et uforholdsmæssigt stort risikopotentiale. Alt dette viser statistikkerne, og derfor har EU sat sig selv det høje mål at reducere mængden af affald, der skal bortskaffes, med 20 % inden 2010.

Man må i hvert fald håbe, at behovet for at indhente statistiske data i f.eks. sektoren for landbrugsaffald ikke ender med at hæmme vores landmænd med administrative hindringer. Da jeg ikke kunne finde nogen tegn på det i betænkningen, stemte jeg for den.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning, fordi forordningen om affaldsstatistik gennem dette nye lovgivningsmæssige forslag tilpasses til komitologiproceduren, dvs. forskriftsproceduren med kontrol.

I Europa-Parlamentets beslutning opfordres Kommissionen endvidere til at forelægge evalueringsrapporterne om pilotundersøgelser rettidigt for at undgå, at data om affaldsstatistik indberettes to gange.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Utilstrækkelige data om affaldsdannelse og -håndtering forhindrer EU i at føre en harmoniseret affaldspolitik. De statistiske værktøjer er nødvendige for at evaluere overensstemmelsen med princippet om forebyggelse af miljødelæggelser som følge af affaldsanvendelse og overvågning af affald på dannelses-, indsamlings- og bortskaffelsestidspunktet. Medlemsstaterne har erkendt, at de statistiske data er utilstrækkelige, og at definitionerne i denne betænkning ikke er nok til at give resultater, der kan sammenlignes mellem medlemsstaterne. Derfor indsamles dataene langt bedre på fællesskabsniveau i tråd med subsidiaritetsprincippet.

For så vidt angår statistikker over landbrug, fiskeri og skovbrug, bør vi overveje betænkningens indlemmelse af behandlingen af landbrugsaffald og biologisk affald. Der er således flere væsentlige emner, der kræver særlig opmærksomhed for at sikre dataenes nøjagtighed og dermed harmoniseringen af statistiske oplysninger på fællesskabsplan.

Betænkning af Szájer (A6-0298/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Radiofrekvenserne er lige som andre naturressourcer (sol, vand, luft) et offentligt gode. På trods af at markedsmekanismerne er et effektivt middel til at generere optimal økonomisk værdi (privat såvel som offentligt), kan de ikke selv tilfredsstille almenhedens behov og skabe offentlige goder, som er vitale for oprettelsen af et informationssamfund. Derfor er koordineringen af de politiske og markeds-mæssige foranstaltninger et "must".

Bedre koordinering og en højere grad af fleksibilitet er nødvendige for at udnytte denne begrænsede ressource fuldt ud. Det er imidlertid også nødvendigt at bevare balancen mellem fleksibilitet og harmonisering med henblik på at opnå radiofrekvensernes merværdi på det indre marked.

Frekvenserne anerkender ikke de nationale grænser. For at give medlemsstaterne mulighed for at udnytte dem effektivt skal der skabes et bedre samarbejde i EU, navnlig med hensyn til udvidelsen af de europæiske tjenester og forhandlingerne om internationale aftaler.

Selv om forvaltningen af radiofrekvenserne forbliver et nationalt anliggende, er det kun EU-principper, der kan sikre, at EU's interesser forsvares på verdensplan.

Urszula Gacek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jeg er for den yderligere beskyttelse af de økonomiske interesser på steder, hvor der udvindes mineralvand, som det sikres i Europa-Parlamentets direktiv om udvinding og markedsføring af naturligt mineralvand.

Områdernes og virksomhedernes indtægter, navnlig i provinsen Małopolska, udgør et væsentligt bidrag til udviklingen af regionen og er med til at gøre den mere attraktiv som kursted og turistdestination.

Det er værd at understrege, at disse områder ofte er landbrugsområder og har ringe mulighed for at generere indtægter, fordi de ligger i bakket terræn og bjergområder, selv om de under overfladen skjuler yderst værdifuldt mineral- og kildevand med terapeutiske egenskaber.

Betænkning af Szájer (A6-0280/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) I EU's dokument om mineralvand defineres en europæisk standard for naturligt mineralvand.

I denne lovgivning fastsættes vilkårene for naturligt mineralvands anerkendelse som sådant, og den opstiller desuden retningslinjer for udnyttelsen af kilder med mineralvand samt særlige regler om forsyning af markedet med mineralvand. Forskellen mellem disse lovgivninger hindrer den frie omsætning af naturligt mineralvand, skaber uensartede konkurrencevilkår og indvirker derved direkte på det indre markeds funktion med hensyn til dette produkt.

Disse hindringer kan i dette særlige tilfælde fjernes ved, at hver medlemsstat accepterer markedsføring på sit område af naturligt mineralvand, der anerkendes som sådant af de øvrige medlemsstater, og ved opstilling

af overordnede retningslinjer for overholdelsen af de mikrobiologiske krav til produktet, som bestemmer betegnelsen for visse typer mineralvand.

Det væsentligste formål med enhver bestemmelse om mineralvand er at beskytte forbrugernes sundhed, forhindre at forbrugerne bliver vildledt af oplysningerne om produktet samt sikre loyal handel.

Betænkning af Szájer (A6-0299/2008)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Den tekniske kontrol med motorkøretøjer er et vigtigt element med hensyn til at garantere førernes, passagerernes og fodgængernes sikkerhed. Den er endvidere afgørende i kampen mod klimaændringer med hensyn til CO₂-emissioner.

På den anden side er et lands regering forpligtet til at opstille rammer, som bidrager til førernes, passagerernes og fodgængernes sundhed og sikkerhed.

Malta og Gozo har et af de højeste antal personbiler pr. indbygger. På Malta er biler ekstremt dyre som følge af de høje indregistreringsafgifter. Det gør det meget vanskeligt for borgerne at skifte til mere effektive biler. Regeringen skal omgående tage fat på indregistreringsspørgsmålet og bør gøre det i det kommende budget.

Folk bruger private transportmidler, fordi den offentlige transport ikke er acceptabel. Det er på tide, den offentlige transport får et grundigt eftersyn.

Derudover er mange af vores veje i en forfærdelig tilstand. Bevillingerne fra EU's strukturfonde i perioden 2007-2013 ligger på 53 %. Under disse omstændigheder skal alle større veje bringes i overensstemmelse med standarderne.

Betænkning af Lefrançois (A6-0323/2008)

Graham Booth, Nigel Farage og Jeffrey Titford (IND/DEM), skriftlig. – (EN) UKIP opfatter terrorisme som et alvorligt problem. Vi mener blot ikke, at EU skal bestemme, hvilke tiltag der skal iværksættes for at bekæmpe terrorismen. Vi mener, at nationalstaterne er bedre i stand til at træffe afgørelser om egnede sikkerhedsforanstaltninger gennem et mellemstatsligt samarbejde.

Philip Bradbourn (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Det britiske Konservative parti støttede betænkningen, men havde en del forbehold med hensyn til nødvendigheden af at inddrage EU i denne sag, eftersom der allerede findes en konvention fra Europarådet, som behandler de samme emner. Vi er for et tæt samarbejde mellem medlemsstaterne, men også i forbindelse med en global tilgang til kampen mod terror. Vi er dog ikke overbevist om effektiviteten af EU's tilgange efter modellen "one size fits all".

Marco Cappato (ALDE), skriftlig. – (IT) Jeg stemte imod forslaget om at indføre en ny lovovertrædelse, nemlig "opfordring" eller "offentlig opfordring til at begå en terrorhandling" i europæisk lovgivning til gennemførelse af Europarådets konvention, da jeg mener, at Kommissionens definition er for vag, er baseret på rent subjektive elementer og sætter menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, navnlig ytringsfriheden i Europa, over styr.

Enhver offentlig udtalelse eller enhver udtalelse, der offentliggøres i medierne, eller enhver meddelelse på internettet, der på den ene eller anden måde – direkte eller indirekte, på basis af forsætlighed og med fare for, at sådanne lovovertrædelser vil blive begået – opfattes som en tilskyndelse til at begå en terrorhandling, vil blive gjort til en forbrydelse på europæisk plan. Det erklærede mål er at slå ned på terrorpropagandaen på internettet. Ordføreren har forsøgt at gøre Kommissionens tekst mere klar med henblik på at øge dens respekt for menneskerettighederne i et forsøg på at øge retssikkerheden. Jeg mener ikke desto mindre, at vi bør forkaste dette forslag, delvis for at sende et klart signal til Kommissionen og Rådet, som allerede har annonceret, at de ikke ønsker at acceptere Parlamentets forslag.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark og Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – (SV) Den svenske lov om pressefrihed repræsenterer grundlæggende værdier i det svenske samfund. Vi kan ikke acceptere terrorbekæmpende love, der er i strid med den svenske forfatning. Der er mange andre måder og muligheder, hvorpå vi kan nå de samme mål.

De forslag, vi stemte om i dag, giver ikke plads til opt-out, hvilket ville have givet os mulighed for at bevare vores lovgivning i Sverige.

Vi støtter de forbedringer, Europa-Parlamentet har foreslået, men kan ikke støtte forslaget som helhed. Da der imidlertid er blevet indgået et forlig i Rådet på linje med den svenske forfatning, valgte vi at afholde os fra at stemme i stedet for at stemme imod betænkningen.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Lefrançois-betænkningen indeholder en række gode foranstaltninger til forbedring af effektiviteten og koordineringen af bekæmpelsen af terrorisme i EU. Jeg stemte derfor for betænkningen. ETA-angrebene for et par dage siden og de morderiske angreb i Islamabad har påvist, at vi aldrig kan være for forsigtige og effektive i denne kamp. I bekæmpelsen af terrorisme, som nu til dags primært er af islamisk oprindelse, er det grænseoverskridende samarbejde afgørende, hvis vi vil se resultater.

Vi kan dog heller ikke se bort fra fortidens fejltagelser. Når alt kommer til alt, har Schengenområdet i årevis givet potentielle terrorister og forbrydere ideelle vilkår for at udføre deres forbryderiske planer, ofte ganske ustraffet. Der er et presserende behov for, at Europa overvejer sin politik om åbne grænser og dens skadelige konsekvenser med hensyn til indvandring, forbrydelser og islamisk ekstremisme. Sker det ikke, vil også den her foreslåede rammeafgørelse være nyttesløs.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Lefrançois-betænkningen om forslag til Rådets rammeafgørelse om ændring af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA om bekæmpelse af terrorisme, da jeg mener, vi skal tilpasse de terrorbekæmpende instrumenter til de nye informations- og kommunikationsmedier, terroristerne har adgang til.

Revisionen af EU's rammeafgørelse vil gøre det muligt at indlemme begrebet terrorisme i specifikke forberedende handlinger, såsom rekruttering og oplæring i at begå terrorhandlinger og offentlig opfordring til at begå terrorhandlinger, som vil blive opfattet som lovovertrædelser i samtlige medlemsstater. Det er endvidere væsentligt at understrege de vigtige ændringsforslag, Den Socialdemokratiske Gruppe har stillet med henblik på at sikre de grundlæggende frihedsrettigheder i form af tale- og foreningsfriheden.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) De nuværende rammer på internationalt og fællesskabsplan indeholder et sæt instrumenter, der er mere end nødvendige for at bekæmpe den egentlige terrorisme og den dermed forbundne organiserede, voldelige og grænseoverskridende kriminalitet.

Formålet med dette forslag er at skærpe det sæt sikkerhedsforanstaltninger, der under dække af begivenhederne den 11. september 2001 har sat borgernes rettigheder, frihedsrettigheder og sikkerhed på spil.

Som ordføreren selv påpeger, indeholder dette forslag tvetydige definitioner, der ikke beskytter respekten for de grundlæggende frihedsrettigheder.

Lige som i rammeafgørelse 2002/475/RIA om bekæmpelse af terrorisme – med dens definition af terrorisme – forbliver muligheden igen åben for at gennemføre sikkerhedsforanstaltninger og straffe enkeltpersoner eller grupper, der udtaler sig eller skriver om statsterrorisme.

Dette forslag bibringer ikke bekæmpelsen af den egentlige terrorisme og den dermed forbundne grænseoverskridende kriminalitet nogen merværdi og udgør i virkeligheden en trussel mod borgernes sikkerhed og grundlæggende frihedsrettigheder i de forskellige medlemsstater.

Som vi tidligere har påpeget, skal vi tage fat på de egentlige årsager til terrorismen i stedet for at opstille sikkerhedsforanstaltninger.

Og som vi allerede har sagt, vil vi ikke bytte vores frihed med sikkerhed, for så kommer vi til at stå uden nogen af delene. Vi har derfor stemt imod betænkningen.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) I lørdags, den 20. september, fik en selvmordsbombemand en lastbil til at eksplodere foran Marriott Hotel i den pakistanske hovedstads centrum. Hotellet er nu en udbrændt ruin, og mindst 60 mennesker blev dræbt.

Dette angreb blev tilskrevet den pakistanske Talebanbevægelse, som har tilknytning til al-Qaeda.

Søndag den 20. og mandag den 21. september var det ETA, den baskiske løsrivelsesbevægelse, der udgød blod i tre angreb. Disse angreb menes at være blevet tilrettelagt i Frankrig.

Terrorismen har ingen grænser, og Schengenområdet giver den perfekt grobund for rekruttering, indoktrinering og logistisk forberedelse af terrorhandlinger.

I Frankrig sagde indenrigsminister Michèle Alliot-Marie om sagen, at de franske fængsler danner grobund for rekruttering af radikale islamister. En ærlig indrømmelse! Det er en kendsgerning, at terrorismen har mange årsager, men i dag findes de primært i den radikale islams væbnede kamp. Mærkeligt nok findes der ingen lovgivningstekster, som sigter mod at blotlægge og forebygge rekruttering i fængsler og i de såkaldt følsomme kvarterer.

EU vil give sig selv et lovgivningsredskab til at bekæmpe terrorismen.

(Stemmeforklaringen forkortet i henhold til forretningsordenens artikel 163)

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jeg stemte for betænkningen fra fru Lefrançois, da en af de centrale teser bag bekæmpelsen af terrorisme skal være forebyggelsen af terrorhandlinger.

Opfordring til at begå en terrorhandling, rekruttering til at begå terrorhandlinger og oplæring i at begå terrorhandlinger er tre forberedende handlinger, der ligeledes skal ses som lovovertrædelser. Men de grundlæggende rettigheder skal imidlertid fortsat beskyttes. Jeg stemte derfor for anvendelsen af termen "tilskyndelse" i stedet for "opfordring", da den er mere nøjagtig og giver mindre spillerum. Der skal sættes ind over for internettet som en virtuel træningslejr, da de nye informations- og kommunikationsteknologier betyder, at det bliver lettere og lettere for terroristerne at udsprede deres propaganda.

EU skal gå imod terrorismen klart og beslutsomt, og vedtagelsen af de tre nye lovovertrædelser er et vigtigt skridt i denne retning. Pressefriheden, ytringsfriheden og retten til respekt for brevhemmeligheden og telekommunikationshemmeligheden, som også omfatter indholdet i e-mail og andre former for elektronisk korrespondance, bør imidlertid ikke begrænses, og derfor støtter jeg fru Lefrançois' ændringsforslag.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Vi har uden tvivl ulmende organisationer i EU, der risikerer at bryde ud i lys lue på et hvilket som helst tidspunkt. Vi må dog ikke glemme, at terroristerne ikke kommer ud af den blå luft, men kommer ind i et land og vokser op i et miljø, der er fjendtligt stillet over for det pågældende land. Hvis EU virkelig vil bekæmpe terrorismen effektivt, skal det tage fat på foranstaltninger, som imødegår dannelsen og udvidelsen af parallelsamfund osv. i stedet for at fordømme dem, der gør opmærksom på problemerne med at leve sammen med indvandrere, i stor stil. På samme måde bør terrorbekæmpelsen ikke medføre en snigende forringelse af borgernes rettigheder, hvilket EU-Domstolen endda bragte på bane for nylig, eller resultere i, at kriminalitetsbekæmpelsen negligeres som følge af vores besættelse af terrorisme.

Hvis vi tænker på, at de islamiske fanatikere går forrest i terrorismen, skulle vi have slået ned på de islamiske hadepræster og gjort oplæring i at begå terrorhandlinger på europæisk plan til en forbrydelse for længe siden. Jeg stemte således for Lefrançois-betænkningen.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) De seneste angreb i Baskerlandet viser endnu en gang, at terrorismen er en daglig realitet, og at vi har brug for effektive instrumenter til at bekæmpe den. Rådets nye rammeafgørelse om bekæmpelse af terrorisme er bestemt et skridt fremad, og jeg glæder mig over, at den er blevet vedtaget.

Det undrer mig, at syvårsdagen for terrorangrebene i New York den 11. september 2001 gik upåagtet hen i Europa-Parlamentet. Vi skal prøve ikke at glemme ofrene for disse angreb, og vi burde have understreget, at de transatlantiske forbindelser er en prioritet i Europa-Parlamentets daglige opgaver.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Den juridiske klarhed af de retlige rammer for bekæmpelse af terrorisme er lige så vigtig som klarheden og beslutsomheden i hele denne henseende. I denne forbindelse er Kommissionens bekymringer over de mekanismer, midler og metoder, der er involveret i rekrutteringen af terrorister, navnlig dem, der rekrutteres i europæiske lande – som ofte er født og opvokset her – forståelig. På dette punkt skal vi sikre, at politimyndighederne og staten har de nødvendige midler til at handle, helst på forebyggende vis. Handlinger, der har til formål at bekæmpe dette fænomen, og som ikke involverer politi- og retsmyndighederne, er ligeledes relevante. Det er et spørgsmål om at sikre, at der side om side med retssystemet også er et årvågent og opmærksomt politisk system, der kan gribe til handling, enten ved at styrke integrationen, fremme det moderate flertals stemme eller tackle den marginalisering, der er forbundet med ulovlig indvandring. Af alle disse grunde skal de politiske myndigheder være opmærksomme og aktive. Det er umuligt at forebygge alle terrorhandlinger, men det er muligt at undgå et miljø, der fremmer, opfordrer til og nærer terrorismen.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Et af EU's vigtigste mål inden for rammerne af en politik for et fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed er at garantere EU's 500 mio. borgers sikkerhed. Det kræver, at EU og dets stater gør front mod den moderne terrorisme.

Det mest kontroversielle emne i forslaget om revision af Rådets rammeafgørelse om bekæmpelse af terrorisme er anmodningen om indførelse af begrebet offentlig opfordring til at begå terrorhandlinger.

Der er en meget fin linje mellem talefrihed og lovovertrædelse. Vi kan ikke tillade, at der opstår en situation, hvor øget sikkerhed medfører en begrænsning af borgernes rettigheder og frihedsrettigheder.

Derfor mener jeg, at det er altafgørende at sikre det højst mulige retlige niveau for den drøftede rammeafgørelse, og dette bør primært ske via en mere nøjagtig definition af begrebet offentlig opfordring til at begå terrorhandlinger. Det nye dokument skal være klart og harmonisk ud fra et juridisk synspunkt for at gøre det til et effektivt instrument til bekæmpelse af terrorismen, mens det på samme tid i videst muligt omfang skal tilgodese menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Angrebene i Madrid og London har vist os, hvor stort et problem terrorismen er for EU.

I 2008 var høsten enorm. Den blev indledt den 1. februar med angrebet i Bagdad under en begravelse, hvor 30 mennesker mistede livet, og sluttede den 20. september med angrebet på Marriott Hotel i Islamabad, hvor over 60 mennesker mistede livet og over 250 blev såret. Der har i alt været så mange som 49 terrorangreb i 2008. Til sammenligning er det værd at tilføje, at dette er det samme antal angreb som dem, der fandt sted i perioden 2002-2007.

En af de mest effektive måder at bekæmpe terrorismen på er at afhjælpe dens årsager.

Derfor mener jeg, at EU bør gøre alt for at bekæmpe terrorismen globalt med respekt for menneskerettighederne. EU bør gøre Europa sikrere ved at give dets borgere frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvilket i vid udstrækning skal afhænge af medlemsstaternes vilje.

Betænkning af Roure (A6-0322/2008)

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Jeg stemte af ren og skær overbevisning imod denne betænkning. Roure-betænkningen viser for hundrede og syttende gang, hvordan den politiske korrekthed blander Europa. Det er klart, at regeringen i forbindelse med bekæmpelsen af kriminalitet og terrorisme er berettiget til at indsamle så mange oplysninger som muligt om potentielle mistænkte, herunder "etniske" oplysninger. Det er selv ordføreren enig i.

Hvorfor skulle de civile myndigheder ikke også behandle oplysninger inden for andre områder – med respekt for privatlivets fred – hvis dette sikrer god forvaltningspraksis? Hvorfor skulle den italienske regering f.eks. ikke tage fingeraftryk af ulovlige indvandrere, hvis dette er den eneste måde at identificere dem på?

Rådets oprindelige forslag var tilstrækkeligt afbalanceret. Som det ligner venstrefløjen, der griber ind over for systemkritikere i hele Europa som et fuldt oppustet, imaginært politi – som flamlænder er det noget, jeg ved en hel del om – er hensigten her at handle som vagthund for borgernes rettigheder. Det er så latterligt, at det ikke er til at sætte ord på.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I lyset af, at dette er et tilfælde af Rådets "høring" af Parlamentet, vil vi gerne understrege, at selv om vi har stemt for Parlamentets ændringsforslag, selv om de svækker tidligere vedtagne holdninger, mener vi slet ikke, at dette forslag er tilstrækkeligt i forhold til det, der er brug for inden for området "beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager".

Ud over andre afgørende aspekter i vores negative vurdering af dette forslag vil vi gerne understrege, at forslaget ikke forbyder behandling af personoplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning og fagforeningsmæssigt tilhørsforhold samt oplysninger om helbredsforhold eller seksuelle forhold, selv om det underkaster denne behandling en række (pseudo)betingelser, hvilket er uacceptabelt!

Som det blev påpeget under drøftelsen, er det et forslag baseret på den laveste fællesnævner om et emne af så afgørende betydning som beskyttelsen af borgernes rettigheder, frihedsrettigheder og sikkerhed i de forskellige medlemsstater, og forslaget ligger langt under det, der fastsættes i andre retsinstrumenter, navnlig Europarådets instrumenter.

Beskyttelsen af personoplysninger er påtrængende og af afgørende vigtighed. Den kan ikke opnås med et retsinstrument, der på grund af dets fejl og mangler ikke sikrer mod manglende overholdelse eller manglende beskyttelse.

Derfor afholdt vi os fra at stemme.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jeg stemte for betænkningen fra fru Roure, som sikrer et højt databeskyttelsesniveau med hensyn til behandlingen af personoplysninger.

Bekæmpelsen af terrorisme må ikke ske på bekostning af borgernes grundlæggende rettigheder, og derfor er det vigtigt at sikre beskyttelsen af personoplysninger. Rådets aftale har en række mangler og kan derfor ikke sikre dette. Betænkningen afhjælper disse mangler og ændrer Rådets aftale, således at anvendelsen og udspreddelsen af personoplysninger reguleres mere strengt. Betænkningen indeholder en mere nøjagtig definition af proportionaliteten og formålet med behandlingen af oplysninger, indfører strengere kontrol med videregivelsen til tredjelande og opfordrer til, at der nedsættes en ekspertgruppe, som både skal fungere som tilsynsmyndighed og effektivitetskontrolorgan.

De langvarige drøftelser i de europæiske institutioner viser, hvor omstridt og følsomt emnet er. Det er vanskeligt at nå til enighed om det, men dette bør ikke give et overfladisk resultat eller udvande databeskyttelsen i EU. Personoplysninger skal altid håndteres ekstremt forsigtigt og med alle mulige beskyttelsesforanstaltninger.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Selv om de af Kommissionen foreslåede foranstaltninger i denne rammeafgørelse ligger under det, jeg gerne havde set, støttede jeg det overordnede princip om at opstille et minimumsniveau for beskyttelsen af personoplysninger.

Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender har gjort et godt stykke arbejde med at forbedre forslaget, som jeg håber, man vil tage til sig.

Sinn Féin støtter det højst mulige niveau for beskyttelsen af borgernes oplysninger og vil fortsætte med at støtte alle foranstaltninger, der forbedrer respekten for privatlivets fred og borgernes rettigheder inden for dette område.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Rådets forslag kan under ingen omstændigheder accepteres i dets nuværende form. Dets udvanding af beskyttelsen af personoplysninger er uacceptabel. Der er behov for en omfattende juridisk ramme vedrørende personoplysninger for at sikre, at sådanne data beskyttes minutiøst og ikke behandles af staten eller enkeltpersoner, hverken internationalt eller nationalt. Europa-Parlamentets kritik af og anbefalinger til Rådets forslag er generelt et skridt i den rigtige retning, men det er ikke nok.

Betænkning af Hammerstein (A6-0336/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – (SV) Vi, de svenske socialdemokrater, har valgt at stemme for ændringsforslag 1 til betænkningen om resultatet af arbejdet i Udvalget for Andragender i parlamentsåret 2007 (A6-0336/2008). Grunden hertil er, at vi mener, at Europa-Parlamentet selv bør kunne bestemme, hvor det har hjemsted. Vi mener imidlertid, at Europa-Parlamentet til fordel for vores klima og miljø og af økonomiske årsager kun bør have ét hjemsted, nemlig i Bruxelles.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender yder EU's borgere en uvurderlig service, idet det kanalisere deres bekymringer videre til Kommissionen, indhenter oplysninger hos nationale, regionale og lokale myndigheder om uregelmæssigheder i forbindelse med EU-lovgivningens gennemførelse og finder løsninger på krænkelse af borgernes rettigheder.

Sidste års markante stigning i antallet af modtagne andragender i Europa-Parlamentet illustrerer både borgernes større bevidsthed om, hvordan Parlamentet kan hjælpe dem, og behovet for, at udvalget finansieres og bemannes korrekt.

Ikke mindre end 65 andragender vedrørte Irland i 2007, og udvalget har besøgt landet på en undersøgelsesrejse som følge af brud på EU-direktiverne om vand og miljø.

Jeg er overbevist om, at Udvalget for Andragender spiller en afgørende rolle som en udvej for borgere, der oplever, at reglerne overtrædes, samt som en bro mellem dem og alle niveauer i EU's administration og de europæiske regeringer via deres valgte Europa-Parlamentsmedlemmer.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Denne betænkning fortjente, at man afholdt sig fra at stemme. Det er selvfølgelig en god ting, at de europæiske borgere kan indgive andragender til myndighederne – herunder

deres europæiske myndigheder – men jeg beklager betænkningens føderalistiske undertoner. Et eksempel herpå er den fuldstændig irrelevante måde, hvorpå den lovpriser den kendsgerning, at chartret om grundlæggende rettigheder mejsles ind i Lissabontraktaten. Et andet eksempel er dens opfordring til endnu større effektivitet – læs ”indblanding” – fra Kommissionens side i medlemsstaterne.

Den måde, hvorpå betænkningen er blevet brugt til at tale for et fast europæisk hjemsted, i Bruxelles, generer mig også. Det er rigtigt, at vi alle er trætte af det spild af penge, som denne opdeling af Europa-Parlamentet medfører, men dette ene faste hjemsted kunne selvfølgelig lige så godt ligge i Strasbourg.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – (SV) Denne betænkning er i virkeligheden en aktivitetsrapport fra Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender. Men eftersom der i betænkningen flere gange henvises til Lissabontraktaten i begejstrede vendinger og i håb om, at den snart bliver ratificeret, har vi valgt at stemme imod betænkningen i sin helhed.

Vores grundlæggende holdning er, at Lissabontraktaten er blevet forkastet, eftersom vælgerne i en medlemsstat og i en folkeafstemning har sagt nej til traktaten. Der er imidlertid mange andre medlemsstater, hvor et flertal af vælgerne uden tvivl også ville have forkastet Lissabontraktaten, hvis de havde haft mulighed for det.

Den uvidenhed, som Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender udviser i flere tilfælde i betænkningen, kan vi ikke godkende.

For så vidt angår spørgsmålet om et fast hjemsted for Europa-Parlamentet, støtter vi princippet om, at det er op til medlemsstaterne at træffe beslutning om Europa-Parlamentets hjemsted, men vi synes endvidere, det er fornuftigt, at Europa-Parlamentet giver sin mening til kende i sagen.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for hr. Hammersteins ændringsforslag 1 til hans egen betænkning. Vi har i dag opdaget, at Europa-Parlamentet i næste måned igen vil begive sig ud på sin månedlige stropetur til Strasbourg, som koster skatteyderne milliarder af euro. Vi skal have sat en stopper for dette rejsende cirkus, og Parlamentet skal være i centrum for forhandlingerne.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), *skriftlig*. – (PL) Jeg stemte for hr. Hammersteins betænkning om resultatet af arbejdet i Udvalget for Andragender i parlamentsåret 2007, da den indeholder en gennemsigtig præsentation af udvalgets arbejdes positive indflydelse.

Selve udvalget med hr. Libicki i formandsstolen har gennem dets handlinger vist, at det er yderst nødvendigt. Det giver EU's borgere mulighed for at indgive andragender om offentlige myndigheders krænkelse af deres borgerrettigheder i medlemsstaterne. I artikel 191 i Europa-Parlamentets forretningsorden hedder det, at ”enhver borger i Den Europæiske Union samt enhver ... person med bopæl ... i en medlemsstat er berettiget til på egen hånd eller i samvirke med andre borgere eller personer at indgive andragender til Parlamentet om forhold, der henhører under områder, som Den Europæiske Union beskæftiger sig med, og som vedrører den pågældende direkte”.

Jeg mener, at oprettelsen af en elektronisk database for andragender er et af de væsentligste resultater af udvalgets arbejde. Takket være denne database er det nu muligt at få online adgang til alle de dokumenter, der vedrører det enkelte andragende. Også den væsentlige stigning i antallet af andragender, der indsendes elektronisk, bør nævnes. Sidste år lå tallet på 42 %. Udvalget for Andragender har et godt samarbejde med de relevante afdelinger i Kommissionen og med Den Europæiske Ombudsmand samt med de relevante repræsentanter for medlemsstaterne og de regionale og lokale myndigheder, når de skal afgive deres forklaringer. Udvalgsrepræsentanternes undersøgelsesrejser er en meget stor hjælp i dette arbejde. Også det velfungerende sekretariat gør meget for at øge effektiviteten af udvalgets arbejde.

Ona Juknevičienė (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Der er blevet indsamlet underskrifter fra over 1 mio. EU-borgere til støtte for det europæiske borgerinitiativ, der opfordrer til et fast hjemsted for Europa-Parlamentet. Dette gav de involverede ret til at indgive et andragende til Udvalget for Andragender med henblik på at udpege et fast hjemsted for Parlamentet. Europa-Parlamentets eksisterende arbejdsordninger er efter min mening ineffektive og forbundet med uberettigede økonomiske udgifter. Man spilder skatteydernes penge i stedet for at bruge dem til at skabe merværdi for borgerne. Tilbage i 2005, under udarbejdelsen af betænkningen om Europa-Parlamentets budget, foreslog jeg, at Europa-Parlamentet skulle arbejde fra et enkelt hjemsted, hvorved man kunne spare rejseudgifterne, og Parlamentet ville kunne spare finansieringen af dets medlemmers og personales rejsen frem og tilbage. I dagens afstemning støtter jeg imidlertid ikke ændringsforslaget fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance om et fast hjemsted for Europa-Parlamentet i Bruxelles.

Det er efter min opfattelse ikke rigtigt at gå ud fra, at Bruxelles alene skulle udpeges som Europa-Parlamentets faste hjemsted. Dette spørgsmål henhører under medlemsstaternes kompetenceområde.

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jeg glæder mig over betænkningens erkendelse af Udvalget for Andragenders stigende betydning. I år er antallet af modtagne andragender steget med 50 % i forhold til 2006. Jeg anerkender ligeledes ordførerens bekymring over den lange tid, det tager for Kommissionen og Domstolen at afslutte sager, der henvises til udvalget. Jeg stemte for betænkningen.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EN) Jeg glæder mig over Hammerstein-betænkningen om Udvalget for Andragender.

Jeg glæder mig især over, at betænkningen i mange tilfælde iredsætter den irske regering. Den irske regerings beslutning om at fortsætte M3-motorvejen gennem hjertet af et af vores mest historiske nationale områder kan ikke retfærdiggøres. Projektet bør opgives eller omarbejdes, så det beskytter vores nationale monumenter.

Kampagnen skal fortsætte i Irland og i Europa for at sikre, at dette sker, før det er for sent, hvilket regeringen forsøger at sikre.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Jeg stemte for Hammerstein-betænkningen om arbejdet i Udvalget for Andragender. Jeg støtter arbejdet i dette udvalg, som er en af de vigtigste kommunikationskanaler mellem borgerne og de europæiske institutioner. Udvalget for Andragenders effektivitet i forbindelse med dets behandling af og støtte til borgernes sager skal forbedres ved at styrke dets institutionelle rolle og yderligere forbedre dets samarbejde med Kommissionen, Den Europæiske Ombudsmand og medlemsstaternes myndigheder.

Catherine Stihler (PSE), *skriftlig*. – (EN) Parlamentets manglende tilslutning til ændringsforslag 1 om spørgsmålet om et fast hjemsted er skuffende. Dette er det andet Strasbourgplenarmøde, vi har haft i Bruxelles, og vi har vist, at vi kan mødes effektivt og stemme i Bruxelles. Vi har ikke længere behov for at holde møder i Strasbourg. Jeg opfordrer mine kolleger til at underskrive skriftlig erklæring 75, som opfordrer til, at Parlamentet træder sammen i Bruxelles og indstiller Strasbourg-møderne.

Betænkning af Ebner (A6-0327/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), *skriftlig*. – (SV) Vi, de svenske socialdemokrater, har valgt at stemme imod denne betænkning, da vi er imod indførelsen af en særlig støtte til landmænd i bjergområder i form af en malkekopræmie. Selv om vi glæder os over den omfattende strategi for bjergområderne, er øget støtte til mejerisektoren ikke det rigtige. Hvis formålet er at mindske den fælles landbrugspolitik's andel af EU-budgettet som helhed, er overførslerne fra første til anden søjle heller ikke egnede.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Betænkningen om situationen og perspektiverne for landbrug i bjergområder blotlægger de specifikke problemer, der er forbundet med landbrug og husdyravl i disse områder, om end på usystematisk vis. Blandt disse problemer finder man utilgængelighed, høje transportomkostninger, vanskelige dyrkningsforhold osv. I betænkningen nævnes imidlertid ikke medlemsstaternes og EU's ansvar for den manglende infrastruktur og for den omfattende mangel på specifikke foranstaltninger. Sådanne foranstaltninger bør sigte mod at minimere de naturlige ulemper i disse områder med hensyn til at producere og markedsføre landbrugsprodukter og mod at gøre god brug af de komparative fordele.

EU bruger vage vendinger og tomme ord om gode intentioner. Uanset hvilke foranstaltninger der iværksættes, viser de sig at være ineffektive og ude af stand til at standse affolkningen af disse områder. Den samme uproduktive holdning finder man i betænkningen, som forsøger at hvidvaske fællesskabspolitikken. Den nævner ikke noget om den konstante tilbagegang i EU's landbrugsfinansiering, budgetterne og den fælles landbrugspolitik's negative virkning.

EU gentager tværtimod blot de samme gamle foranstaltninger, som det forsøger at tilpasse til rammerne for det forestående sundhedstjek af den fælles landbrugspolitik.

En vigtig forudsætning for at forbedre leveforholdene og øge landbrugsindtægterne i bjergområderne er landmændenes egen kamp mod den fælles landbrugspolitik og kravet om særlige midler til bjergområderne i et forsøg på at forbedre infrastrukturen og støtte landbrugsproduktionsprocessen.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Europa-Parlamentets Udvalg om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter vil uddele støtte til alle de særlige interesser, det møder i denne sektor. Hvis der for øjeblikket er behov for at indføre særlige bestemmelser for landmænd i bjergområder, rejser spørgsmålet sig, om der skal indføres særlige foranstaltninger og aftaler for at beskytte landbruget i Norrland.

Vi er af principielle årsager klart imod denne betænkning. Junilistan bemærker endnu en gang, at det er godt, at Europa-Parlamentet ikke har medbestemmelsesret med hensyn til EU's landbrugspolitik. Hvis det havde været tilfældet, ville Unionen blive fanget i en fælde med protektionisme og kostbar støtte til alle de forskellige grupper, der er involveret i landbruget.

Jan Mulder (ALDE), skriftlig. – (NL) Europa-Parlamentets medlemmer af Folkepartiet for Frihed og Demokrati (VVD) stemte for Ebner-betænkningen. En af grundene hertil var, at den giver et godt indtryk af de specifikke problemer i forbindelse med landbrug i bjergområder. VVD's medlemmer er imidlertid ikke enige i de bestemmelser i betænkningen, som foregriber beslutningsproceduren i forbindelse med den fælles landbrugspolitikkes sundhedstjek, navnlig bønnen om en national reserve på 20 %.

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Denne betænkning understreger den centrale rolle, bjergområderne spiller med hensyn til miljø, landbrug og endda kultur og turisme. Det vigtigste er, at den erkender, at disse områder er afgørende for at bevare biodiversitetslommer og for gennemførelsen af en skovbrugsstrategi.

Disse enestående områder kan imidlertid også frembyde væsentlige udfordringer for de mennesker, der bor og arbejder i dem, navnlig med hensyn til infrastruktur, kommunikation og høje produktionsomkostninger. Det er derfor, disse områder fortjener en koordineret og integreret strategi, meget lig den tilgang, der finder anvendelse på EU's kystområder.

Fåreavl er selvfølgelig uløseligt forbundet med landbruget i disse områder, og det må erkendes, at fårenes græsning er særdeles vigtig for områdernes miljømæssige stabilitet. Selv om denne industri møder mange udfordringer, har Kommissionen forværret situationen yderligere med dens nye forslag om elektronisk øremærkning. Selv om der er et presserende behov for særlig bistand til fåreavlere, synes en sådan bistand desværre ikke at være på vej.

Neil Parish (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg og mine britiske konservative kolleger glæder os over, at der i denne betænkning sættes fokus på landbrug i bjergområder, som har behov for specifikke foranstaltninger for at sikre, at de miljøvenlige landbrugsmetoder kan fortsætte i disse områder.

Desværre opfordres der i Ebner-betænkningen til en række foranstaltninger, primært under første søjle, herunder indførelse af en malkekopræmie i bjergområderne og forhøjelse af den øvre grænse for midler efter artikel 69 til 20 %.

Vi er ikke for indførelsen af nye former for støtte under første søjle. De er ikke i overensstemmelse med de igangværende reformer af landbrugspolitikken og giver ikke de europæiske skatteydere god valuta for pengene. De udfordringer, disse områder står over for, kan bedst tages op gennem finansieringen af udviklingen af landdistrikter under den fælles landbrugspolitikkes anden søjle.

Af denne grund støtter vi ikke denne betænkning.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jeg stemte for hr. Ebners betænkning, da jeg mener, den udsender et vigtigt signal fra Europa-Parlamentet til bjergområderne i Europa. Jeg baserer denne udtalelse på mine personlige erfaringer, da jeg bor i et bjergområde i det nordøstlige Slovakiet, i forlandet til Høje Tatra. Jeg har foretaget et par undersøgelser af livets tiltrækningskraft i bjergområder. Jeg vil gerne takke ordføreren for at have indarbejdet mine ændringsforslag, som jeg indgav til Regionaludviklingsudvalget, og som nød tilslutning under udvalgets afstemning, i betænkningen.

Bjergområderne kan producere kvalitetsfødevarer og tilvejebringe større diversitet i landbrugsprodukter på det europæiske marked, og der er derfor behov for øget koordinering af udviklingen af landdistrikter og strukturel støtte til udviklingen af fælles programmer og bevaring af andre aktiviteter, f.eks. udnyttelse af biomasse og turisme i landdistrikterne, der øger de lokales indtægt.

Bjergområderne har et konstant behov for et bæredygtigt, moderniseret og multifunktionelt landbrug. Bæredygtigt skovbrug vil gøre det muligt at producere energi på grundlag af træaffald. Bevaringen af visse dyre- og plantearter, fastholdelsen af traditioner, økologiske aktiviteter og turisme vil hjælpe med at bekæmpe

klimaændringerne gennem en beskyttelse af biodiversiteten og genindvindingen af CO₂ ved hjælp af permanente områder med eng og skov.

Jeg er overbevist om, at der i bjergområder er behov for nye måder at beskytte deres områder mod oversvømmelse på, med vægt på forebyggelse af oversvømmelse, mens landmænd og skovbrugere kan støtte foranstaltninger til forebyggelse af oversvømmelse ved hjælp af de direkte områderrelaterede betalinger, de modtager i henhold til den fælles landbrugspolitik.

Brian Simpson (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter denne betænkning, som sigter mod at fremme bæredygtig udvikling i bjergområderne.

Overgangen til en mere markedsorienteret fælles landbrugspolitik betyder, at bjergområderne, hvor landbrugsproduktionen er mindre konkurrencedygtig, ikke blot står over for nye udfordringer, men også, mener jeg, over for nye muligheder.

Bjergområderne er måske ikke i stand til at tilpasse sig konkurrencevilkårene så hurtigt og medfører måske ekstra omkostninger, så de ikke kan producere særligt konkurrencedygtige produkter til lave priser, men der skal fokuseres på udnyttelsen af de forhåndenværende ressourcer, herunder naturlandskabets skønhed til at tiltrække turister, og udnyttelsen af områdernes potentielle konkurrencefordele, herunder viften af regionale og traditionelle produkter, rigdommen på traditionel viden og produktionsprocesser, som giver deres produkter en konkurrencemæssig fordel.

Jeg afviger fra nogle af mine kolleger her i Europa-Parlamentet, da jeg ikke mener, at løsningen på de problemer, bjergområderne står over for, er at kaste flere penge fra den fælles landbrugspolitik efter disse områder. Når der er klare offentlige fordele ved at støtte landbruget i bjergområderne, herunder miljømæssige fordele, mener jeg, at den offentlige finansiering via søjlen for udvikling af landdistrikter ville være mere hensigtsmæssig.

Udnyttelsen af bjergområdernes potentiale er nøglen til deres bæredygtige udvikling, ikke bare at smide flere offentlige midler efter dem.

7. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 13.00 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: HR. MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

8. Godkendelse af protokollen fra det foregående møde: se protokollen

9. Trafikovervågnings- og trafikinformationssystem for skibsfarten i Fællesskabet – Undersøgelser af ulykker i søtransportsektoren – Transportørers erstatningsansvar ved ulykker under søtransport af passagerer – Havnestatskontrol (omarbejdning) – Inspektion og syn af skibe og søfartsmyndighedens aktiviteter (direktiv) (omarbejdning) – Inspektion og syn af skibe (forordning) (omarbejdning) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om

– indstilling ved andenbehandling (A6-0334/2008) fra Transport- og Turismeudvalget om Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2002/59/EF om oprettelse af et trafikovervågnings- og trafikinformationssystem for skibsfarten i Fællesskabet (05719/3/2008 – C6-0225/2008 – 2005/0239(COD)) (Ordfører: Sterckx);

– indstilling ved andenbehandling (A6-0332/2008) fra Transport- og Turismeudvalget om Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om de grundlæggende principper for undersøgelser af ulykker i søtransportsektoren og om ændring af direktiv 1999/35/EF og 2002/59/EF (05721/5/2008 – C6-0226/2008 – 2005/0240(COD)) (Ordfører: Kohlíček);

– indstilling ved andenbehandling (A6-0333/2008) fra Transport- og Turismeudvalget om Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om transportørers erstatningsansvar ved ulykker under søtransport af passagerer (06389/2/2008 – C6-0227/2008 – 2005/0241(COD)) (Ordfører: Costa);

– indstilling ved andenbehandling (A6-0335/2008) fra Transport- og Turismeudvalget om Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om havnestatskontrol (05722/3/2008 – C6-0224/2008 – 2005/0238(COD)) (Ordfører: Vlasto);

– indstilling ved andenbehandling (A6-0331/2008) fra Transport- og Turismeudvalget om Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed (omarbejdning) (05724/2/2008 – C6-0222/2008 – 2005/0237A(COD)) (Ordfører: de Grandes Pascual); og

– indstilling ved andenbehandling (A6-0330/2008) fra Transport- og Turismeudvalget om Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe (omarbejdning) (05726/2/2008 – C6-0223/2008 – 2005/0237B(COD)) (Ordfører: de Grandes Pascual).

Dirk Sterckx, ordfører. – (NL) Hr. formand, hr. kommissær, hr. formand for Rådet! Det spørgsmål, vi skal stille os selv, er, om vi, ni år efter ulykken med fartøjet Erika og næsten seks år efter ulykken med fartøjet Prestige, er klar, hvis noget sådant skulle ske igen. Det er det virkelige spørgsmål, der ligger foran os.

Er alting i orden? Har vi et stort nok antal eksperter, der er uafhængige nok til at træffe beslutninger? Kan de arbejde hurtigt nok? Har vi afsluttet alle de forberedelser, der skal give dem mulighed for at henvende sig til andre specialister eller frivillige for at få løst problemet? Behandles besætningen ordentligt i sådanne tilfælde? Bliver erstatningen udbetalt? Ved vi nok om de skibe, der sejler langs vores kyster? Det er de spørgsmål, vi stillede efter Erika og efter Prestige. Dengang tøvede Kommissionen ikke med at stille forslag i denne henseende, og vi fik også nogle ting ned på papir – som vi nu skal have finpudset.

Vi har haft en førstebehandling, som Rådet reagerede på med en fælles holdning – en særdeles skuffende fælles holdning. Jeg må dog til min store tilfredsstillelse sige, at vi siden da har afholdt uformelle drøftelser med Rådet – først med det slovenske formandskab og nu især med det franske – der har givet særdeles gode resultater.

For så vidt angår den kompetente myndighed, er vi næsten ved vejs ende. Vi har fået en god tekst ned på papir, som jeg til hver en tid vil anbefale mine kolleger. Der er en myndighed, der arbejder med planlægning, er af permanent karakter, har den nødvendige ekspertise og kan træffe uafhængige beslutninger om at forbedre modtagelsen af skibe. Vi har også gjort fremskridt med hensyn til overvågningen af fartøjer, ikke blot med almindelig radar, men også med satellitter. Vi har fået mere detaljerede oplysninger om lasten og ved, hvem der har ansvaret for at fremskaffe disse oplysninger. Overvågningen gælder også fiskerfartøjer, så sikkerheden for de mindre fartøjer også kan øges. Vi har udarbejdet foranstaltninger, som skal iværksættes i forbindelse med islæg.

Vi har gjort fremskridt, men vi er endnu ikke helt færdige. Hvad mangler vi at ordne? Tendensen til at se besætningerne som forbrydere, godtgørelse af havnes eventuelle økonomiske tab og obligatorisk indberetning af bunkerolie. Selv små mængder af denne yderst forurenende olie kan nogle gange gøre stor skade på miljøet – som det f.eks. var tilfældet med fartøjet Tricolors ulykke ud for den belgiske og franske kyst, hvor 180 t olie, selv om det er en meget lille mængde, forårsagede ganske omfattende ødelæggelser.

Hr. formand for Rådet! Jeg vil gerne give udtryk for min taknemmelighed for det arbejde, vi – Parlamentet og Rådet – har været i stand til at udføre sammen i forbindelse med min betænkning, og jeg vil gerne opfordre Parlamentet og Rådet til at fortsætte ad samme vej.

Det bringer mig videre til de to tekster, som vi ikke har nogen fælles holdning om. Som ordfører for den ene af disse tekster vil jeg gerne indtrængende opfordre Rådet til også at træffe en beslutning om disse to manglende tekster. Jeg ved, at formanden for Rådet arbejder hårdt med det, men de to spørgsmål om rederes erstatningsansvar og om finansiel garanti samt om flagstaternes opgaver opfattes af Parlamentet som et væsentligt element for at forbedre sikkerheden til søs. Den internationale konvention om ansvar og erstatning for skader opstået i forbindelse med søtransport af farlige og skadelige stoffer (HNS-konventionen) skal f.eks. ratificeres af samtlige medlemsstater, hvis der skal kunne udarbejdes en egentlig ordning for modtagelse af skibe for de forskellige medlemsstater og Unionen.

Parlamentet opfordrer formanden for Rådet til at gøre alt, hvad han kan, for at sørge for, at Rådet også træffer en beslutning om disse to tekster. Hvis ikke dette sker, vil vi få et meget alvorligt problem, nemlig sandsynligheden for at Parlamentet vil se alt det, vi har opnået, lige meget hvor stor pris jeg sætter på det, som værende utilstrækkeligt. Jeg vil derfor gerne anmode formanden for Rådet om at fortsætte det gode arbejde. Parlamentet – eller i hvert fald denne ordfører – bakker ham op. Lad os fortsætte vores arbejde for at nå det bedst mulige resultat for sikkerheden til søs.

Formanden. – Jeg kan se, at hr. Kohlíček ikke er på sin plads. Vi går videre til de øvrige ordførere, og hvis han kommer tidsnok, giver vi ham ordet.

Paolo Costa, ordfører. – (IT) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi mødtes til førstebehandlingen her i Parlamentet i april 2007. Nu er vi i september 2008, og jeg synes ikke, ventetiden har været forgæves. Der er sket en udvikling inden for mange områder, der er blevet gjort mange fremskridt, og jeg tror fortsat på, at vi kan komme det sidste stykke af vejen, så vi kan få afsluttet denne væsentlige opgave, nemlig at give alle europæiske – og ikkeeuropæiske – borgere, faktisk alle dem, der sejler på de europæiske have, en sikkerhed, der bestemt er bedre end den aktuelle sikkerhed.

Jeg vil gerne minde om ikke blot Erika og Prestige, som hr. Sterckx nævnte, men – og det er den opgave, jeg har stillet mig selv i forbindelse med min betænkning om denne sektor – jeg vil også gerne sige, at vi skal undgå tragedier som f.eks. tragedien med fartøjet Princess of the Stars, hvor 800 omkom på Filippinerne, og de ”kun” fire dødsfald, der blev registreret efter kollisionen mellem et containerskib og et hydrofoilfartøj i Messinastrædet, eller de ”kun” to dødsfald for et par dage siden blandt passagererne på fartøjet La Besogne, der ramte en ”bateau mouche” i Paris. Opsummerende kan det siges, at der er risici i alle farvande, og vores indsats skal gælde alle farvande.

Kursen er ellers meget enkel. Jeg mener ikke, vi må sætte os selv i en position, hvor vi fortryder, at vi ikke har truffet de nødvendige beslutninger til forebyggelse af de tilbagevendende ulykker. Jeg vil gerne endnu en gang pointere, at disse beslutninger ikke blot vedrører beskyttelsen af miljøet, kysterne og havene, som f.eks. i forbindelse med Erika og Prestige, men også vedrører beskyttelsen af menneskeliv, som i de alvorlige ulykker, der – heldigvis – hidtil har fundet sted på have langt væk – for nylig – og de ulykker, der syner af mindre. Jeg kom netop med to eksempler – en i Messinastrædet og en på Seinen for et par dage siden.

Min betænkning indeholder ligeledes en strategi, som jeg mener, vi alle bør tage til os, nemlig at gøre bedst mulig brug af alle europæiske kompetencer med hensyn til miljøbeskyttelse og forbrugerbeskyttelse. I dette tilfælde betyder det beskyttelse af menneskeliv, af mennesker, og beskyttelse af sikkerheden for at forbedre den aktuelle situation.

Men vi skal være forsigtige. Vi skal bruge vores traktatbundne kompetencer uden absolut overførsel af yderligere suverænitæt og uden at tage noget område fra medlemsstaterne, der – det tror vi, og det ønsker vi at tro – er helt enige i dette mål.

Ud fra dette synspunkt mener jeg, vi bør fortsætte med at arbejde inden for det område, min betænkning handler om, med henblik på at finde mekanismer, hvis anvendelsesområde kan udvides på en måde, ingen kan afvise, og finde gradvise gennemførelsesmetoder over en rimelig periode, som giver alle mulighed for at tilpasse sig med tiden, og uden at kræve, at tingene skal ske fra den ene dag til den anden. For så vidt angår begrænsningen af erstatningsansvaret, skal vi have fundet en måde, hvorpå vi kan kombinere vished hos rederne med hensyn til det erstatningsansvar, de har, og det erstatningsbeløb, de eventuelt skal udbetale, med vished hos de potentielle ofre om, at de vil modtage erstatning. Vi skal derfor have fundet frem til nogle løsninger, der giver mulighed for at flytte rundt med de øvre eller nedre grænser – som for øjeblikket ligger fast – som vi ønsker at eller vil være i stand til at anvende. Vi skal sørge for, at dem, der rejser på vores fartøjer, får bedre oplysninger, og vi skal gøre det muligt at iværksætte omgående foranstaltninger, når der sker ulykker, herunder gennem forskudsbetaling i begrænsede, egnede tilfælde, som kan efterprøves.

Jeg mener, at vi meget nemt kan nå frem til en aftale om disse emner, og at vi kan finde en måde at løse de tilbageværende problemer på og få sagen afsluttet. Det grundlæggende element er imidlertid fortsat, at vi ikke må tillade os selv kun at tackle et problem. Vi skal afslutte sagen og kunne sige til de europæiske borgere, at vi arbejder på alle fronter i alle sektorer.

Jeg skal ikke gentage spørgsmålet om de to – lad os sige – manglende betænkninger, de to manglende bestemmelser. Jeg vil gerne sige til det franske formandskab, at det har gjort en enorm indsats, og jeg er sikker på, at det vil blive ved med at gøre det. Personligt kan jeg med hensyn til Parlamentet forsikre Dem om, at vi under alle omstændigheder vil arbejde hver eneste dag, hele tiden fra nu af og indtil den 31. december, for

at sikre, at sagen kan afsluttes under dette formandskab, og at den kan afsluttes bedst muligt for alle dem, der holder øje med os. Jeg er overbevist om, at vi i sidste ende vil kunne være stolte af, at vi har gjort fremskridt inden for sikkerheden til søs i Europa, uden at nogen føler – hvordan skal jeg sige det? – at de mister noget ansvar, som de ønsker at udøve direkte.

Dominique Vlasto, *ordfører*. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer! Lad mig indledningsvis minde Dem alle om, at sikkerheden til søs skal forblive en prioritet på den europæiske politiske dagsorden. Vi kan ikke vente på, at der sker endnu en alvorlig ulykke til søs, før vi indser, at sikkerheden til søs er en prioritet for os som politiske ledere og for befolkningen, som ikke længere vil være med til, at deres kyster forurenes, for slet ikke at tale om, at alle disse ulykker udgør en miljømæssig katastrofe og skaber økonomisk kaos.

Parlamentets førstebehandling fandt sted i april 2007. Det har taget Rådet over et år at underrette os om dets fælles holdninger, og dette kun om fem af de syv tekster i pakken. Jeg må indrømme, at jeg finder dette ganske vanskeligt at acceptere.

Det kan naturligvis ske, at enkelte spørgsmål rejser omfattende problemer, og at det er vanskeligt at nå til enighed. I det mindste er vi enige om lovgivningspakken, som bestemt er kompliceret, men jeg kan kun se meget få gyldige grunde til at forhindre en aftale om tekniske, men konkrete tekster, der rent faktisk udgør et meget sammenhængende hele. Så vidt jeg husker, var vi alle sammen meget glade – ja, vi var endda tilfreds med os selv. Det er klart, at jeg lige som mine kolleger gerne vil vide, hvorfor det har taget Rådet så lang tid at kigge på denne sag, og jeg vil også gerne have Rådet til at fortælle os, hvad der forhindrede det i at nå til enighed om to vigtige forslag, nemlig rederes privatretlige ansvar og flagstatens forpligtelser, især da teksten om flagstater er et naturligt supplement til min betænkning om havnestatskontrol. I lyset heraf er det ret let at se, hvordan en teksts interaktion med de øvrige tekster fuldt ud berettiger denne pakke tilgang og behovet for enighed om dem alle.

Jeg lyder måske nok en smule barsk, men jeg vil gerne vide, hvad der foregår. Jeg glæder mig dog over det franske EU-formandskabs virkelige anstrengelser. Det har forsøgt at løse op for blokeringen og genoplive drøftelserne om de to forslag, der mangler for øjeblikket, nemlig forslagene i Savary- og Fernandez-betænkningerne. Det har ikke været manglende fremgang i vores enkelte tekster eller individuelle vanskeligheder med de enkelte forslag, der har forhindret os i at nå frem til en aftale med Rådet, men derimod det forhold, at der er to forslag, der for øjeblikket ikke er med i pakken, hvilket åbenlyst er et problem for samtlige ordførere.

Personligt mener jeg, at vi snart vil nå frem til en aftale om begge forslag, for det bliver vi nødt til, også selv om det indebærer anvendelse af forligsproceduren. Men jeg ved også, at det franske formandskab arbejder på det, og jeg håber, det vil lykkes for dem.

Jeg er ikke specielt bekymret over min betænkning om havnestatskontrol, da jeg ved, at mange af problemerne blev løst inden afslutningen på vores uformelle treparts-møde. Bortset fra de mange nye formuleringer er der fortsat tre væsentlige punkter, som vi er uenige med Rådet om, og for hvilke jeg helst havde genopført Parlamentets holdning under førstebehandlingen.

Det første punkt er anvendelsen af direktivet på ankerpladser, som er et centralt emne i forbindelse med sikkerheden til søs. Vi skal have ankerpladserne med i teksten. Jeg mener, vi sender et budskab om en fast og sammenhængende politik. Skibe, der ikke lever op til standarden, må ikke kunne undslippe inspektion, uanset deres sejlroute, og uanset hvor de lægger til i europæisk farvand.

Det andet problem vedrører anvendelsen af permanente forbud. Endnu en gang mener jeg, at dette er en foranstaltning, der bør bevares som et afskrækningsmiddel for dårlig opførsel. Denne foranstaltning bør faktisk kun anvendes i sjældne tilfælde, da der kun bør være få fartøjer, der opfylder kriterierne for dens anvendelse, men den skal være der for fartøjer, der ikke lever op til standarden, så disse fartøjer ikke risikerer at volde nye problemer og efterlader en følelse af ustraffethed.

Det tredje problem vedrører fleksibilitetsforanstaltningerne i forbindelse med inspektionsordningens anvendelse. Under førstebehandlingen valgte vi fleksibilitetsmekanismer baseret på specifikke omstændigheder, f.eks. manglende inspektioner, fordi dårligt vejr forhindrede inspektionerne i at blive udført, eller inspektioner, hvor sikkerhedskravene ikke blev overholdt. Det blev gjort muligt at udskyde inspektionen af et fartøj fra en fællesskabshavn til den næste.

Rådet vil have mere.

(Formanden fratog taleren ordet)

Luis de Grandes Pascual, *ordfører*. – (ES) Hr. formand, hr. Bussereau, hr. kommissær, mine damer og herrer! I dag vender vi endnu engang tilbage til den forhandling, vi afsluttede ved førstebehandlingen for halvandet år siden.

Det gør vi med større grund til at være tilfredse med de resultater, der er opnået, end vi havde dengang. Resultaterne er frugten af det samarbejde og den enstemmighed, der er her i Parlamentet om et så følsomt spørgsmål for offentligheden som sikkerheden i vores farvande.

Jeg beklager dog, at vores tilfredshed ikke er fuldendt, eller som vi havde håbet, for trods det, at vi alle har lært af fortiden, med Erika- og Prestige-katastroferne som tragiske eksempler, der stadig står levende for os, og trods et behov for at handle nu og ikke vente på den enighed, der altid følger efter katastrofer, har Rådets holdning desværre forhindret os i at kunne afslutte sagen i dag med en vedtagelse af de otte ændringsforslag, der udgør den tredje pakke om sikkerhed til søs.

Det afholder mig ikke fra at anerkende og takke det franske formandskab for dets vilje, idet det har overtaget stafetten fra det portugisiske og det slovenske formandskab og har sat det rigtige tempo i Rådet, i den fornuftige hensigt at nå frem til en aftale om en pakke af ændringsforslag, der bør behandles under ét, hvilket vi alle er enige om, fordi de overlapper hinanden, og fordi de involverer alle inden for transport ad søvejen.

Der er derfor ikke plads til at diskutere, hvilket mange eller i hvert fald nogle regeringer desværre tror, om nogen af disse ændringsforslag er unødvendige eller uhensigtsmæssige. De er altafgørende, hver og ét.

På denne baggrund opfordrer jeg Rådet til ikke at forpasse en kostbar mulighed for, at vi kan afslutte denne sag under forligsproceduren, idet nogle af os næsten har færdiggjort vores hjemmearbejde, og idet de uformelle trepartsmøder, der har været holdt hidtil, og den fuldstændige enighed, der er med alle skyggeordførerne, har givet meget tilfredsstillende resultater og kunne udgøre et godt grundlag for den endelige aftale.

Når dette er sagt, er der stadig et spørgsmål, som bekymrer mig meget, og som jeg gerne vil nævne, fordi det efter vores mening vedrører et væsentligt aspekt ved pakken. Jeg refererer til uafhængigheden af de organisationer og myndigheder, der er oprettet specifikt med det formål at vedtage de bedst mulige beslutninger på kortest mulig tid.

I denne henseende taler jeg specifikt om den uafhængige myndighed, der skal oprettes for at træffe, hvad der altid er en vanskelig beslutning: at modtage et fartøj i nød i et nødområde.

Der ville ikke være nogen idé i at oprette en myndighed, som er uafhængig af den politiske magts indflydelse, hvis den ikke får tilført de nødvendige ressourcer og de nødvendige beføjelser til at træffe beslutninger, men hvad der er endnu mere alvorligt, er at tildele den beføjelser, hvis den, når sandhedens øjeblik kommer, kun har én mulighed: tvungen modtagelse af et skib, selvom dette ikke har forsikringer eller garantier.

Hvis det bliver tilfældet, vil hele byrden påhvile den aktuelle medlemsstat, som vil ende med at blive offer for de miljømæssige og sociale skader, der kan opstå ved at modtage et fartøj i et nødområde, og at skulle dække omkostningerne ved sådanne skader.

Så jeg siger ja til at oprette denne myndighed, men den skal tildeles beføjelser, og et fartøj i nød bør kun modtages, hvis man efter en forudgående vurdering af situationen konkluderer, at det er den bedste afgørelse, og at risiciene er begrænsede.

Jeg må fortælle Dem, at jeg ikke står alene i dette slag, da den europæiske sammenslutning, som repræsenterer alle vores havne, også har protesteret kraftigt imod dette.

Når det er sagt, takker jeg hr. Sterckx for hans vedholdenhed i dette vanskelige projekt, hvor han har skullet kæmpe en hård kamp.

Jeg bifalder især de fremskridt, der er gjort med hensyn til skibsovervågningsværktøjer, som er altafgørende for at begrænse risikosituationer.

Hvad uenighederne angår, bliver der tid under forligsproceduren, og vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at nå frem til kompromiser. Jeg er ikke i tvivl om, at vi vil nå frem til dem.

Endelig vil jeg gå videre til min betænkning. Det, der tidligere blot var et direktivforslag, er blevet undersøgt af Rådet, og det er nu opdelt i to retlige instrumenter, et forslag til forordning og et direktivforslag, og medlemmerne af Transport- og Turismeudvalget følte, at det var det rigtige at gøre. Vores mening om den

fælles holdning er derfor positiv, idet den i det store og hele accepterer den linje, Parlamentet forfægter: at styrke overvågningsmekanismerne for anerkendte organisationer ved at oprette et uafhængigt vurderingsudvalg, som har permanente beføjelser, og som handler uafhængigt, og at opnå et mere fleksibelt og fair bødesystem, som i sidste ende er mere effektivt, fordi det straffer dem, der ikke agerer, som de burde, men gør det ud fra graden af alvor i den overtrædelse, der er begået, og ud fra organisationens økonomiske formåen. Efter at det er lykkedes at skabe fremskridt vedrørende det meget vanskelige spørgsmål om anerkendelse af klassecertifikater skal de betingelser, der skal være gældende for de anerkendte organisationers gensidige accept, endelig fastlægges, uden at sikkerheden til søs sættes på spil, og idet de mest krævende regler bruges som referencepunkt.

Under alle omstændigheder er jeg overbevist om, at der er et solidt grundlag for en endelig aftale, og at vi sammen vil finde en sund løsning for hele EU's befolkning.

Jaromír Kohlíček, *ordfører*. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! I alle transportsektorerne har man længe omhyggeligt undersøgt årsagerne til alvorlige transportulykker. De enkelte medlemsstater betragter sådanne undersøgelser og fastlæggelse af tekniske årsager som afgørende for at nedbringe antallet af ulykker. Den eneste undtagelse indtil nu har været søtransport. Der findes selvfølgelig nogle rammeforordninger, men søtransport og shipping er meget mere komplekse end andre transportformer, når det drejer sig om at fastslå, hvilken stat der skal have ansvaret for at undersøge ulykkesårsager. En reder er ikke nødvendigvis et skibs operatør, og de kan komme fra hver sin stat. De søfarende kan være multietniske og multinationale. Passagererne kan også være af forskellig nationalitet. Det samme gælder lasten og den kunde, der rekvirerer rejsen. Et skib sejler fra en havn i ét lands territoriale farvande til en anden og passerer undervejs igennem andre staters territoriale farvande eller internationale farvande. Som om dette ikke var kompliceret nok, har nogle stater lagt de undersøgelsesinstanser, vi opfordrer til, ind under forskellige statslige organisationer. De er derfor ikke engang organisatorisk uafhængige.

Undersøgelse af ulykker inden for søtransport har været drøftet med skyggeordførere og med formandskabet. Transport- og Turismeudvalget har besluttet, at det er ønskeligt at bibeholde hovedtrækkene i direktivudkastet. Det omfatter standardiserede undersøgelser i overensstemmelse med en fælles metodologi, hvorved der skal fastlægges tidsfrister for afgørelse af, hvilken stat der skal foretage en given undersøgelse, og for indsendelse af en endelig rapport. Der er naturligvis åbent for diskussion med hensyn til hvilken slags ulykker, det vil være tvungent at undersøge i overensstemmelse med den vedtagne metodologi, og med hensyn til hvordan undersøgelsesinstansens organisatoriske uafhængighed præcist skal defineres. Under drøftelsen af materialet nåede vi til enighed om, at konklusioner på tekniske undersøgelser kan bruges til yderligere undersøgelser, f.eks. i forbindelse med kriminalitet. Tekniske undersøgelsesdetaljer skal imidlertid forblive fortrolige. Udvalget præciserede også, at det ikke er muligt at ignorere bestemmelserne om rimelig behandling af søfarende på skibe, der har været indblandet i søfartsulykker, medmindre dette udelukkes, ved at sådanne bestemmelser inkorporeres i andre forordninger. Der er også enighed om, at den uafhængige undersøgelsesinstans skal bestå af eksperter fra adskillige lande, og at individuelle stater i fællesskab kan træffe aftaler om repræsentation ved undersøgelse af søfartsulykker.

Jeg vil gerne understrege, at et af hovedmålene med den påtænkte søfartspakke er at styrke flagstatens ansvar. Det er derfor hensigtsmæssigt, at den foreslåede ordlyd vedrørende hurtig indberetning af tekniske mangler forbliver en del af direktivet, hvilket også gælder specifikation af de skibe, direktivet omhandler. Jeg tror ikke, det ville være en god idé, set i lyset af erfaringerne med tankskibsulykker ved den spanske kyst, at det stadig skal være muligt at lade flere tekniske undersøgelsesinstanser arbejde parallelt. Hvis Kommissionen ikke føler, den selv er tilstrækkelig kompetent til at træffe afgørelse om udførelse af undersøgelser, så er den eneste mulighed, at sådanne afgørelser træffes i Det Europæiske Råd. Jeg mener absolut, at det er en dårlig løsning at igangsætte flere parallelle, tekniske undersøgelser. Den endnu ikke færdiggjorte undersøgelse af ulykken med tankskibet Prestige viser, hvad der sker, når sorteper bliver givet videre med en sådan spredning af ansvaret for en undersøgelse. Man gør ret i at drøfte hele søfartspakken under ét, så man undgår forskelle i definitionen af de individuelle begreber inden for de forskellige komponenter, og så det materiale, der produceres, fremstår mere tydeligt.

Jeg tror, at vi selv med direktivet om skibskatastrofer kan nå frem til et fornuftigt kompromis, som kan gennemføres, og som kan bidrage til at nedbringe sandsynligheden for, at der sker yderligere skibskatastrofer, og måske til, at der sker en gennemgribende, anden undersøgelse af bl.a. tekniske aspekter.

Dominique Bussereau, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I morgen skal De stemme om den tredje pakke om sikkerhed til søs. Som De ved, beskæftiger søfartssektoren ca. 3 millioner mennesker, hvilket gør den til en nøglesektor i EU.

Der var syv lovforslag i den pakke, som blev indsendt af Kommissionen tidligt på året i 2006. Hensigten med dem var at indføre foranstaltninger til forhindring af ulykker til søs og at fastlægge de forholdsregler, der skal træffes, når ulykker er sket – dvs. at analysere årsager og udbetale erstatning til eventuelle ofre. Prioriteringen i pakken er såvel at sikre sikkerhed og kvalitet inden for skibsfarten, samtidig med at miljøet respekteres, som at forbedre konkurrenceevnen for EU's søfartssektor.

Rådet, Parlamentet og Kommissionen støtter alle det formål at fremme sikkerheden til søs. På Rådsmødet i København i 2002 bifaldt Rådet bestræbelserne på at forbedre sikkerheden til søs, og det mindede om EU's faste beslutning om at træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at undgå, at katastrofer i stil med Erika-ulykken gentager sig. Rådet kan heller ikke have betænkeligheder ved at acceptere mange af de krav, som Parlamentet har fremsat i sin beslutning af 27. april 2004. Der er dog stadig forskellige opfattelser vedrørende den tredje søfartspakke, og der kræves derfor yderligere rådslagning mellem parterne.

Siden pakken blev fremlagt af Kommissionen som et resultat af flere formandskabers arbejde – senest det slovenske formandskab – har Rådet vedtaget seks fælles holdninger vedrørende følgende forslag: undersøgelse af ulykker, klassifikationsselskaber, havnestatskontrol, trafikovervågning og Athenkonventionen, alt imens der er taget hensyn til Parlamentets udtalelser som f.eks. dem, der blev vedtaget i april sidste år.

Siden begyndelsen af sin funktionstid har det franske formandskab gjort en stor indsats for at opnå enighed i Parlamentet ved andenbehandlingen af disse seks tekster, som Rådet meddelte sine fælles holdninger om i juni 2008. Via uformelle kontakter i sommermånederne mellem ordførerne og formanden for Coreper skete der virkelig fremskridt med hver sag med det formål hurtigt at nå til enighed om disse tekster. I et brev for nylig beskrev De, hr. Costa, dette som et væsentligt fremskridt.

Desuden har formandskabet, som De ved, i overensstemmelse med de løfter, jeg afgav i april i år, energisk og med ildhu genoplivet drøftelserne i Rådet om de sidste to tekster om erstatningsansvar og flagstaters forpligtelser. Denne genoplivning var meget nødvendig for sikkerheden til søs og skete også som svar på konstante henstillinger fra Kommissionen. De ved, hr. kommissær, at dette punkt var sat på dagsordenen af formandskabet ved det uformelle møde i La Rochelle, hvortil jeg havde inviteret Parlamentets repræsentanter hr. Costa og hr. Savary, der var så venlige at deltage. De ved, at vi i øjeblikket fortsætter med de tekniske forhold ved arbejdet, så samlingen i Rådet (transport) kan se på det på sit næste møde, der er planlagt til 9. oktober.

Lad mig være åben over for Dem: I lyset af det skub, dette har sat i tingene, havde jeg håbet, at vi kunne undgå at indlede en forligsprocedure. Men nu står vi her. Vi skal nu sikre os, at vi ikke mister fremdriften, og frem for alt må vi ikke give indtryk af, at alle disse fremskridt og anstrengelser har været forgæves, for det ville sende et sølle signal til offentligheden. Af den grund opretholder formandskabet, parallelt med det arbejde, der pågår i Rådet om de sidste to tekster, fortsat gerne uformel kontakt med hver ordfører for de første seks tekster for at opnå enighed om indholdet.

Jeg ville især gerne dele denne analyse med Dem, og jeg vil fortælle Rådet om den på dets møde den 9. oktober, når vi ser på de sidste to tekster. Rådet vil afgøre sin holdning med hensyn til forlig om de første seks tekster.

Jeg håber virkelig, at Parlamentet, Rådet og Kommissionen kan finde ud af at arbejde tæt sammen om disse sager. Jeg tror, at vi er lige ved at være nået til endelig enighed, noget, vi alle længes efter.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Tak til Dem, hr. formand, og især til min kollega. Efter så mange år som parlamentsmedlem er jeg glad for at være her i salen. Hvordan skulle jeg kunne undlade at dele de bekymringer og mål, som er kommet frem siden begyndelsen på forhandlingen om denne søfartspakke?

Det er op til os og til Parlamentet, som repræsenterer EU's befolkninger, at skaffe eller prøve at skaffe EU's borgere garanti for, at tragiske begivenheder som dem, vi ulykkeligvis har måttet iagttage få kilometer fra Europas kyster, ikke sker igen. Der er sket ulykker som f.eks. den for nylig i havnen i Tarragona, selv om den var mindre alvorlig, der bekræfter, at vores forehavende er rigtigt, der bekræfter, at vi er nødt til at svare vores borgere. Det er selvfølgelig umuligt at forhindre, at ulykker sker, men vi skal helt bestemt gøre alt, hvad vi kan, for at forhindre dem, via lovgivning og via politisk handling.

Hvordan kan vi gøre dette? For det første kan vi gøre det ved at gøre livet mere besværligt for skruppelløse operatører med strengere og mere systematiske kontroller i alle EU-havne og også med mere effektive bestemmelser vedrørende modtagelse af fartøjer i nød i nødområder, og endelig via strengere kontrol med de organisationer, der har bemyndigelse til at inspicere fartøjer og udstede sikkerhedscertifikater på vegne af medlemsstaterne.

Kort sagt er vi nødt til at forbedre den måde, hvorpå vi tackler konsekvenserne af ulykker, idet vi skaffer rimelige erstatninger til passagerer eller disses familier eller til søfartssamfund, og idet vi tager grundigere ved lære af de undersøgelser, der foregår efter ulykker. Det er et af de væsentligste spørgsmål – at forstå, hvad der skete, for at undgå, at det sker igen. Det er disse forskellige forhold, De er nødt til at tage Dem af, når først Rådet har truffet afgørelse om fem af de syv forslag i den tredje pakke om sikkerhed til søs.

Som vi ved, var samlingen i Rådet (transport) i april i år ikke i stand til at overveje forslagene vedrørende flagstaters forpligtelser eller rederes erstatningsansvar. Vi bør ikke undervurdere de problemer, medlemsstaterne har givet udtryk for, og som også kom frem under det uformelle Rådsmøde i La Rochelle – bekymring over overdragelse af kompetencer til EU vedrørende emner, der er dækket af internationale konventioner, og frygt for en øget administrativ byrde ved kontroller.

På Rådsmødet i La Rochelle – hvor hr. Costa var til stede – søgte vi, og med "vi" mener jeg Kommissionen og formanden såvel som det franske formandskab, som jeg takker for det arbejde, det har udført sammen med Kommissionen, at få hele pakken vedtaget hurtigt, uden at opgive to lovtekster, som vi alle finder meget vigtige, hvilket hr. Bussereau understregede.

Jeg ønsker virkelig at takke det franske formandskab varmt for de tiltag, det har gjort, dets forsøg på at mægle og dets ønske om at involvere Parlamentet i, hvad der er en meget ømtålelig og også meget vanskelig, lovgivningsmæssig beslutning. Jeg kan helt afgjort ikke sige, at jeg er tilfreds med situationen, som den er i dag. Der er to spørgsmål, som er i fare for at blive tilsidesat, og de er overordentlig vigtige.

Kommissionen ønsker hele pakken vedtaget, og vi vil arbejde vedholdende på at opnå en aftale. EU kan ikke tillade sig selv at undlade at give sine borgere konkrete svar, vi skal have et mål, der er enkelt, men bindende: at alle fartøjer under medlemsstaters flag er helt i orden. Vores opgave skal også være at garantere, at ofre for ulykker til søs modtager tilstrækkelig og ensartet erstatning i hele EU.

I La Rochelle forsøgte vi at begive os på vej mod en aftale mellem Parlamentet og Rådet. Vi arbejder med det franske formandskab, idet vi søger at fremsætte tekster, der vil blive positivt modtaget af både Rådet og Parlamentet. I går mødtes jeg med den tyske transportminister, og jeg pressede på, for at Tyskland også bør spille sin rolle. Det, jeg forsøger at gøre med alle medlemsstaterne på de møder, jeg har, er at prøve at komme et skridt videre ved at støtte de mæglingsaktiviteter, som det franske formandskab sammen med Kommissionen forsøger at udføre.

Jeg forstår fuldt ud, at Parlamentet imidlertid ved andenbehandlingen af teksterne ønsker at få indføjet ændringsforslag, hvis formål er at medtage substansen i de to forslag, der er forblevet uafklaret. Jeg bakker op om disse ændringsforslag. Hvad angår de sagsakter, der undersøges officielt i øjeblikket, ved jeg, at der er gjort betydelige fremskridt med hensyn til at bringe Parlamentets og Rådets synspunkter tættere på hinanden, og selv om det ikke har været muligt at omsætte dette fremskridt i kompromisændringsforslag, er jeg overbevist om, at resten af proceduren vil blive lettet betydeligt af dette fremskridt. Naturligvis vil jeg kunne tale om disse spørgsmål og de påtænkte ændringsforslag efter at have hørt, hvad De har at sige.

Jeg mener dog, at det stadig er muligt for os at nå frem til en aftale. Det ville være forkert at sige, at forhandlingerne er nemme, for de vil være komplicerede, men jeg mener, at der stadig er plads til at nå et mål, måske endog før forligsproceduren. I hvert fald kan vi ikke give op, før vi har gjort alt, hvad vi kan, for at nå målet: vedtagelse af alle de tekster, der udgør pakken om sikkerhed til søs.

De kan regne med en aktiv forpligtelse hos Kommissionen, hos alle ledere og embedsmænd i kabinettet og generaldirektoratet, som jeg har den ære at være chef for, og hos mit personale, til at søge at opnå et specifikt svar til alle EU's borgere.

Georg Jarzembowski, på vegne af PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær! Jeg bemærker med glæde det fælles fodslag – som der faktisk er en god del af – der har vist sig i forhandlingen indtil nu. Vores franske repræsentant i Rådet, vores ven, har fortalt os, at han mener, at vi stadig vil kunne nå til enighed inden udgangen af året. Ja, lad os endelig nå til enighed! Jeg vil også gerne takke næstformændene for opbakning om Kommissionen under drøftelserne mellem ordførerne og det franske formandskab i Rådet.

Hr. formand for Rådet! Vi vil gerne anerkende, at De og Deres kolleger allerede har gjort store fremskridt i de individuelle drøftelser af de seks sagsakter. Vi er i høj grad på det rigtige spor, men – og det siger jeg også til Dem for at støtte Deres tilbageholdende kolleger i Rådet – der er enten én pakke eller ingen pakke. Jeg håber derfor, at De vil skabe fremskridt med de to sagsakter, der stadig er uløste, på det næste møde i TTE-Rådet

den 9. november. Disse sagsakter er ikke uvæsentlige. Jeg ønsker ikke at udforske detaljerne i rederes erstatningsansvar, men jeg finder det faktisk særlig vigtigt for flagstats vedkommende.

Det er imidlertid åbenlyst, at medlemsstaterne, på trods af alle deres erklæringer om til hver en tid at tænke på sikkerhed til søs og sikkerhed for søfarende, passagerer og kystnære farvande, viger tilbage fra at ratificere og gennemføre meget specifikke forpligtelser eller endda blot IMO-resolutionerne vedrørende havbeskyttelse. Hvis vi ønsker, at disse flagstatsforpligtelser bliver etableret, hvis vi – Parlamentet og Kommissionen – ønsker at være i stand til at lægge pres på medlemsstaterne – i retten, om nødvendigt – så de opfylder deres forpligtelser i henhold til IMO-konventionen om beskyttelse til søs og beskyttelse af befolkninger i kystområder, viger medlemsstaterne tilbage. Selv om der er ordentlige mennesker, der lever op til deres flagstatsforpligtelser, er der nogle, der er meget modvillige med hensyn til at respektere Parlamentets og Kommissionens inspektion, der skal sikre, at de opfylder deres flagstatsforpligtelser. Det er uacceptabelt.

Vi har set katastroferne med Prestige og Erika, og mine medlemskolleger har også gjort opmærksom på de nyeste katastrofer. Vi er forpligtet over for mennesker og natur til at sikre, at især flagstater opfylder deres forpligtelser.

Det er besynderligt. I fru Vlastos velfunderede betænkning taler vi om havnestatskontrol, der i teorien er vores metode til at tjekke sikkerheden på tredjelandsskibe, der ankrer op på vores kyster. Vi inspicerer derfor skibe fra tredjelande, men medlemsstaterne frygter at blive underlagt en forpligtelse til at blive tjekket for at sikre, at de som flagstater overholder deres forpligtelser med hensyn til skibes sikkerhed. Det er uacceptabelt.

I denne henseende vil jeg gerne tilskynde rådsformanden til effektivt at vinde flertallet for sig den 9. oktober. Jeg siger "flertallet", hr. rådsformand, fordi flertalsbeslutninger måske, hvis jeg ikke tager helt fejl, kan være mulige i transportsagen. Måske bliver De nødt til at gennembyde korpsånden i Rådet – hvis én person er modvillig, vil de andre ikke presse ham – fordi dette angår sikkerheden for miljø og mennesker, og om nødvendigt må vi træffe en flertalsbeslutning.

Jeg appellerer til Dem om at fortsætte. Vi er stolte af Dem – De har kæmpet godt i Rådet indtil nu. Jeg beder Dem meddele følgende til Rådet: Vi står bag Dem, og vi er parate og villige til at opnå gode resultater sammen det franske formandskab. Nogen er imidlertid nødt til at rokke sig – inklusive den tyske regering. Lad os alle kæmpe sammen om dette!

10. Velkomstord

Formanden. – Før jeg overlader ordet til næste taler, vil jeg gerne meddele medlemmerne, at hr. Bronisław Komorowski, formand for det polske parlament, sidder i den officielle tilhørerloge, ledsaget af en delegation.

(Bifald)

Hr. Komorowski har takket ja til en invitation fra vores formand, Hans-Gert Pöttering, og for et øjeblik siden åbnede de begge den fotoudstilling, hvormed vi genkalder os den karriere, som vores kære og meget beundrede ven og kollega, Bronisław Geremek, der ikke længere er iblandt os, forfulgte i sin stræben efter frihed. Hr. Komorowski, vi byder Dem hjerteligt velkommen til dette Deres hjem, Europa-Parlamentet.

11. Trafikovervågnings- og trafikinformationssystem for skibsfarten i Fællesskabet – Undersøgelser af ulykker i søtransportsektoren – Transportørers erstatningsansvar ved ulykker under søtransport af passagerer – Havnestatskontrol (omarbejdning) – Inspektion og syn af skibe og søfartsmyndighedens aktiviteter (direktiv) (omarbejdning) – Inspektion og syn af skibe (forordning) (omarbejdning) (fortsat forhandling)

Gilles Savary, for PSE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Eftersom jeg blev skyggeordfører, da Rådet affejede min betænkning, har jeg kun to minutters taletid. Jeg vil derfor komme til sagen, for det første for at sige, at jeg ikke taler til det franske formandskab, som støtter os, eller kommissæren, som støtter os, men Rådet. Jeg taler også til mine medlemskolleger for at takke dem for deres solidaritet og for at sige, at Erika og Prestige var meget slemme oplevelser. Medlemsstaterne har anklaget EU for ikke at gøre nok i disse tilfælde.

Takket være kommissær Barrot forsøger vi nu at skabe, fra bunden, et retskaffent søtransportområde i EU. Et af de tiltag, vi foreslår, er rederes erstatningsansvar. Hvad betyder det? Det betyder, at vi som minimum

sikrer, at alle fartøjer er forsikret hos solvente forsikringsselskaber for de skader, de forvolder, i det mindste inden for rammerne af IMO-konventionerne. I La Rochelle glædede det mig at se, at medlemsstater, som ikke havde tilsluttet sig IMO, pludselig blev brændende tilhængere af organisationen.

Mit råd til dem er at ratificere IMO-konventionerne og at begynde med den om kemikalier. Der kunne opstå en kemisk ulykke eller en kemikaliekatastrofe i dag eller i morgen tidlig. Vi ville igen befinde os på tidspunktet for Exxon Valdez. Praktisk taget ingen medlemsstater har indgået juridiske forpligtelser over for IMO med hensyn til kemiske ulykker. Det er den første ting.

Den anden er at oprette et garanti- og forsikringscertifikat for søtransportområdet i EU. Vi er nødt til at have tillid til EU. Når det springer fremad, tager det verden med sig. Det har vi set især med luftfartsselskabernes sortliste. For nylig deltog jeg i et symposium, hvor man så på, om Erika stadig var mulig. Det er det, og det var det i Sortehavet den 11. november 2007, da fem fartøjer sank i Kertjstrædet med værdiløse forsikringspolicer.

Jeg mener oprigtigt, at vi er nødt til at få dette afklaret, og derfor tror jeg, hr. rådsformand, at Parlamentets modstand ikke er et spørgsmål om stolthed. Det er et spørgsmål om offentlig sundhed og offentlighedens interesser. Vi vil aldrig påtage os skylden her for medlemsstaters forsømmelighed, hvis de undlader at gøre deres del. Jeg stoler på Dem.

Anne E. Jensen, for ALDE-Gruppen. – (DA) Hr. formand! Hr. minister Bussereau og hr. kommissær Tajani! Jeg deler andre ordføreres ønske om, at vi er tæt på en vedtagelse af denne vigtige lovgivning. Jeg synes, det er forunderligt, at det skulle tage Rådet så lang tid at finde en fælles holdning til de syv direktiver, der skal forebygge forureningskatastrofer til søs, og som også skal styrke beredskabet, når det er gået galt.

Det er beklageligt, at man så længe har meldt pas på de to direktiver om flagstaternes forpligtelser og reddernes ansvar. Den mener jeg, at vi også må have med i den samlede pakke. Jeg mener ligeledes, som også flere andre har givet udtryk for, at det franske formandskab gør en helhjertet indsats for, at vi nu finder en løsning, og det vil jeg gerne takke for på ALDE-Gruppens vegne. Forhåbentlig vil bestræbelserne krones med held.

Vi er jo alle enige om, at søfart er et globalt erhverv, og derfor skal den lovgivning, vi vedtager, harmonere med de internationale aftaler på søfartsområdet i IMO og under Parismemorandummet. Det har vi fra Parlamentets side hele tiden bakket op om. Den tredje maritime sikkerhedspakke skal sikre, at vi ikke i fremtiden ser plimsollere i europæiske farvande. Der skal være bedre overvågning af trafikken, bedre kontrol af skibenes kvalitet og der skal være bedre erfaringsudveksling om, hvad der skaber risiko for havari.

Spørgsmålet om nødhavn har været et stridsemne mellem Parlamentet og Rådet. Jeg bor såmænd selv ved en havn, der er udpeget som nødhavn, og jeg må bakke klart op om Parlamentets krav om at sikre nødhavne mod en ubehagelig ekstraregning, hvis et skib med olielæk trækkes ind i havnen. Det er vigtigt at sikre, at det ikke er små lokalsamfund, der kommer til at bære den økonomiske byrde ved en efterfølgende oprensning.

Jeg vil særligt fremhæve to direktiver, som jeg har været min gruppes ordfører på, nemlig direktivet om havnestatskontrol og direktivet om undersøgelse af ulykker. I forbindelse med direktivet om havnestatskontrol tegner der sig enighed om de principper, som Kommissionen har foreslået, nemlig at alle skibe skal kontrolleres, og at de dårlige skibe skal kontrolleres ekstra grundigt. Havnestatskontrollen skal leve op til en ordentlig standard, så der bliver en mere ensartet kontrol i alle EU-havne. Der er dog fortsat enkelte knaster. Rådet har ikke accepteret kontrol af skibe under opankring, og det har heller ikke så fast en holdning, som vi har her i Parlamentet, til en afvisning af de allerdårligste skibe. ALDE-Gruppen bakker helt og fuldt op om ordføreren Dominique Vlastos holdning, har taget, og støtter således genfremsættelsen af en række forslag fra førstebehandlingen.

Hvad angår direktivet om omklaring af ulykker er der også enkelte punkter, hvor der stadigvæk er uenighed mellem Parlamentet og Rådet. Havariundersøgelser og formidling af resultaterne af disse undersøgelser skal sikre, at ulykker ikke gentages. Vi skal lære af de ulykker, der faktisk finder sted, og så mange som muligt skal lære af hinandens erfaringer. Som i luftfarten skal der være sikkerhed for, at alle involverede giver en så åben og redelig beskrivelse af ulykkesforløbet som muligt. Et vidnes udsagn ved de forklarende forhør skal ikke bruges direkte i forbindelse med en sigtelse, hvor man skal afhøres med sigtedes rettigheder. Det er en vanskelig balance, og der er enkelte forslag, Rådet ikke har medtaget fra Parlamentets første forslag, og som vi derfor genfremsætter. Det vigtigste stridspunkt er imidlertid spørgsmålet om, hvilke typer havari der skal omfattes. Rådet vil kun tage de alvorligste ulykker med, men det kan være nok så vigtigt, at vi lærer af mindre ulykker, ja sågar af nærved-ulykker. Desuden vil Rådet reelt give samme status for parallelle undersøgelser foretaget af flere lande. Her ønsker vi en klarhed over, hvilken undersøgelse der tæller som officiel. Der må

for alt i verden ikke ske det, at en ulykkes opklaring bliver politiseret og at myndigheder søger at fralægge sig ansvar og påvirke udfaldet af undersøgelser.

ALDE-Gruppen bakker således helhjertet op om hr. Kohlčeks forslag om at genfremsætte forslaget fra førstebehandling

Roberts Zile, for UEN-Gruppen. – (LV) Hr. formand, hr. kommissær! Allerførst vil jeg gerne give udtryk for min påskønnelse til alle ordførerne ved denne pakke for, at de opretholder en konsekvent tilgang til denne ekstremt vigtige søfartslovgivning. Samtidig vil jeg gerne give udtryk for min gruppes frygt vedrørende to punkter i fru Vlastos betænkning om havnestatskontrol. For det første finder vi, at punkt 13 forhold til små stater med små flåder var meget bedre forklaret i den fælles holdning end i den foreliggende version, som parlamentsudvalget har lavet udkastet til. I den oprindelige version stod der, at medlemsstaterne skulle bestræbe sig på at revidere den måde, hvorpå flagstater hvide, grå og sorte lister udarbejdes inden for rammerne af Parismemorandummet, med henblik på at sikre retfærdigheden heri, især hvad angår stater med små flåder.

For at udtrykke det præcist: Hvis man anlægger en rent matematisk holdning, så er det meget svært for en stat med en lille flåde på bare nogle få skibe, som er i det grå område på alle disse lister, at blive fjernet fra dette område. Hvilken grund har skibene til at blive en del af den grålistede flåde, hvis de i så fald ikke kan forbedre den matematiske andel? Jeg synes, at der i Rådets fælles holdning var en meget mere afbalanceret holdning til EU-medlemsstater med små flåder. Det samme gælder også i forhold til det tidsbestemte forbud mod adgang, hvor der burde være skelnet mellem stater på den grå liste og stater på den sorte liste. Det andet punkt er, at jeg mener, at der i Rådets fælles holdning også var et mere afbalanceret syn på muligheden for undtagelser, når inspektioner ikke behøver at blive udført, især hvis de finder sted om natten, inden for et kort tidsrum og også meget langt væk fra kysten. I sådanne tilfælde er det ikke muligt at udføre inspektioner af høj kvalitet i stater, hvor der er strenge vintre og nordlige have. Jeg opfordrer Dem derfor til i dette tilfælde at støtte den holdning, der er vedtaget i Rådets fælles holdning om dette spørgsmål.

Michael Cramer, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. næstformand i Kommissionen, mine damer og herrer! De katastrofer, der er forbundet med navnene Estonia, Erika og Prestige, har chokeret Europa. EU må og skal derfor skabe forbedringer i søfartssikkerheden, hurtigt, effektivt og troværdigt.

Mange søfarende og passagerer har mistet livet førhen, fordi sikkerhedsregulativer og -foranstaltninger var utilstrækkelige. Desuden har ulykker som disse forårsaget forfærdelige miljøkatastrofer på kysterne langs Atlanterhavet, Middelhavet og Sortehavet. De miljømæssige skader har været enorme, og det er skatteyderne, der har måttet betale omkostningerne, ikke forurenerne. EU's intention om at vedtage en nødvendig og bindende, grænseoverskridende lovgivning, der gælder for hele EU, må ikke blive forsinket af nationale interesser.

Særlig Rådet bør holde sig dette for øje under de forestående forhandlinger, da dets afvisning af især at pålægge uafhængige myndigheder, med al deres ekspertise inden for skibssulykker, at undersøge sådanne ulykker, er totalt uforståelig. Hvad der er en regel for flykatastrofer, burde ikke være umuligt for skibssulykker.

Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance bifalder alle Kommissionens syv lovforslag, og vi støtter derfor ordførernes anbefalinger vedrørende de fem fælles holdninger, herunder delte og særskilte afstemninger om anbefalingerne i Costa-betænkningen vedrørende transport ad de indre vandveje. Dette gælder også Steckx-betænkningen vedrørende nødhavne.

De specifikke foranstaltninger som f.eks. nødhavne, gennemsigtighed og erstatningsansvar er meget vigtige for os. Det er afgørende for sikkerheden til søs, at vi bevarer søfartspakken under ét. Vi opfordrer TTE-Rådet til hurtigt og inden for de næste par uger at vedtage en fælles holdning i de to åbstående spørgsmål om rederes erstatningsansvar og havnestaters forpligtelser, således at pakken endelig kan vedtages under ét.

At de selv samme medlemsstater, som endnu ikke har omsat de internationale IMO-regler i deres egne nationale lovgivninger, ønsker at blokere aftaler i EU ved at referere til disse regler, er ren galimatias. Der må og skal træffes en beslutning i EU, før den næste skibskatastrofe ryster Europa.

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU*Næstformand*

Erik Meijer, for GUE/NGL-Gruppen. – (NL) Fru formand! Inden for skibsfart kan driftsherrefrihed medføre farligt misbrug. Driftsherrer, der ønsker at holde deres omkostninger på så lavt et niveau som muligt, kan være fristet til at holde skibe i drift, der er gamle og farlige. De udgør en fare for mandskab og andre og en potentielt alvorlig trussel for miljøet. Dårlige arbejdsforhold, der er muliggjort af, at man vælger at sejle under andet flag end ejerens hjemlands og det reelle driftssteds flag, medfører også misbrug. Driftsomkostningerne kan også reduceres ved at smide driftsaffald og lastrester fra skibe overbord undervejs.

For at tackle alle disse tilfælde af misbrug skal det være muligt definitivt at udelukke skibe fra ondsindede driftsherrer fra EU-havne og også fra ankerpladser uden for havnene, og der skal udføres et tilstrækkeligt antal inspektioner for at finde ud af, hvad der er galt. Havnestatsforpligtelserne i henhold til ILO's konvention om søfarendes arbejdsforhold skal overholdes strengt, princippet om, at forureneren betaler, skal holde, og alle regler skal også gælde om natten.

Alle forsøg på fra Rådets side at behandle sådanne driftsherrer mere overbærende, end Parlamentet ønskede ved førstebehandlingen, ville få uacceptable konsekvenser. Rådet har forkastet langt størstedelen af Parlamentets 23 ændringsforslag, hvad angår undersøgelse af skibsykker, hvilket kunne sætte undersøgelsesernes uafhængighed på spil. Rådet har også brugt bremsen, hvad angår beskyttelse af passagerer om bord på skibe, idet man i 2003 nægtede at efterleve Athenkonventionen.

Med den fælles holdning af juni 2008 begrænses erstatningsansvar og underretningsforpligtelse. Rådet støtter ikke Kommissionens og Parlamentets forslag vedrørende katastrofer til søs. Hensigten med disse forslag er at sikre, at skibe i nød altid modtages i nødhavn i tide, og at mandskaber beskyttes mod straf for forsømmelser, som de ikke er ansvarlige for. Alle farlige situationer og misbrug inden for skibsfarten skal elimineres hurtigst muligt. Af den grund er det vigtigt, at Parlamentet også under andenbehandlingen holder fast ved den linje, det tidligere har lagt over for Rådet.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Fru formand! Det er i dag anden gang, vi har drøftet Erika III-pakken på plenarmødet. Selv om det er en skam, at vi mangler to forslag, er jeg glad for indholdet af pakken i dens nuværende form, og jeg er taknemmelig for ordførernes arbejde.

Der er dog én del af pakken, som jeg ikke er tilfreds med. To afsnit er kommet med i Costa-betænkningen om transportørers erstatningsansvar over for passagerer. Med disse afsnit sørges der for, at transportører af passagerer ad indre vandveje pålægges den samme grad af erstatningsansvar, som pålægges transportører af passagerer i rum sø. Det er ganske uhensigtsmæssigt.

For det første er der ikke behov for det. Man kender knap nok til eksempler på ulykker med transport af passagerer ad indre vandveje. Desuden ville disse to afsnit ringe med dødsklodderne for et stort antal transportører af passagerer ad indre vandveje, fordi de ikke ville have råd til de tilhørende ublu forsikringspræmier, idet det antages, at alle og enhver ville forsikre dem i betragtning af et erstatningsansvarsniveau som dette. Når alt kommer til alt, taler vi om mindre foretagender, der højst transporterer et par håndfulde passagerer, og hvis omsætninger ikke er så store. Det slår mig som værende overordentligt klart og logisk, at sådanne transportører ikke bør pålægges den samme grad af erstatningsansvar, som der pålægges store transportører af tusinder af passagerer ad søvejen. Vi må ikke gøre os selv til grin ved at pålægge transportører af passagerer ad de indre vandveje et erstatningsansvar, hvor niveauet er skyhøjt og ekstremt dyrt.

Desuden er jeg stadig dybt utilfreds med, at disse afsnit endnu engang er kommet med i teksten. Formanden for Transport- og Turismeudvalget burde aldrig have erklæret, at de omhandlede ændringsforslag kunne antages, da der allerede var enighed om sagen under førstebehandlingen mellem Rådet og Parlamentet. Af disse grunde har jeg krævet afstemning ved navneopråb om afdeling 9 og 20. Jeg håber og forventer, at mange af mine medlemskolleger vil bakke mig op ved at forkaste disse afdelinger.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). – (EL) Fru formand! Lad mig nævne Sterckx-betænkningen om trafikovervågning for skibsfarten og lykønske både hr. Sterckx selv og rådsformanden med de gode fremskridt, der er gjort under samrådene. Ved denne andenbehandling er det vigtigste punkt for mig bestemmelsen om, at skibe i nød skal modtages i anviste nødhavne.

Mange ulykker, der har forårsaget miljøkatastrofer, kunne være endt meget anderledes, hvis en passende nødhavn var blevet tilbudt i det rigtige øjeblik.

For at nå til enighed med Rådet var der på den ene side behov for et uafhængigt udvalg, der skulle træffe beslutninger om nødområder. På den anden side var det nødvendigt at blive enige om en fyldestgørende ordning for godtgørelse til nødhavne i tilfælde af konsekvenser. Det giver sig selv, at en afbalanceret aftale her er en betingelse. Der er også sket en gunstig udvikling med hensyn til det automatiske identifikationssystem AIS inden for rammerne af SafeSeaNet.

Afslutningsvis vil jeg gentage her, at skibsfarten i nogle medlemsstater bidrager betydeligt til BNP. Som erhverv har den indflydelse verden over. Af den grund må og skal EU's bestræbelser for at gøre havene til et sikkert miljø både for mennesker og miljømæssigt set gælde for alle og ikke blot EU-fartøjer. Der bør ikke være unfair konkurrence på bekostning af skibsfarten i EU.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Som skyggeordfører for hr. Costas betænkning og som ordfører for flagstatsbetænkningen vil jeg gerne kommentere transportørers erstatningsansvar ved transport af passagerer og pakken under ét.

Hvad angår Costa-betænkningen, har jeg fokuseret på at styrke passagerers rettigheder i tilfælde af ulykker eller hændelser, at garantere passende økonomisk kompensation og støtte i rette tid, så konsekvenserne mildnes efter hændelser til søs eller på de indre vandveje, hvor sørejser ofte afsluttes, og også på at forbedre informationen af passagerer. Jeg sagde derfor ja til at bibeholde disse forslag under andenbehandlingen.

For så vidt angår pakken, vil jeg mene, at hver af betænkningerne taler for sig selv, og hver af dem tilfører afgjort merværdi. Alligevel mener jeg, at pakken i sin helhed, herunder det område, hvor jeg har været ordfører – flagstaters forpligtelser – tilfører ekstra merværdi for sikkerheden til søs. Det foranlediger mig til at bede Rådet og Kommissionen, ja alle, om deres tilsagn til at godkende pakken. Desuden vil jeg meget gerne takke det franske formandskab for at videreføre det slovenske formandskabs bestræbelser på at skabe fremskridt på dette område.

Jeg mener, at kun med en integreret pakke kan vi fremme sikkerheden til søs. I den henseende vil jeg gerne benytte lejligheden til at lykønske alle ordførerne. Medmindre vi ser på pakken som en helhed, går vi herfra med et haltende svar, for den eneste måde, hvorpå vi kan forhindre endnu en Erika eller Prestige i at ske igen i nærmeste fremtid, er at tage pakken under ét, og det er den eneste fremgangsmåde, hvormed vi effektivt kan sikre sikkerheden til søs.

Ian Hudghton (Verts/ALE). – (EN) Fru formand! Jeg repræsenterer Skotland, en nation med en lang søfartshistorie og en nation med kolossale fremtidsudsigter.

Skotland ligger geografisk set meget fint for at udvikle sig som søfartscentrum mellem Europa og resten af verden, og vi har betydelige muligheder for at udvikle flere korte søruter til både passager- og godstransport. Forbedret sikkerhed er således af betydelig vigtighed for os, idet vi i de skotske farvande har haft vores andel af alvorlige skibsuplykker.

Transport af farligt gods skal naturligvis fortolles åbent og kontrolleres på forsvarlig vis. Mandskab skal have ret til at blive behandlet rimeligt med skyldig hensyntagen til deres sikkerhed. Vi skal lære af fortidens fejl og sikre, at der udføres uafhængige undersøgelser, når der sker ulykker.

Den skotske regering meddelte for nylig, at en ny operatør vil genoptage færgefart mellem Rosyth og Zeebrugge. Jeg håber meget, at hvis vi skal flytte trafik fra veje til søen, så kan EU bidrage mere proaktivt til udvikling af sådanne færgeruter.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Erika III-lovpakken om søfartssikkerhed er i kvælende grad kombineret med en mere generel EU-politik af antifolkeligt tilsnit, gennemtvungelse af konkurrencedygtighed og øgning af rederes og EU-monopolkoncerners profitter generelt set. I pakken tager man ikke fat på de alvorligt forværede problemer med menneskers sikkerhed til søs og miljøbeskyttelse.

Rådet har nægtet at godkende selv de helt og aldeles utilstrækkelige forslag fra Kommissionen og Parlamentet, som slet ikke dækker de virkelige behov. Idet man retter sig efter rederernes ordrer og imødekommer kravene om ukontrolleret, kapitalistisk profitmageri, modsætter Rådet sig selv de mest basale tiltag til beskyttelse af miljø og menneskeliv til søs.

Rådet forsøger at underminere ethvert positivt tiltag. Det eliminerer systematisk de tiltag, der foreslås. Det tolererer intet, der kunne have den ringeste indflydelse på virksomheders rentabilitet eller pålægge rederes uansvarlighed den mindste begrænsning. Derfor har det forkastet selv de utilstrækkelige forslag til fastlæggelse af flagstaters ansvar og inspektionsforpligtelser samt rederes erstatningsansvar og økonomiske garantier.

Et alvorligt problem er vedtagelsen af rederes erstatningsansvar over for ofre for søfartsulykker, i overensstemmelse med protokollen af 2002 til IMO's Athenkonvention, som regeringerne i EU-medlemsstaterne nægter at ratificere.

Selv i dag har vi været vidner til forsøg på at kassere ordfører Costas relevante forslag om behovet for at udvide dette erstatningsansvar for redere og leverandører af skibsudstyr til alle slags skibe inden for national og international søtransport samt transport ad indre vandveje.

Derek Roland Clark (IND/DEM). – (EN) Fru formand! Hvad er dette her? En bro over oprørte vande? For Det Forenede Kongerige var farvandene fredelige, indtil den fælles fiskeripolitik blev iværksat og næsten ødelagde vores fiskerierhverv. Nu ønsker De at ødelægge vores søbårne handel.

Tilsyneladende ønsker man ifølge Sterckx- og Vlasto-betænkningerne blot at anvende det automatiske identifikationssystem med Galileo til at optegne skibsbevægelser i EU's farvande. Det er det samme som at udspionere ethvert skibs bevægelser i Det Forenede Kongeriges farvande, i vores havne, for anker ud for vores kyster, uanset nationalitet.

Oplysningerne vil blive forbundet til et EU-datacenter, hvor der som ved enhver anden database sandsynligvis vil ske sikkerhedssvigt. IMO frygter, at oplysninger om skibes last i de forkerte hænder kunne udgøre en risiko for skibe, der handler med Europa.

At indsamle data medfører kontrolsystemer, og vores handelspartneres fartøjer fra især Commonwealth kunne i tilfælde af en EU-handelskrig blive beordret væk. For en nation, der er afhængig af søhandel for at brødføde sig selv, er det virkelig enden på uafhængighed. EU ville så beslutte, om Storbritannien skal spise eller sulte.

Det Forenede Kongerige har den største interesse i disse betænkninger, fordi vi handler rundt om i verden – det har vi gjort i århundreder – og hvert eneste parlamentsmedlem fra Det Forenede Kongerige repræsenterer en region – med undtagelse af én – med kystlinje. Alt imens EU opretter sine beskyttende handelsbarrierer, får alle EU-medlemsstaterne imidlertid en stemme, hvad enten de har en kystlinje eller ej.

Jeg vil opfordre min regering til at forkaste dette elendige forslag, for den britiske og den globale søbårne handel er truet af bureaukrater, som man ikke ville betro en robåd.

Værre endnu, vil EU ifølge Vlasto kunne nægte skibe adgang til vores farvande. Så EU kunne beslutte, om udenlandske krigsskibe må aflægge besøg – måske vores venners og allieredes krigsskibe? Et atomdrevet skib kunne måske blive afvist af hensyn til politisk korrekthed, hvilket kunne være tilfældet med Royal Navys atomubåde. Men de hjalp faktisk med til at holde Sovjetunionen i skak og garanterede den frihed, De nu nyder.

Hvis EU fortsætter med at befatte sig med krudttønder som Georgien eller Ukraine, får De måske netop brug for den slags beskyttelse igen. Hvilken pris får den politiske korrekthed så?

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Fru formand! De burde virkelig undersøge dette forslag grundigt, hr. Clark, og ikke bare kværne løs om andre ting, for det, De siger, er helt forkert. De har virkelig ikke forstået, at dette drejer sig om sikkerhed til søs. Jeg vil ikke bruge mere af mine kostbare to minutter på dette, men i stedet fortsætte med denne pakkes faktiske indhold.

Forløbet ved denne pakke om sikkerhed til søs har været turbulent. Vi i Parlamentet kridter skoene og står fast, for vi ønsker hele pakken. Imidlertid sætter Rådet øjensynlig også hælene i. Jeg er skyggeordfører for betænkningen om uafhængige undersøgelser af ulykker, og Rådet har vist sig meget lidt imødekommende indtil nu. Hvis vi imidlertid begge nu viser lidt fleksibilitet og gør nogle indrømmelser, bør vi kunne nå til enighed inden årets udgang.

Et af nøglepunkterne med hensyn til uafhængige undersøgelser af ulykker, for så vidt angår Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, er, at disse undersøgelser skal være helt igennem uafhængige. Rådets holdning på dette punkt er i øjeblikket utilfredsstillende. Der skal også være én person, der har det endelige ansvar for en undersøgelse – eftersom borgere finder det meget uklart og uigennemsigtigt, hvis tre medlemsstater hver især udfører deres egen undersøgelse. Det er derfor nødvendigt med én person med endeligt ansvar. For det tredje skal vi ikke kun undersøge sjældne ulykker, der får stor mediedækning, men også, efter PPE-DE-Gruppens opfattelse, undersøge andre alvorlige ulykker, der fortjener undersøgelse i overensstemmelse med principperne i dette direktiv.

Endelig er jeg enig med hr. Blokland i det, han sagde om forslaget i Costa-betænkningen om at inkludere de indre vandveje i erstatningssystemet. Det var og er PPE-DE-Gruppen fortsat imod. Jeg vil derfor bede Rådet om at holde stand på dette punkt, og jeg håber, at der ikke opnås kvalificeret flertal for ændringsforslag 11 og 20 i morgen.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Fru formand! Vi har genkaldt os eksempler på katastrofer – nogle, der er kendt i hele Europa. Jeg er fra Polen, et land, der for nylig mindedes en anden årsdag for dusinvis af menneskers død om bord på færgen Jan Heweliusz. Sikkerhed er af altafgørende betydning. Det er godt, at vi ser på sikkerhed som en del af en pakke. Det er en god pakke, talmæssigt god, med syv forordninger. Sikkerheden for mennesker, skibe, farvande og endog sikkerheden for den økonomiske handel bør være og er afspejlet i denne pakke. I den henseende anser jeg hr. Sterckx' betænkning, for hvilken jeg har haft den ære at være ordførers hjælper, for at være særligt god.

Ja, der skal ske overvågning af skibe. Fru Wortmann-Kool har ret i, at vi skal undersøge årsagerne til potentielle katastrofer og forhindre katastrofer i at opstå. Desuden er jeg af den opfattelse, at vi hvad angår skibsfart bør referere til forholdene inden for luftfarten, med andre ord undersøge nærved-kollisioner, fordi vi kunne få en bedre forståelse af mekanismerne bag og årsagerne til, at farlige situationer opstår.

Jeg forstår ikke og er langt fra enig i hr. Ziles holdning, idet han talte om særlig eller speciel behandling for små staters vedkommende. En EU-medlemsstats størrelse har bestemt meget lidt at gøre med antallet af skibe, der fører dens flag.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Lad os nu være seriøse! Trods nogle få positive tiltag vil størstedelen af de betænkninger, der foreslås os, aldrig få større behandlingsmæssig værdi end et plaster på et træben, for så vidt angår sikkerhed til søs.

Parlamentet og Kommissionen foregiver at være sure på Rådet, men dette komediespil er ikke andet end endnu et primitivt forsøg på at begrave ansvaret og favorisere private interesser til skade for helheden. Det tjener kun til at give EU-institutionerne endnu mindre berettigelse i folks øjne, hvis der sker endnu en katastrofe, især når man ved, at EU er med i WTO's almindelige overenskomst om handel og tjenesteydelser, GATS, hvis kommission for søtransport siger, at de nuværende miljø- og sikkerhedsmæssige bestemmelser inden for søtransport er for vidtgående og bør lempes. Indbyggerne i de samfund, der blev ofre for Erikas skibsforslis og andre skibsforslis vil vide at værdsætte EU's kynisme.

At tackle problemerne på en hensigtsmæssig måde i forbindelse med sikkerhed ved transport ad søvejen betyder at gribe om nældens rod. Vi burde gå i gang med de skattelylande, som tillader, at søtransportaktiviteter udskilles i en jungle af skuffeselskaber, der giver mulighed for at omgå regulativerne. Vi skal gøre op med den praksis med bekvemmelighedsflag – herunder på EU-territorier – som reducerer registreringsgebyrer og mandskabsomkostninger med 60 % i gennemsnit. Frem for alt skal vi give ansatte nye rettigheder med hensyn til sikkerhed.

Det vil De imidlertid aldrig gøre, for det ville betyde et angreb på selve kernen i den globaliserede kapitalisme.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Nogle iblandt Dem undrer sig måske og med rette over, hvad et medlem fra en europæisk indlandsstat som Østrig gør i en forhandling om skibsfart på havene. Der findes ikke noget særlig enkelt svar på det spørgsmål, men det kan måske siges med nogle få ord, hvorfor dette emne er vigtigt også for os.

For det første – og det gælder faktisk for alle EU-medlemsstaterne, ikke kun for os – er sikkerhed og optimal organisering inden for skibsfarten på havene et vigtigt anliggende for alle involverede parter. Katastrofale begivenheder, herunder ikke blot dem, der er forbundet med det blomstrende navn Erika, har gjort dette meget klart for mange af os.

Imidlertid – og nu kommer vi til et meget specielt punkt, som nogle af mine medlemskolleger allerede har hentydet til – er inkorporeringen af transport ad de indre vandveje i reglerne om erstatningsansvar en EU-tåbelighed uden sidestykke, som vi bør forkaste, uanset om vi stammer fra søfartsnationer eller indlandsstater. Det ville medføre urimelige omkostninger og for meget bureaukrati og derfor være et problem generelt for transport ad de indre vandveje i Europa, og det er et problem, vi ikke bør forværre. Tværtimod. Vi burde være i gang med at fastlægge regler om erstatningsansvar også for transport ad de indre vandveje, i form af et sundt og specielt system, og ikke ved på unaturlig vis at lægge det ind under reglerne for skibsfart på havene.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Fru formand, mine damer og herrer! Med vedtagelsen af denne tredje søfartspakke kommer vi med en klar reaktion på mange af de krav, EU-samfundet har stillet efter Erika- og Prestige-katastroferne for fem og syv år siden.

Med disse forslag, der, som mange af mine medlemskolleger har sagt, forstærker hinanden, vil vi være i stand til på afgørende vis at forbedre både kvaliteten og gennemsigtheden inden for EU's søfartssektor.

Direktivforslaget om tekniske undersøgelser efter ulykker er garanti for, at vi aldrig igen skal opleve en uigennemsigthed som den, der omgav den tragiske Prestige-ulykke.

Teksten styrker uafhængigheden hos de organisationer, der har ansvaret for at undersøge søfartsulykker og -hændelser, og styrker forpligtelsen til at offentliggøre resultaterne, så procedurer kan forbedres, og gode erfaringer kan udveksles.

Jeg vil derfor gerne lykønske ordførerne, for deres fremragende arbejde har betydet, at vores standhaftige holdning i Parlamentet vedrørende disse forslag er tydeliggjort. Det er forslag, der ikke har andet formål end at gøre det europæiske søfartsområde til et af de sikreste i verden og bidrage til en reorganisering af EU's flåder samt at sikre, at operatører tager større ansvar for skader, der påføres tredjemand og i særdeleshed nationale værdier.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Fru formand! Den tredje søfartspakke er en konsekvens af Erika- og Prestige-kollisionerne, ulykkerne i december 2007 i Sortehavet og ulykken i havnen i Taragona i denne måned. Disse ulykkelige begivenheder har gjort umådelig skade på kystområder og på havmiljøet i særdeleshed.

Pakken behandler trafikovervågning til havs, undersøgelse af ulykker til havs, transportørers erstatningsansvar ved ulykker under søtransport af passagerer, havnstatskontrol, fælles standarder og forordninger for organisationer, der varetager inspektioner og kontrol af skibe. Jeg vil gerne anføre, at den nye version af Parismemorandummet trådte i kraft den 17. september 2008. Det er af afgørende betydning, at alle skibe, der anløber EU-havne, overholder visse sikkerhedsstandarder. Jeg vil gerne minde Dem om, at de sorte og grå lister, der blev offentliggjort den 18. juni 2008 på Parismemorandumets hjemmeside, omfatter henholdsvis én og seks medlemsstater. En fjerdedel af medlemsstaterne skal derfor forbedre sikkerheden på skibe, der er registreret under deres flag.

Uanset dets tekniske forfatning skal et skib i nød have adgang til et særligt udpeget og udstyret nødområde. EU-havne bør stille denne facilitet til rådighed, og havnemyndigheder bør kunne få dækket deres omkostninger til at lægge skibet i tørdok og reparere det. Jeg mener, at en skibsførers erstatningsansvar ved passagertransport også bør gælde for de indre vandveje. Jeg vil gerne lykønske mine kolleger, som har arbejdet med og forhandlet denne søfartspakke. Jeg mener, den er af afgørende betydning for EU's økonomiske fremtid.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Fru formand! Sandheden er, at jeg gerne vil lykønske os alle med vedtagelsen og forelæggelsen af denne tredje pakke. Først og fremmest vil jeg gerne lykønske Kommissionen og dens kommissær, hr. Tajani, som på et meget tidligt tidspunkt og som romer viste, at han var parat til at være lydhør over for alle forhold i forbindelse med havet og dets havne. Jeg vil også gerne lykønske alle min medordførere, for sandheden er, at det er et virkelig kompliceret og bredt emne, og de har hele tiden været i stand til at fastholde Parlamentets holdninger, der forsvare en bedre og større sikkerhed for alle borgere i et så kompliceret og stormfuldt miljø som havet.

Jeg finder det også rigtigt, at vi reagerer efter de forskellige ulykker, og at EU's borgere kan se, at Parlamentet og EU's institutioner ikke kun tager sig af dem, når der er sket en katastrofe, men at de efter at have taget ved lære af tingene er i stand til at komme videre og gøre fremskridt med hensyn til de lovgivningsmæssige forhold. I dette tilfælde mener jeg, at det drejer sig om forholdene vedrørende sikkerhed: især sikkerhed vedrørende miljøpåvirkninger, hvilket vi måske kan sige gav anledning til hele bevægelsen, men også sikkerhed lige nu i forbindelse med de forskellige aktørers ansvarsområder, at identificere og klarlægge disse områder, og hvordan vi bør agere i forhold til dem, at fastlægge landmærker for den fremtidige kamp mod pirateri og, hvad der er endnu vigtigere, at skabe fremskridt i forbedringen af de arbejdsmæssige, sociale og faglige forhold for dem, der arbejder på havet. Jeg mener, at det er på netop disse punkter, vi stadig skal skabe fremskridt, og vi beder Kommissionen om fortsat at overveje dem.

Jeg har blot tilbage at sige, at set fra vores synspunkt er der nogle forbehold vedrørende de garantier, der er nødvendige for at sikre, at nødhavne er de havne, vi alle har brug for.

Maria-Eleni Koppa (PSE). – (EL) Fru formand! De alvorlige søfartsulykker, som vi har været vidne til på de europæiske have, må afgjort ikke gentages. I mit land, Grækenland, havde vi sidste år skibsforliset ved

Santorini, hvis årsager endnu ikke er undersøgt. Tabet af menneskeliv, den betydelige skade, turismen har lidt, og den tidsindstillede miljøbombe med olie fanget i tankene er tilstrækkeligt bevis på, at vi ikke har råd til at være ligegyldige.

Spørgsmålet om sikkerhed til søs er af livsvigtig betydning. Unionen skal ikke kun sikre et bæredygtigt søfartserhverv i EU, men konstant opgradere det, så det kan konkurrere internationalt. Samtidig må vi ikke overse behovet for at beskytte naturressourcerne.

Hvis ikke vi handler straks, vil vi utvivlsomt miste værdifuld tid med hensyn til at reagere effektivt på konsekvenserne af søfartsulykker. I kølvandet på en søfartsulykke er systematiske, tekniske undersøgelser, der udføres på grundlag af internationale regler, en effektiv metode til at få et bedre billede af årsagerne. Undersøgelsesinstansernes uafhængighed er derfor af central betydning, og jeg beklager, at Rådet ikke fatter det.

Et andet vigtigt spørgsmål er samarbejdet mellem myndigheder, især når en ulykke berører en række medlemsstater. Spørgsmålet om nødhavne og om et skibsinspektionssystem er afgørende for søfartssikkerheden. Det skal udvides til skibe i transit, der bør give garanti for, at de er i stand til at reagere i tilfælde af en ulykke eller en anden, lignende katastrofe.

Jeg vil gerne slutte med at lykønske ordførerne med deres stærke holdning over for Rådet, og jeg håber, at Rådet efter afstemningen, idet det forstår vores holdning, vil bidrage positivt til at gennemføre lovgivningsproceduren.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Fru formand, hr. kommissær! Sikkerhed inden for søtransportsektoren er en vigtig faktor i transportpolitikken, fordi en stor del af varetrafikken sker ad søvejen og med skib. Den stigende usikkerhed i form af eventuelle ugunstige, naturlige forhold, terrorhandlinger, overlagte hændelser og ulykker øger på dramatisk vis de risici, skibstrafikken er udsat for. At vedtage dette direktiv er et overordentlig vigtigt skridt for hele EU. At erstatte den kodeks, der er blevet anvendt på frivillig basis indtil nu, med dette direktiv vil udbygge forpligtelser såvel som ansvarsområder, idet der udpeges kompetente organer og indføres specifikke procedurer, som medlemsstaterne skal forberede, fastlægge og gennemføre. Behovet for, at medlemsstaterne bringer deres lovgivning på linje med dette direktiv, øger kravet til, at der samarbejdes mellem stater og redere i fuldt omfang om direktivets gennemførelse, såvel som til, at der gennemføres en stærk kontrol og koordinering.

Jeg vil gerne bemærke to ting. For det første behovet for et mere indgående samspil med tredjelande og formuleringen af en klar havnepolitik, for vores have er åbne, og dette er meget vigtigt. For det andet at undersøge hændelser og deres årsager og virkninger er helt klart af væsentlig betydning. Det er forbundet med at klarlægge en række hændelser og frem for alt med at træffe forebyggende foranstaltninger. Adskillige hændelser, hvor menneskeliv er gået tabt, og hvor der er sket skade på ejendom og miljø, er sket i mit land de seneste år. Dette er overordentlig vigtigt, og jeg lykønsker ordføreren i anledning af temaet.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Fru formand! Søtransportsikkerhed, omgående reaktion på ulykker og effektivitet i undersøgelsen af ulykker er af livsvigtig betydning for landene i Baltikum. Østersøen er afsondret og lavvandet, og dets vand udskiftes kun én gang i løbet af 30 år, hvilket gør den meget sårbar. Med den konstante stigning i søtransporten i Østersøen har vi, takket være Litauens erfaring, kendskab til søfartsulykker, der efterfølges af uenighed og rod, hvilket afslører en reel mangel på relevante regler.

Jeg vil derfor rose ordføreren for det meget vigtige arbejde, der er udført. Vi bør ikke erklære os enige i Rådets forslag om, at sikkerhedsundersøgelser kun skal udføres ved større hændelser. Det er ikke kun større hændelser, der har en katastrofal indvirkning på landes økonomier og miljø såvel som deres velfærd. Et forsøg på at minimere antallet af bureaukratiske mekanismer bør ikke forringe undersøgelsernes kvalitet. Desuden er det meget vigtigt, at de samme metoder til undersøgelse af hændelser anvendes i alle medlemslande.

Dominique Bussereau, formand for Rådet. – (FR) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Deres taler har givet mig en hel del opmuntring. Som De næsten alle har sagt, bør der snart kunne opnås enighed om de første seks tekster.

Jeg er selvfølgelig lidt skuffet over, at vi har indledt en forligsprocedure, men jeg føler mig tilskyndet til at fortsætte vores dialog og føre den til ende.

Jeg har taget Deres meldinger om bord. De er meget optaget af staternes ansvar, på behovet for at kunne foretage undersøgelser i en lang række tilfælde, især på en godkendelse af IMO-konventionerne, og De har gentaget kraftigt, at pakken ikke kan deles eller hugges i småstykker. Dette har jeg hørt, og jeg vil formidle

det til Rådet på vores møde den 9. oktober. De ved, at drøftelserne vil blive komplicerede, men De har også påpeget, at det har været for længe med at komme dertil, hvor vi er i dag. Jeg kan dog bekræfte, at vores målbevidsthed er stærk, og den er intakt. Jeg håber, at vi sammen kan etablere et omfattende og sammenhængende system, der kan bidrage til at sikre ansvaret hos hver aktør inden for det. Jeg tror, det er prisen for søfartssikkerheden i EU. Det kræver derfor, at der sker fremskridt i de sidste to forslag. Som De ved, vil vi arbejde på det helt frem til det sidste minut af vores formandskab.

Med ordene fra en landsmand til kommissær Tajani, med formand Costas ord og Antonio Gramscis ord søger vi i disse drøftelser at afbalancere vores intelligens' pessimisme med vores viljes optimisme. Uanset hvad takker jeg på forhånd Parlamentet for alt, hvad det kan gøre for at give næring til denne optimisme.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Tak til hr. Bussereau for det engagement, han fortsat viser. Jeg vil gerne gå i dybden med de forskellige betænkninger og de forskellige ændringsforslag, der er stillet.

Hvad angår den første afstemning, hr. Sterckx' betænkning om overvågning af skibsfarten, er jeg meget glad for Parlamentets brede støtte til målsætningerne i Kommissionens forslag. De vigtigste bestemmelser i forslaget er dem, der vedrører nødområder. Jeg bakker fuldt op om Parlamentets forsøg på at opretholde princippet om uafhængighed, når der skal træffes beslutning om at modtage et skib i nød i et nødområde.

Ændringsforslagene, der overtager substansen i det direktivforslag, der vedrører hr. Kohlčeks betænkning, erstatningsansvar og rederes finansielle garanti, kan imidlertid godkendes uden forbehold, med undtagelse af de to, der refererer til oprettelse af et fællesskabskontor til forvaltning af certifikater for finansiell garanti. Mit personale er i tvivl med hensyn til dette forslags indvirkning på de administrative og finansielle niveauer, og vi er nødt til at undersøge det grundigere. På den anden side er jeg, efter at have læst hr. Kohlčeks betænkning, tilfreds med, at der ikke mangler støtte fra Parlamentet til forslaget om undersøgelser efter ulykker.

Sommetider er det bedst imidlertid det godes fjende, og Kommissionen har vist, at den er lydhør over for det argument, der kom frem under drøftelsen i Rådet, nemlig at for at garantere undersøgelsernes kvalitet er det bedst ikke at mangedoble dem unødigt. Det, der betyder noget, er, at der, ud over tilfælde med meget alvorlige ulykker, foretages undersøgelser, så man kan tage ved lære ved at forstå årsagerne til en given ulykke. Dette mål, som under alle omstændigheder svarer til IMO's tilgang, imødekommes af den fælles holdning, og jeg kan derfor ikke støtte ændringsforslag 7, 13 og 14. Endelig er tre ændringsforslag – 18, 19 og 20 – udformet, så der tilføjes en mekanisme til direktivet til løsning af mulige uoverensstemmelser mellem medlemsstater om individuelle undersøgelser. Det er ganske vist sandt, at det i Kommissionens forslag og i den fælles holdning faktisk kræves, at medlemsstaterne undgår at foretage parallelle undersøgelser, men det er også sandt, at de berørte medlemsstater ikke nægtes ret til at udføre deres egne undersøgelser. Under alle omstændigheder kan det ikke være Kommissionens opgave at optræde som mægler mellem medlemsstater, som hver især er overbevist om, at de har en afgørende interesse i at udføre en undersøgelse. Det, det drejer sig om i så tilfælde, er at sikre, at undersøgelsesinstanserne er uafhængige.

Hvad angår erstatning til passagerer i tilfælde af ulykker, jf. hr. Costas betænkning, ved De, at Kommissionen er fast besluttet på at få rejsendes rettigheder styrket inden for alle transportsektorer og i hele EU. Da Kommissionen forelagde dette forslag for tre måneder siden, indledte den med en betragtning. Hvis der sker en ulykke i EU om bord på et skib, til havs eller på en flod, vil ofrene ikke få en ordentlig erstatning, for så vidt som de gældende regler varierer for meget fra den ene medlemsstat til den anden og faktisk også i hovedsagen ser ud til at være forældede. Faktisk sørges der i dem ikke for tvungen forsikring, erstatningslofterne er utilstrækkelige, og erstatningsansvarsordningerne foreskriver, at det er ofret, der skal fremlægge bevis for, at det er transportøren, der har skylden, og det er desuden vanskeligt at bevise, når et fartøj lider skibbrud.

I lyset af denne iagttagelse så Kommissionen kun én løsning: at søge en harmonisering. Det betyder at gennemføre Athenkonventionen. Forhandlingerne er under IMO's auspicer, hvilket betyder, at den kan anvendes i fuldt omfang for at sikre, at alle ofre får erstatning i overensstemmelse med konventionens bestemmelser og på grundlag af de maksimumbeløb, der er fastsat i den. Rådet har vist, at det er af samme opfattelse. Alle de ændringsforslag, Parlamentet har stillet, sigter mod at forbedre reglerne fremover. Vi godkender dem derfor uden forbehold.

Med hensyn til rækkevidden, som burde være så stor som muligt, kan man imidlertid ikke nægte, at visse operatører inden for national transport eller flodtransport har problemer. Det ville derfor være berettiget at tidsforskyde en gennemførelse af forordningen, så man kan nå at foretage de nødvendige justeringer. Jeg

støtter derfor de pågældende ændringsforslag. Som sagerne står nu, afhænger de maksimale erstatningsbeløb af skibets størrelse og antallet af ofre, og dét er uacceptabelt. Det er vi nødt til at bringe i orden, og en måde at gøre det på er at hjælpe forsikringsbranchen ved at fastlægge ét enkelt maksimumerstatningsbeløb, som skal gælde i hele EU. Det er hensigten med ændringsforslagene 12, 13 og 14, (første del), som Kommissionen godkender.

Jeg bruger lang tid, fru formand, fordi jeg finder det rigtigt at kommentere de forskellige ændringsforslag, der er stillet, så hvis De tillader, vil jeg bruge endnu et par minutter. Hvad angår Vlasto-betænkningen om havnestatskontrol, vil jeg gerne takke ordføreren og Parlamentet for deres støtte til dette forslag, der vil føre frem til en gennemførelse af en ambitiøs, ny inspektionsordning i EU.

Jeg vil gerne fremføre to punkter om to afgørende forhold. Det første vedrører de ordninger, hvorunder det skal fastslås, under hvilke omstændigheder der ikke kan udføres skibsinspektioner. På den ene side er der spørgsmålet om fleksibilitet, hvorom det korrekt er blevet sagt, at den af driftsmæssige årsager er berettiget, og at der allerede er sørget for den i det nugældende direktiv, og den bør efter vores opfattelse derfor bibeholdes. Af den grund kan jeg ikke acceptere ændringsforslag 19 og 23.

Det politisk set vigtigste forhold drejer sig om forbud og er behandlet i ændringsforslag 31 og 32. Mens Kommissionen kan acceptere Rådets synspunkt, hvor der indføres en mindre streng ordning for skibe på den grå liste, er jeg ikke desto mindre glad for, at Parlamentet støtter Kommissionen i spørgsmålet om et permanent forbud.

Hvad angår hr. de Grandes Pascuals betænkning om klassifikationsselskaber, er jeg glad for, at Parlamentet accepterer, at retsakten opdeles i et direktiv og en forordning, som Rådet har ønsket det. Denne tilgang finder jeg juridisk set både fair og streng. Med hensyn til ændringsforslagene mener jeg, at ændringsforslag 27 og 28 indeholder ændringer af de anerkendte organers ordning for erstatningsansvar, og de synes os at være inkonsekvente i praksis. Under alle omstændigheder forholder det sig sådan, at død som følge af uagtsomme handlinger i henhold til direktivet fortsat være dækket af et minimumsansvar.

Med hensyn til ændringsforslag 1, hvori det søges at slette punkt 3, der er tilføjet af Rådet til forordningsudkastet, kan vi acceptere dette. Dette punkt forekommer os overflødigt og farligt, og jeg ville ikke bryde mig om, at vores inspektører på grund af dét ville få problemer med at udføre deres arbejde. Endelig kan jeg, som jeg allerede har sagt det, acceptere de ændringsforslag, hvori man søger at inkorporere nogle elementer fra flagstatsforslaget i direktivudkastet.

Jeg beder om undskyldning for at have talt så længe, fru formand, men der var et stort antal ændringsforslag, og jeg fandt det rigtigt at gøre Parlamentet bekendt med Kommissionens holdning.

Dirk Sterckx, ordfører. – (NL) Fru formand! Lad mig begynde med at sige nogle få ord til mine spanske medlemskolleger om deres forbehold vedrørende nødhavne. Hvis en kompetent myndighed i en medlemsstat træffer en beslutning, kan der rigtignok være et problem med erstatning til nødhavne, hvor skibe måske bringes hen til. Det behandles faktisk i min betænkning og er i øvrigt et problem, som Rådet og Parlamentet tilsammen indtil videre ikke har kunnet løse, et af de vanskelige problemer. Hvordan kan det løses?

Det havde jeg en forholdsvis enkel løsning på, nemlig i så tilfælde at placere det økonomiske ansvar på medlemsstaten. Rådet er ikke enig heri, og vi er nødt til at finde på noget. Det er derfor ikke, fordi vi har undladt at overveje dette problem eller tage det i betragtning – det ville jeg blot sige for at undgå misforståelser.

Vi indleder nu en forligsprocedure, hr. rådsformand, og det er både Rådets og Parlamentets opgave at sikre, at denne forligsprocedure lykkes. Vi har ikke råd til at fejle. Jeg vil gerne takke Dem igen – Dem og Deres kolleger – for, at 90 % af arbejdet allerede er bag os, især vedrørende min betænkning. Det vil afstemningen i morgen ikke afspejle, men hvad mig angår, kan De være forvisset om, at for mit vedkommende forbliver det, vi har aftalt, på papiret, og at vi vil behandle de udestående punkter og opnå et resultat meget hurtigt.

Problemet under forligsproceduren vil være de to manglende betænkninger, de to manglende tekster, og jeg vil gerne endnu engang understrege, at "nous sommes avec vous, nous devons travailler ensemble, le Parlement est avec le Conseil et ça ne se passe pas tous les jours!" (vi står sammen, vi skal arbejde sammen, Parlamentet står sammen med Rådet, og det sker ikke hver dag!)

Jaromír Kohlíček, ordfører. – (CS) Fru formand! Jeg vil gerne opsummere, hvorfor søfartspakken bør drøftes som en helhed og ikke som et sæt betænkninger, hvorfra Rådet og Kommissionen kan vælge og vrage, fremme nogle, tilsidesætte andre og vente til det næste formandskab eller det næste igen. For det første er det afgørende at fastlægge på samme måde, i alle tilfælde, i alle disse betænkninger, hvilke skibe alle forslagene

gælder for. Der var uoverensstemmelser i de oprindelige betænkninger. Det vil jeg gerne gøre Dem opmærksom på endnu engang. For det andet kan sikkerhed ikke opdeles, og det er derfor af afgørende betydning at styrke flagstats ansvar. Dette ansvar skal defineres klart, for uden ansvar hos flagstater vil det være umuligt at fremme denne pakke. For det tredje skal der være en generel accept af, at søfarende på skibe, der løber ind i vanskeligheder, får en rimelig behandling. Det er uvæsentligt, om man har godkendt IMO's retningslinjer eller ej. For det fjerde er miljøet et så vigtigt spørgsmål, at diskussionen om, hvem der har ansvaret for søtransport i tilfælde af problemer med det ene eller det andet skib, må ophøre, og sorteper skal sættes på bænken. Der skal kun være én person i hver stat, der beslutter, hvor et skib i vanskeligheder kan sejle hen. For det femte skal det, hvis der sker en ulykke, gøres klart inden for den fastlagte tidsfrist, hvem der skal udføre den tekniske undersøgelse, hvilken stat der er ansvarlig, hvor den endelige rapport skal sendes hen, og hvordan udformningen af rapporten skal være, ellers spiller vi simpelthen et spil. Undersøgelsesinstansens uafhængighed er et åbenlyst krav. For det sjette vil jeg gerne bede Dem, hr. kommissær og hr. Bussereau, om at lytte til ikke blot Parlamentets, men også EU-borgernes ønsker og se på søfartspakken som én enhed.

Paolo Costa, ordfører. – (IT) Fru formand, hr. Bussereau, mine damer og herrer! Jeg beder Dem modtage et lille forslag, der bygger på den erfaring, jeg har opnået igennem denne periode, selv om den ikke har været så lang. Jeg forsikrer Dem om, at De ikke behøver frygte forligsproceduren, den er en kreativ fase, der gør det muligt at overvinde selv problemer, der synes uløselige.

Jeg forsikrer Dem, at vi vil nå til enighed selv om det begrænsede, generelle ansvar, som alle redere gerne ville have, når de stilles over for hver passagers behov for samme behandling. Det synes umuligt i dag, men når vi alle sammen anstrenger os lidt og bruger fantasien, kan vi afgjort få tingene til at lykkes. Kort sagt vil jeg, ud over den viljens optimisme, som jeg helt sikkert og med en Gramscis hukommelse vil indgyde Dem, bede Dem tage den anonyme franskmands forslag fra 1968 til Dem – med lidt hjælp fra fantasien vil vi nå frem til én eller anden endelig løsning.

Jeg må sige, at jeg er mindre glad for visse bemærkninger fra nogle af mine medlemskolleger om deres modstand, som jeg ikke forstår, mod at lade beskyttelse af passagerer omfatte også de indre vandveje. Jeg må sige, at det chokerer mig, at jeg åbenlyst må konstatere – konstatere, at et barns og hans fars død på Seinen ville give en anden beskyttelse, end hvis de var døde på åbent hav. Det forekommer mig i sandhed uacceptabelt, og jeg kan ikke tro, at fru Rack, fru Wortmann-Kool og hr. Blokland virkelig mente at påstå, at beskyttelse af små interesser – for det, det drejer sig om, er meget lave omkostninger til forsikring mod begivenheder, der, fordi de er højst usandsynlige, er meget billige at forsikre – at en eller anden lille operatørs små interesser kan underminere et synspunkt, som jeg er glad for at have hørt bekræftet også af Kommissionen, og som det også ville klæde Parlamentet at gå ind for.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Fru formand! Jeg vil gerne ytre min stærke indvending imod hr. Costas antydning af en forbindelse mellem mennesker, der er døde på Seinen, og det faktum, at Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater nægter at støtte hans forslag. Det er en forbindelse, som hr. Costa ikke burde knytte, så jeg ønsker at få registreret en kraftig protest.

Dominique Vlasto, ordfører. – (FR) Fru formand! Afslutningsvis kan jeg sige, at forhandlingen i dag har afsløret et fælles ønske om at opnå et resultat. Det, synes jeg, er meget vigtigt.

Der er udført en masse arbejde, især under det franske formandskab, og det kan vi være tilfredse med. Jeg håber, hr. rådsformand, at vi efter samlingen i Rådet (transport) den 9. oktober vil finde en løsning, som alle støtter, uden at lade noget falde ved vejen. Parlamentet står sammen i sin opbakning om pakken, og jeg håber, det vil lykkes os at sikre, at pakken bliver vedtaget på plenarmødet.

Luis de Grandes Pascual, ordfører. – (ES) Fru formand! Jeg vil gerne igen takke det franske formandskab, som ikke blot har vist vilje, men også har vist sin intelligens.

Lad os håbe, at nogle regeringer på grund af formandskabets fasthed, der ligeledes har været vist, ikke vil være døve, men vil lytte til denne intelligens, franske intelligens, og vil samarbejde på en afpasset måde for at opnå de mål, som de og vi er forpligtet til at opnå.

Hvad angår Kommissionen, er næstformanden klar over, at vi har holdt nogle uformelle treparts møder, men, utvivlsomt, at det, han kaldte manglende sammenhæng, er naturligt på grund af tidsplanen og parlamentariske modeller, men det kan berigtiges fuldstændigt.

På disse treparts møder har vi nået målet, for så vidt angår de betænkninger, jeg er ansvarlig for, med anerkendte organisationer, og der er ikke nogen tvivl om, at vi kan nå til enighed om løsninger.

Endelig gav hr. Sterckx os en anbefaling som spaniere, nemlig at vi skulle være lydhøre og tage hans forslag om bord. Jeg beder Dem godtage, at der er dybtliggende grunde til vores forskellige holdninger, men også, at denne holdning ikke er uigenkaldelig, og at der under forligsproceduren utvivlsomt vil være løsningsmodeller, vi bliver enige om, samt at vi vil kunne acceptere en model, alle kan forstå, som indeholder en løsning ikke blot for de lande, der har fartøjer, men også for dem iblandt os, som lider tab, fordi vi har kystlinjer.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen onsdag kl. 11.30.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Det er vigtigt at have fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed.

På den anden side er det vigtigt for EU at øge antallet af skibe med indregistrering i dets medlemsstater. Skibsregistre i Malta, Cypern og Grækenland har gjort, at EU kan forblive en af de største, globale aktører, for så vidt angår skibsregistrering. Herved er EU i stand til at højne standarderne og opretholde et vist eftersyn af dets fartøjer.

Uden at gå på kompromis med sikkerheden er EU nødt til at sikre sig, at de fartøjer, der er opført i bøgerne hos dets medlemmer, ikke flytter til andre stater, især de kendte stater, der lader skibe sejle under bekvemmelighedsflag.

Man må forstå at værdsætte, at skibsfart er en af de reneste transportformer. Det er også en af de billigste. Vi skal være forsigtige med ikke at overbebyrde dette vigtige erhverv.

Dette er man nødt til at huske på i forbindelse med alle foranstaltninger. Søtransport skal fremmes, og det skal tages i betragtning, når der indføres lovgivning for erhvervet, uden at man går på kompromis med hensyn til sikkerhed og sundhed.

12. Sørøveri (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om sørøveri.

Dominique Bussereau, formand for Rådet. – (FR) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Lørdag den 14. september – dvs. for blot nogle få dage siden – blev et fransk tunfiskerfartøj forfulgt af pirater 420 miles fra Somalias kyst. Der var ikke tale om et enkeltstående tilfælde. Siden starten af juli er 10 fartøjer blevet kapret og 250 søfolk taget som gidsler. Det har ført til, at fiskerne – og man forstår dem godt – er tilbageholdende med at fiske i området, og de ca. 50 franske og spanske tunfiskerfartøjer, som plejede at fiske ud for Seychellerne og Somalia, har besluttet at vende tilbage til øhavet omkring Seychellerne.

Ud over at piratvirksomhed er et stigende problem, står det klart, at fænomenet ikke længere kun finder sted langs kysten, men også længere ude på havet, i internationalt farvand, og dermed påvirker ikke kun fiskerfartøjer og gennemsejlende fragtskibe, men også – og det er meget alvorligt – fartøjer, der deltager i humanitære programmer, navnlig Verdensfødevareprogrammet, og leverer livsvigtig hjælp til de mange fordrevne i Somalia.

Fænomenet har givet anledning til bekymring på verdensplan. Den franske præsident Sarkozy sagde for nylig, at der ikke længere var tale om enkeltstående tilfælde, men om organiseret kriminalitet, der truer en af de grundlæggende frihedsrettigheder, retten til fri bevægelighed, samt retten til at drive international handel. Den franske præsidents afsluttende ord var: "Verden kan ikke acceptere dette".

På baggrund af situationen vedtog FN's Sikkerhedsråd i maj og juni resolution 1814 og 1816. Som reaktion på problemets forværring er Sikkerhedsrådet i øjeblikket ved at udarbejde en ny resolution, der skal få det internationale samfund til på mere effektiv vis at anvende de eksisterende instrumenter til forebyggelse og bekæmpelse, der findes inden for havretten og i Sikkerhedsrådets resolutioner.

EU-medlemsstaterne har på deres side allerede taget skridt hertil og gav den 26. maj udtryk for deres vilje til at samarbejde i kampen mod piratvirksomhed i farvandet ud for Somalias kyst. Den 5. august godkendte Rådet et krisestyringskoncept. For ganske nylig, på mødet i Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) den 15. september, vedtoges en militærstrategisk option med henblik på en eventuel maritim operation i henhold til den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik. Jeg vil gerne formelt minde Dem om, at der er et klart ønske om at iværksætte en maritim operation, sådan som den franske præsident i tirsdags gav udtryk for over for Parlamentets Udenrigsudvalg ved afslutningen af førnævnte møde i Rådet.

Frem mod iværksættelsen af en operation har Rådet som et første skridt og i kraft af operationens presserende karakter oprettet en maritim koordineringsenhed. Den ledes af en højtstående officer fra Spanien og udgøres af fire søfartseksperter, som har til opgave at fremme en regelmæssig eller lejlighedsvis informationsudveksling mellem handelsskibe og ethvert flådefartøj i området. Enheden, som er baseret i Bruxelles, bliver ansvarlig for at bistå medlemsstaternes overvågnings- og beskyttelsesaktioner i farvandet ud for Somalias kyst. Initiativet skal omfatte tre indsatsområder: eskorte af visse udsatte fartøjer, der gennemsejler Adengolfen, beskyttelse af Verdensfødevareprogrammets humanitære konvojer til Somalia og overvågning af fiskeområder ud for Somalias sydlige kyst. Medlemsstater, som har flådeenheder, der opererer i farvandet ud for Somalias kyst, opfordres til at underrette koordineringsenheden herom, særligt af hensyn til at forbedre mulighederne for at beskytte de mest udsatte handelsskibe.

Samtidig vil EU fortsætte forberedelserne af en eventuel maritim operation i henhold til den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik. En informationsindsamlingsmission bestående af europæiske eksperter fra EU's militærstab og Rådets generalsekretariat befinder sig i øjeblikket i området og er ved at færdiggøre en strategiplan. Missionen skal fremlægge sine konklusioner den 29. september.

Som De kan se, viser EU ikke kun vilje til at handle, men cementerer samtidig sin position på den internationale scene som en drivende kraft i kampen mod piratvirksomhed. Vi skal gøre os selv i stand til at handle hurtigt og på koordineret vis af hensyn til de kommercielle interesser naturligvis, men også af hensyn til retten til fri bevægelighed, som er et globalt princip, og endelig af hensyn til vores humanitære mål.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Fru formand, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Kommissionen fordømmer på det kraftigste de kriminelle handlinger, som jævnligt begås i visse regioner i verden og skader EU-medlemsstaternes interesser. Jeg tænker både på sørøveri og væbnet røveri mod skibe i farvande under en stats jurisdiktion.

Sådanne handlinger påvirker ikke kun søfarten, men også fiskeriet på åbent hav og den maritime turisme. Desuden gør disse handlinger levevilkårene endnu farligere for søfolkene, som i forvejen arbejder under vanskelige forhold. Vi må derfor ikke nøjes med at fordømme sådanne handlinger, men skal også gribe ind over for dem. Vi er nødt til at indse, at der er en risiko for at blive sat flere hundrede år tilbage, til en situation med organiseret kriminalitet og pirateri i primært følgende fire områder: Det Sydkinesiske Hav, Malacca- og Singaporestrædet, Guineabugten og Afrikas Horn. Kriminaliteten begås hovedsageligt i disse områder, og overtrædelsernes omfang og alvor ændrer sig hele tiden.

Derudover er der fortsat en bekymring for udviklingen og endog udbredelsen af piratvirksomhed i andre dele af verden, hvilket viser, at der vitterlig ikke kun er tale om lejlighedsvis hændelser. Vi er derimod overbevist om, at der findes et organiseret netværk af kriminelle, som ønsker at udføre velplanlagte angreb mod fragtskibe, turistfartøjer og passagerskibe.

Da EU har undertegnet FN's havretskonvention fra 1982, har Kommissionen altid betragtet det som sin opgave at fremme alle aspekter af retten til fri sejlads og udviklingen af passende instrumenter til forebyggelse af ulovlige handlinger mod skibe. I den forbindelse har Kommissionen systematisk bakket op om medlemsstaternes og det internationale samfunds forsøg på at udvikle retlige instrumenter af høj kvalitet inden for rammerne af FN og FN's faglige instans på søfartsområdet, Den Internationale Søfartsorganisation (IMO).

Efter indsatsen i juni i forbindelse med FN's Informal Consultative Process on Oceans and the Law of the Sea, hvor navnlig problemet med retsforfølgelse af tilfangetagne pirater blev drøftet, fortsætter arbejdet med at revidere IMO's tre retlige instrumenter til forebyggelse af piratvirksomhed og væbnet røveri mod skibe. Revisionen forventes afsluttet i december 2008.

EU benytter de regler om sikring af skibe og havnefaciliteter, der gennemførte ISPS-koden (et IMO-instrument) i fællesskabsretten, og ønsker at fremme disse standarder for søfartssikkerhed via sine internationale partnere, særligt Euro-Middelhavspartnerne gennem SAFEMED II-programmet. Med samme formål er et seminar på

højt niveau under forberedelse som led i det regionale ASEAN-forum under fælles ledelse af EU og Indonesien. Samarbejdet med lande uden for Europa er således ved at blive særdeles vigtigt.

På et lignende konceptuelt plan er Kommissionen ved at undersøge muligheden for at anvende stabilitetsinstrumentet til at støtte eksisterende regionale initiativer eller initiativer, som er under udarbejdelse, med hjælp fra Den Internationale Søfartsorganisation, både i området omkring Malaccastrædet og ved Afrikas Horn, med henblik på at fremme søfartssikkerheden i disse områder, som er af strategisk betydning for europæiske interesser og forsyninger.

Jeg vil også gerne fremhæve EU's fortsatte udviklingstøtte til de lande, som ligger op ad disse truede områder, en støtte, som skal forbedre levestandarden, hvilket er en væsentlig forudsætning for overholdelsen af lovgivningen. Den er således også afgørende i forsøget på at få arbejdstagerne væk fra de kriminelle organisationer, der udnytter den ekstreme fattigdom, som visse befolkningsgrupper lever i.

Med hensyn til bekæmpelse af piratvirksomhed på havet og væbnet røveri mod skibe glæder Kommissionen sig over vedtagelsen af FN's Sikkerhedsråds resolution 1816 om bekæmpelse af sørøveri og væbnet røveri i farvandet ud for Somalias kyst og naturligvis også over det vigtige skridt fra Det Europæiske Råds side, som vedtog en detaljeret handlingsplan på sit møde den 15. september 2008. Hr. Bussereau har fremhævet indholdet i disse initiativer og de forpligtelser, som EU og medlemsstaterne har påtaget sig, og vi tilslutter os og bakker op om disse forpligtelser.

Endnu et spørgsmål melder sig i forbindelse med den fortsatte udbredelse af sørøveri: Er piratvirksomhed med til at finansiere international terrorisme? Det er et spørgsmål, som vi skal stille os selv, og som vi skal forsøge at besvare, selv om der i dag ikke er nogen beviser for, at terrorisme finansieres gennem betalingen af løsepenge. Der er intet, der berettiger os til på forhånd at afvise muligheden heraf. Vi er således tilbageholdende med at forkaste denne hypotese, særligt i betragtning af de åbenlyse forbindelser mellem visse lande, som giver asyl til pirater, og eksistensen af hemmelige baser for terrorgrupper.

Kommissionen vil imidlertid iværksætte en undersøgelse af spørgsmålet for at få en bedre forståelse af de finansielle strømme, der er forbundet med fænomenet sørøveri. Vi må imidlertid aldrig sænke vores parader i kampen mod terrorisme, og derfor skal enhver mistanke nøje undersøges – dog må vi ikke dømme på forhånd – og vi skal træffe alle relevante foranstaltninger for at forhindre, at terrorismen nyder godt af bistand og organisatorisk og økonomisk støtte fra kriminelle organisationer. Derfor vil vi fortsat samarbejde med alle medlemsstaterne, med Rådet og også med lande uden for EU, som i særlig grad er involveret i bekæmpelsen af piratvirksomhed.

Georg Jarzembowski, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. formand for Rådet, hr. næstformand i Kommissionen! Jeg er helt enig i næstformandens udtalelser. Vi er nødt til at skelne mellem de stræder, hvor der findes ansvarlige lande, som vi kan samarbejde med i kampen mod piratvirksomhed, og maritime operationer i områder, hvor der ikke er nogen ansvarlige lande, f.eks. Somalia, og hvor vi er nødt til at gøre noget på egen hånd.

Jeg fandt ærligt talt ikke rådsformandens udtalelse vidtrækkende nok. At oprette og indsætte en kriseenhed er altid positivt, men det hjælper ikke. Kriseenheden er her i Bruxelles eller et andet sted. Det, vi har behov for, er en fælles lokal maritim operation med deltagelse af de fællesskabsfartøjer, som allerede er i området. Derudover skal vi appellere til de medlemsstater, som endnu ikke har skibe i området, om at deltage i en fælles maritim operation.

Vi kan ikke have en situation, hvor to piratskibe sejler frit omkring i disse farvande og angriber vores fiskerfartøjer og handelsskibe, og vi skal hele tiden være efter dem og vurdere, hvordan vi kan bringe situationen under kontrol. Jeg afventer, hvad "min general", som kommer om lidt, har at sige, men vi har behov for en klar strategisk og taktisk vurdering af situationen, og vi har behov for tilstrækkeligt personel, der kan kontrollere sørøveriet, eftersom hensigtserklæringer ganske enkelt ikke hjælper. Vi skal jage piraterne og fange dem, ellers vil det ikke nytte noget.

90 % af den europæiske import, som vi er dybt afhængige af, ankommer ad søvejen. Vi har et stort ansvar over for søfolkene og de fiskere, som fisker ud for fremmede kyster, i overensstemmelse med fælles indgåede traktater, og vi skal beskytte disse fiskere og søfolk – og også turister. I områder, hvor der ikke er nogen offentlig myndighed, fungerer dette desværre kun, hvis vi udvikler vores egne europæiske aktiviteter på grundlag af FN-resolutioner.

I den henseende er det fornuftigt at oprette en kriseenhed, men vi forventer en veltilrettelagt operationsbase og veltilrettelagte operationer i løbet af den næste fase.

Rosa Miguélez Ramos, for PSE-Gruppen. – (ES) Fru formand, mine damer og herrer! Der er et presserende behov for at løse dette problem. De tal, som jeg har, er endnu værre end dem, som hr. Bussereau netop har forelagt. Angiveligt er 13 fartøjer og 300 søfolk i øjeblikket i piraters magt.

Det står klart, at hvis der ikke sættes ind over for dette fænomen, vil det udbredes yderligere, sådan som det indtil videre har været tilfældet, og det vil naturligvis ikke stoppe eller blive bedre af sig selv.

Blandt andet den franske og den spanske regerings ihærdighed og også Parlamentets ihærdighed har båret frugt. Om kort tid vil vi have en FN-resolution om dette fænomen, som udvider retten til at retsforfølge, og desuden er der oprettet en enhed, som skal koordinere operationerne på europæisk plan.

De bør imidlertid være opmærksomme på, at det er afgørende, at vi først og fremmest arbejder hen imod en forlængelse af FN-mandatet, for det er kun gyldigt i tre måneder, og hvis det ikke forlænges, vil vores helt nye koordineringsenhed skulle nedlægges i starten af december.

Med hensyn til anden del af ministrenes beslutning, den militærstrategiske option, skal vi sikre, at operationen føres ud i livet, og at et stort antal medlemsstater hurtigst muligt giver tilsagn om, at de er parate til at deltage i den, og jeg er enig i det, som hr. Jarzembowskis sagde. Det vil være den første europæiske militære flådeoperation inden for den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, og det er et vigtigt synlighedstegn for Europa.

Omstændighederne kræver det. Piratvirksomhed i Det Indiske Ocean er i øjeblikket en yderst indbringende forretning, som vokser dag for dag. En fortalte mig i dag, at pirater, hvor utroligt det end måtte lyde, har fået større status i visse lande, der grænser op til Det Indiske Ocean.

Vi er nødt til at standse denne spiral, vi er nødt til at beskytte udsatte fartøjer, uanset om der er tale om handelsskibe eller lystfartøjer eller de talrige fiskerbåde, som fisker i området. Vi er også nødt til at yde beskyttelse og eskorte til Verdensfødevareprogrammets fartøjer, for den 27. september udløber Canadas mandat, og vi har endnu ikke fundet et land, der kan tage over.

Philippe Morillon, for ALDE-Gruppen. – (FR) Fru formand! Ville den stigende pirataktivitet ikke være en lejlighed for EU til at gribe ind og forsvare sine værdier og interesser, hvis og uanset hvor det måtte være nødvendigt?

Fortæl under ingen omstændigheder vores fiskere, som i sidste uge måtte søge i sikkerhed i havnen i Mahé i Seychellerne, eller besætningen på vores handels- og krydstogtskibe, som i stigende grad trues i Somalias territorialfarvande, at det ikke kommer EU ved. Det ville være at glemme, hvad de europæiske borgere forventer af EU, nemlig først og fremmest sikkerhed og i særdeleshed søfartssikkerhed.

Derfor mødte Kommissionens initiativ om at gennemføre en europæisk havpolitik så stor opbakning. Jeg har således en formodning om, at et stort flertal i Parlamentet vil godkende de foranstaltninger, som De foreslår, ved afslutningen af høringen, som, kan jeg forstå, stadig er i gang.

I dag siger folk, at det ikke er så enkelt, at det muligvis er bedre først at konferere sagen med vores allierede i hele verden og tænke på lovligheden i forhold til folkeretten. Det, der blev gjort for at sikre den nylige frigivelse af gidslerne på Ponant og Carré d'as, viser, at vi har midlerne til at gå effektivt til værks, så længe viljen er der. Hvis blot denne vilje kunne blive genstand for bred enighed i Rådet!

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Fru formand! Somalias kyst er åbenlyst, som statistikken også viser, en af de farligste kyststrækninger i verden, særlig i betragtning af at alene sidste år blev mindst 25 fartøjer udsat for alle mulige former for piratvirksomhed.

Sagen om Playa de Bakio er måske den mest kendte, i hvert fald i Spanien, men den er naturligvis ikke den eneste.

Det står i dag klart, at Somalias føderale overgangsregering ikke har ressourcerne eller midlerne til at skabe fred og sikkerhed i landet og således er langt mindre i stand til at garantere sikkerheden i sine farvande eller i de nærliggende områder. Der er derfor behov for international bistand for at klare opgaven i tråd med, hvad FN fastlagde i juni, sådan som flere allerede har fremført.

Personligt er jeg også bekymret over noget andet, som jeg gerne vil nævne. Det drejer sig om de beretninger, som vi nogle gange hører om fremmede – muligvis også europæiske – skibe, der udnytter denne situation med manglende kontrol til at fiske ulovligt i et af regionens bedste fiskeområder eller sågar til at dumpe farlige stoffer, hvilket den føderale regering heller ikke er i stand til at kontrollere.

Jeg mener derfor, at det er en prioritet – og det vil jeg gerne understrege – at garantere sikkerheden for de fartøjer, der lovligt opererer i området i overensstemmelse med international lovgivning, men det er også en prioritet, måske i endnu højere grad, at vi forpligter os til at løse den konflikt, som hærger landet, således at det endelige ansvar for at garantere sikkerheden i området kan overtages af uafhængige, legitime og anerkendte somaliske institutioner.

Luis de Grandes Pascual (PPE-DE). – (ES) Fru formand! Jeg vil ikke gentage de kendsgerninger, som allerede er blevet fremlagt. Jeg vil gerne beskrive dem. De er skandaløse, og de skaber social uro blandt vores borgere, som uden tvivl fornemmer en vis magtesløshed. For ikke at nævne vores fiskere, som oplever en forståelig frygt ved deres arbejde og endog for deres fysiske sikkerhed, eftersom piraterne ikke fremsætter tomme trusler, og ansatte er ikke pålagt at sætte deres liv på spil for deres arbejde.

Endvidere lider skibsrederne alvorlige økonomiske tab, som deres forsikring ikke altid dækker, fordi der er tale om ekstraordinære omstændigheder, som ikke synes at være omfattet af forsikringspolicerne.

Hvad kan vi stille op mod piraterne? Selvsagt alt, så længe indsatsen ikke er kendetegnet ved den amatøragtige indstilling, der prægede mødet i Rådet (udenrigsministrene) den 15. september. I kampen mod sørøveri har vi behov for konkret handling på to områder, nemlig på det diplomatiske område, hvor vi skal støtte de afrikanske lande, som inden for deres territorium er plaget af egentlige mafiaer, der anvender trusler og kidnapning som pengeafpresningsmiddel mod fiskere og handelsfolk, og på området for lovlig brug af magt, dvs. anvendelse af magt som et afskrækkelsesmiddel, hvilket muligvis er det eneste sprog, som piraterne forstår.

Når det er sagt, hvor bør vi så handle og på hvilket plan? På nationalt, europæisk eller internationalt plan? Jeg tror, at vi i første omgang er nødt til at handle på nationalt plan, sådan som Frankrig på forbilledlig vis har gjort under overholdelse af folkeretten og på en effektiv måde, som var eksemplarisk.

Jeg finder det beklageligt, at Rådet ikke vedtog de spanske/franske forslag, for det, der i sidste ende blev enighed om, var utilstrækkeligt. Jeg mener, at vi er nødt til at give det franske formandskab et tillidsvotum, så det kan foreslå europæiske tiltag, der er i stand til at forsvare vores interesser, og jeg håber – når den tid kommer – at NATO's tilbud om global og international dækning vil kunne fungere i forbindelse hermed.

Lad os imidlertid gribe til handling, sådan som vi altid gør, lad os komme videre, lad os træffe beslutninger og derefter afvente de andres hjælp. Lad os komme ud af denne magtesløse tilstand, hvor borgerne har det indtryk, at vi ikke er i stand til at forsvare os selv.

Gilles Savary (PSE). – (FR) Fru formand! Jeg vil først gerne takke Rådet og Kommissionen for at have efterkommet Parlamentets ønske om en forhandling om dette meget aktuelle spørgsmål, som vækker vores bekymring. Vi har bl.a. drøftet spørgsmålet i Transport- og Turismeudvalget, hvor vi fik besøg af hr. De Rosa, som gav os en fornemmelse af problemets omfang. Jeg vil gerne sige, at vi bør rose os selv for de berørte medlemsstaters hurtige indgriben – jeg taler om Frankrig og Spanien – og for det, der allerede er blevet gjort i FN og i Rådet. Jeg synes, at der er reageret temmelig hurtigt.

Jeg tror, at vi er nødt til at undgå flere ting. For det første civile fartøjers krav om våben. Jeg kan se det for mig, og jeg tror, at vi skal passe på, for vi ved, at dette kun vil gøre situationen endnu farligere. For det andet er vi nødt til at sørge for, at vi håndterer situationen med tilstrækkelig alvor og ikke lader den udvikle sig til terrorisme. Jeg mener, at vi bør forhindre politiske grupper i at blive involveret, fordi problemet da vil få helt andre proportioner. For det tredje skal vi undgå en situation, hvor medlemsstaterne handler individuelt.

I den forbindelse kom jeg netop til at tænke på stabilitetspagten. Vi kræver naturligvis, at visse medlemsstater ikke har underskud, men det er de selvsamme medlemsstater, som altid bliver bedt om at yde beskyttelse, fordi de ressourcemæssigt er i stand til det. Jeg mener derfor, at vi er nødt til at udvise lidt større solidaritet på det punkt på EU-plan, og at de, som ikke har ressourcerne til at beskytte sig, beskyttes af dem, som har de militære midler. Lad os i den forbindelse drage de nødvendige konklusioner på alle niveauer.

Jeg vil også gerne sige, at selv om det haster med at få truffet afskrækkende foranstaltninger, eksempelvis gennem de tiltag, som den franske regering har iværksat, og med hensyn til Ponant og Carré d'as, ved vi meget vel, at kriminalitet er en del af den menneskelige natur, men accepten af den sker på baggrund af folks fortvivlelse. Det er derfor meget vigtigt at iværksætte diplomatiske tiltag over for disse lande og finde måder at hjælpe dem på, både med hensyn til sikkerhed og udvikling. Så vil de ikke med tomme maver endeløst skulle se på, mens bugnende tallerkener passerer forbi.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Fru formand, hr. minister, hr. kommissær! De europæiske borgere kan ikke forstå, hvorfor vi i teknologiens, telekommunikationens og satellitternes tidsalder oplever sørøveri, som synes at føre os fire eller fem århundreder tilbage i historien.

Jeg kan ikke acceptere, hvad andre har sagt i forhold til at være tilfredse med løsningen. Gennem flere år har jeg her i Parlamentet sagt, at situationen i Det Indiske Ocean og situationen i farvandet ud for Somalias kyst er uholdbar for europæiske fiskere og for fartøjer, som opererer og arbejder i området, og der har ikke været nogen videre reaktion. Jeg glæder mig bestemt over, at Rådet omsider har taget et første skridt, som jeg dog betragter som utilstrækkeligt, ved at oprette denne enhed i Bruxelles, som skal være ansvarlig for eskorte af fiskere, beskyttelse af den humanitære bistand, der er så hårdt brug for i Somalia, og indgåelse af fiskeriaftaler.

I betragtning af hvad der er blevet gjort og indgået aftale om indtil videre, tror jeg ikke, at det vil være muligt at opfylde alle disse ambitiøse mål. Havet er meget stort, ligesom kysten langs Det Indiske Ocean er meget lang, og vi har behov for alle europæiske landes bidrag og samarbejde, for det væsentlige er ikke, hvorvidt fiskerne eller fartøjerne er franske, baskiske, spanske eller nederlandske; det væsentlige er, at de er europæiske, og at vi alle i fællesskab er nødt til at bidrage til løsningen af dette problem.

Angelika Beer (Verts/ALE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Beskyttelsen af søfolk er en dyb bekymring hos os alle, men jeg vil alligevel tillade mig at spørge, hvordan vi bedst kan garantere denne beskyttelse.

Jeg tager udtrykkeligt afstand fra roserne til det franske formandskab, for politisk og teknisk har det forkludret opgaven fra start til slut. Jeg vil gerne forklare hvorfor. Vi har ført denne forhandling som led i grønbogen om havpolitikken. Vi har påpeget, at sørøveri er et problem, og at vi har behov for en langsigtet strategi for at kunne bekæmpe dette fænomen.

Jeg tillader mig at gøre opmærksom på, at fænomenet har eksisteret siden det sjette århundrede f.Kr. Så kommer hr. Sarkozy og spoler det hele og taler om indsættelse af flåden. Den tyske forsvarsminister, hr. Jung, er allerede ved at pudse kanonerne på sine flådefartøjer, og der er tale om en FSFP-mission, som ikke engang har været drøftet i de relevante udvalg endnu – Udenrigsudvalget og Underudvalget og Sikkerhed og Forsvar – men kun i Transport- og Turismeudvalget. Hvad er det, der foregår? Det er på ingen måde sagligt!

Jeg har en fornemmelse af, at vi forsøger at reagere på en vanvittig ad hoc-facon for at legitimere noget, som vil have utrolig langvarige følger internationalt. Hvis vi indsætter flåden for at beskytte søfolkene, er vi nødt til at tale om konsekvenserne. Hvad er det, vi ønsker? En kanonbådspolitik? Ønsker vi at skyde fra boven? Ønsker vi at sænke skibe? Hvis dette fænomen reelt viser sig at være forbundet med international terrorisme, hvor er så den langsigtede strategi? Jeg siger det kun som en advarsel. Vi må analysere dette nøje, og i anden uge af oktober når vi forhåbentlig frem til en mere saglig konklusion, der på bedre vis vil kunne hjælpe befolkningen i regionen.

Carmen Fraga Estévez (PPE-DE). – (ES) Fru formand! Jeg har netop deltaget i et møde i Det Regionale Rådgivende Råd for Fjernfiskerflåden, og jeg oplevede en enorm bekymring for, hvad der vil ske med de 51 fartøjer og ca. 1 500 besætningsmedlemmer i Fællesskabets tunfiskerflåde, som fisker i Det Indiske Ocean.

I årevis har flåden berettet om tilfælde af sørøveri i området, der grænser op til Somalia, men ikke engang kapringen af det spanske tunfiskerfartøj Playa de Bakio i april fik regeringerne, inklusive min egen desværre, til at reagere i tide, indtil flåden for nylig var nødt til at sejle til havnen i Victoria, og fra da af har de trufne foranstaltninger været yderst mangelfulde.

Vi må forstå, at fiskerne lever i en yderst farlig situation. Da alle de fartøjer, som sejler gennem området, vækker bekymring, forsøger handelsskibene at fastlægge ruter, der giver bedre mulighed for at overvåge fartøjerne ved gennemsejling.

De 51 fiskerbåde, som følger tunstimerne, er dog spredt ud over et område på over 3 200 kvadratomiles, hvilket svarer til fem dages sejlads, og de er derfor langt mere sårbare. En flådeoperation er derfor afgørende, og der er akut behov for den.

Ud over det, der er blevet sagt om Malaccastrædet og Somalia, får vi nu beretninger fra fiskerflåden om piratvirksomhed i Mozambique-kanalen og i områder omkring Indien og Caribien.

Vi kan derfor ikke blive ved med at forholde os passive. Vi er nødt til at reagere og gøre noget ud over de tiltag, der muligvis kommer fra vores regeringer og Rådet. Alle Fællesskabets institutioner er med til at skabe en koordineret strategi til bekæmpelse af international piratvirksomhed.

Jeg har derfor i min politiske gruppe, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, fremsat et ændringsforslag til budgettet med henblik på at bevilge 1 mio. EUR til undersøgelse af en bæredygtighedsplan med henblik på gennemførelse af denne strategi, og jeg anmoder Parlamentet om at give grønt lys for bevillingen, så alle EU-borgere, uanset hvor de befinder sig, modtager det budskab, at EU støtter dem og frem for alt beskytter dem.

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Fru formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer! I løbet af de seneste få måneder har vi oplevet en øget piratvirksomhed, særlig i farvandet ud for Somalias kyst. Ved disse angreb anvendes meget avancerede midler, hvilket vidner om, at en magtfuld mafia står bag. Jeg deler mine kollegers bekymringer for de europæiske fiskere, som er ekstremt sårbare.

EU har imidlertid nu sikret sig midlerne til at sætte ind over for disse angreb. På de europæiske udenrigsministres møde den 15. september blev der skabt resultater, som forekom mig at være ret betydningsfulde. På den ene side godkendte de 27 medlemsstater oprettelsen af en koordineringsenhed, og på den anden side vedtog ministrene en militærstrategisk option, der åbner mulighed for en europæisk flådeoperation.

Anvendelsen af private vagtværn har indimellem været nævnt. Det forekommer mig ikke at være den rette løsning. Den langsigtede løsning, som hr. Savary sagde, er både diplomatisk og politisk. Sørøveri vinder frem på grund af svage regeringer. Det er ved at hjælpe de berørte lande med at stoppe de ulovlige aktiviteter, ved at hjælpe dem med at opnå politisk stabilitet og komme ud af fattigdommen, at vi kan gøre en ende på denne plage. Det var på den måde, at man for få år siden kom af med piraterne i Malaccastrædet.

EU kan naturligvis ikke handle alene, som hr. Sarkozy sagde. Det internationale samfund skal mobiliseres, ellers vil det være umuligt at garantere beskyttelsen af skibsfarten, især fordi sørøveri ikke kun er udbredt i farvandet ud for Somalias kyst. EU har taget initiativ til en koordineret indsats. Det er nu op til det internationale samfund som helhed at påtage sig sin del af ansvaret.

FORSÆDE: Manuel António DOS SANTOS

Næstformand

Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE). – (ES) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det glæder mig meget, at vi afholder denne forhandling. Siden 2005 har Parlamentet advaret både Kommissionen og Rådet om de farer, der er forbundet med at sejle i farvandene omkring Somalia, selv i de internationale farvande.

Efter diverse kapringer af fartøjer og væbnede røverier har EU netop oprettet en koordineringsenhed. Den er meget kærkommen. I det mindste anerkendes det nu omsider, at der er et problem. Jeg frygter imidlertid, at problemet vil fortsætte trods oprettelsen af denne enhed.

Indtil vi har et reelt samarbejde og en egentlig fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, vil de medlemsstater, hvis interesser er på spil, fortsat være tvunget til at beskytte sig selv og forsvare deres retmæssige nationale interesser. Frankrig har tydeligvis forstået dette, og jeg roser landets beslutsomhed, mod og effektivitet.

Spanien har også reageret og planlægger at sende et rekognosceringsfly, med andre ord et ubevæbnet fly, der skal afskrække bevæbnede pirater. Det er en skam, at dette fly ikke vil være i stand til at forsvare og beskytte vores fiskere, hvis der sker et væbnet angreb på vores flåde.

Vi er nødt til at anmode om og sikre et større samarbejde mellem de berørte medlemsstater, og vi er nødt til at drage nytte af det franske formandskab og bevilge flere ressourcer, således at lovligt fiskeri i internationalt farvand ikke, som det er tilfældet i dette område, bliver en yderst risikabel aktivitet på grund af sørøveri, som er et ubegribeligt problem i det internationale samfund i det 21. århundrede.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Mine bemærkninger er især henvendt til Rådets formandskab.

Jeg er fuldt ud tilhænger af en solid international indsats mod sørøveri på åbent hav. Jeg roser den franske regering for de franske kommandostyrkers aktion tidligere på måneden. De husker muligvis, at dengang Storbritannien virkelig havde en etisk udenrigspolitik, ryddede den britiske flåde havene for pirater. Den fjernede dem fuldstændig, og samtidig blev vi af med slavehandelen.

Nu forekommer vi at være hjælpeløse. Vores flåde er blevet mindsket, og vi tør ikke reagere af frygt for at overtræde visse aspekter af menneskerettighedslovgivningen eller blive inddraget i langvarige retssager.

EU's reaktion er at forsøge at udtænke en militæroperation gennem oprettelsen af en komité, en såkaldt EU-koordineringsenhed, som efter sigende skal koordinere militære operationer i farvandene ud for Afrikas Horn. Der er imidlertid allerede en militæroperation i gang i disse farvande. Der er tale om Combined Task Force 150, som omfatter USA's femte flåde og krigsskibe fra andre NATO-flåder og i øjeblikket ledes af en dansker.

Jeg har et spørgsmål til Rådets formandskab. Hvorfor blander EU sig? Det er en opgave for NATO, og min pointe er, hvad skal europæiske allierede i NATO gøre for at sikre flere krigsskibe til denne opgave? De har regler for operation, som gør dem effektive, og der er indført internationale retsregler på FN-plan til håndtering af tilfangetagne pirater, uden at de bliver en byrde for vores egne lande.

Tobias Pflüger (GUE/NGL). – (DE) Hr. formand! Til stede er transportkommissæren og den franske formand for Rådet med ansvar for transport. Alligevel taler vi her om en meget håndgribelig militær indsats. Det relevante udvalg, Underudvalget om Sikkerhed og Forsvar, blev underrettet meget sent, selv om denne EU-mission til bekæmpelse af sørøveri har været omtalt i pressen siden august. Det er uacceptabelt. Vi har behov for grundlæggende oplysninger i god tid, og derefter kan vi træffe en passende beslutning.

Ifølge oplysninger fra BBC ønskede Frankrig et generelt og verdensomspændende mandat, ikke kun et mandat over for Somalia, men formåede heldigvis ikke at komme igennem med det. For første gang taler vi her om en indskrænkning af den maritime suverænitæt, og vi taler også om et tydeligt brud på folkeretten. Det må vi gøre helt klart. Vi taler om direkte bistand til den såkaldte regering i Somalia, som støttes af Etiopien og USA. Der er et direkte samarbejde med "Operation Enduring Freedom", som er uacceptabelt, og finansieringen skal formidles gennem Athena-mekanismen. Vi har heller ingen oplysninger af nogen art om dette.

Vi bør informeres direkte. Det, der er tale om her, er militære styrkers beskyttelse af adgangen til råstoffer, og det kan ikke forsvares. Det, vi har behov for, er en måde at håndtere problemet på uden brug af militære midler.

Giorgos Dimitrakopoulos (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! I denne meget vigtige forhandling vil jeg gerne fokusere på to punkter, som efter min mening er væsentlige. Det første vedrører det retlige aspekt. Jeg tror, at det er på tide, at vi får en ajourføring af havretskonventionen, så vi kan forbedre retsgrundlaget for indførelsen af forskellige metoder til bekæmpelse af dette problem.

Det andet punkt vedrører den operative side af sagen. Det maritime aspekt spiller en rolle, men ikke i tilstrækkelig høj grad. Der er behov for en operativ plan, og luft- og flådestyrker skal indsættes for at sikre en effektiv indsats.

Endelig er der en række indbyrdes forbundne forhold, der gør sig gældende. Kommissær Tajani sagde, at forbindelsen mellem piratvirksomhed og terrorisme er ved at blive undersøgt, og jeg må tilføje endnu en dimension, nemlig at den indbyrdes forbindelse mellem piratvirksomhed og organiseret kriminalitet også bør undersøges.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Jeg har lyttet nøje til alle talere. Alt, hvad de har sagt, er korrekt, men vi står her over for et problem, der kræver øjeblikkelig handling. Vi kan ikke vente på nye havretsregler eller lukke øjnene for situationens alvor.

Lad mig påpege, at NATO er trådt til og agerer nævenyttig international politimand. Kunne NATO i det mindste ikke intervenere med vores opbakning og danne en enhed med deltagelse af alle medlemsstater bestående af flåde- og luftstyrker? Hvis vi europæere, som ikke har en fælles forsvarspolitik, venter, indtil vi kan oprette en sådan enhed, tror jeg, at vi kommer for sent.

Eftersom NATO leger politimand, hvor det er uhensigtsmæssigt for os, så lad os opfordre organisationen til at gøre det i henhold til vores behov.

Dominique Bussereau, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne takke Dem for en forhandling af meget høj standard.

Jeg mener oprigtigt, at sørøveri er en form for terrorisme, og problemet er ved at antage voldsomme proportioner. Det forholder sig sådan, at gøres der ikke noget, kan retten til fri sejlads i Adengolfen og i farvandet ud for Somalias kyst meget vel helt forsvinde med massive konsekvenser til følge naturligvis. Det

glæder mig, at EU som den første har taget et ansvar i den forbindelse. Jeg vil gerne tilføje, at sørøveri som bekendt også er et problem i andre dele af verden, særlig i Malaccastrædet og omkring Singapore. Her er problemet for Europa lige så stort og vanskeligt. I starten af oktober bør vi være i stand til at træffe en afgørelse om, hvorvidt vi skal fortsætte planlægningen af en flådeoperation i henhold til den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik.

NATO's rolle blev nævnt i flere taler. Håndtering af sørøveri ligger ikke inden for NATO's kompetenceområde. Organisationen har mandat til at bekæmpe terrorisme. De to ting kan ligne hinanden, men det er ikke det samme. Frem til oktober vil koordineringsenheden fortsat varetage sin støttefunktion over for medlemsstaterne og forsøge at forbedre de sikkerhedsmæssige forhold i området. Hr. Savary nævnte fattigdommen i Somalia, og jeg vil gerne understrege, at vi er nødt til at sikre, at fragtskibe under Verdensfødevareprogrammet kommer frem. Somalia og den somaliske befolkning har virkelig behov for dem.

Desuden er vi nødt til at gøre en indsats for at få indført fælles retlige rammer for hele det internationale samfund, så disse pirataktiviteter kan retsforfølges på mere effektiv vis. Flere pirater er blevet arresteret og efterfølgende fængslet i Europa. Vi er naturligvis nu nødt til at se på det juridiske aspekt og de retlige rammer for alt dette.

Modsat et af de medlemmer, som tidligere havde ordet, vil jeg gerne sige, at jeg glæder mig over de konkrete tiltag, som en række medlemsstater har iværksat. Disse konkrete tiltag sender et meget stærkt signal, som kunne redde liv, for der er ikke kun risiko for krav om løsepenge, men også drab. For nogle få dage siden blev fiskerfartøjer beskydt. Situationen er således farlig, og derfor er en militær løsning passende.

Til sidst vil jeg gentage hr. Morillons smukke budskab: Det drejer sig om at beskytte vores interesser og værdier. At beskytte vores værdier er en vigtig og relevant opgave for EU!

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg synes, at denne forhandling har været meget nyttig, da den har været et klart udtryk for Parlamentets, Kommissionens og Rådets ønske om sammen at gribe ind over for dette fænomen, som bliver mere og mere foruroligende, nemlig sørøveri, og sikre de europæiske borgere en løsning på problemet.

Jeg er enig i den analyse, der er fremkommet under forhandlingen. Det er ikke nok at gribe ind militært, men det er et vigtigt aspekt, og det skal ske hurtigt. Jeg mener ikke, at vi bør dvæle for længe ved spørgsmål om kompetence, dvs. om indsatsen bør udføres i EU- eller NATO-regi – vi må ikke spille tiden. Jeg mener, at vi skal forbedre koordineringen, men vi har pligt til at gribe ind og forhindre piratorganisationer i at styrke deres stilling.

Samtidig er det vigtigt at gøre en indsats for at forhindre og udrydde mulige årsager til fænomenets udbredelse og rekrutteringen af pirater. Der var en, som under forhandlingen sagde, at piratvirksomhed er ved at blive en meget indbringende forretning, og i områder med stor fattigdom står det klart, at det er let for piratorganisationer at rekruttere folk, særligt unge, som er villige til at gøre hvad som helst og villige til at lade sig hverve til disse paramilitære organisationer.

EU-landene skal træffe foranstaltninger til kontrol og bekæmpelse af problemet, men samtidig glæder jeg mig over alt det, der allerede er blevet gjort. Vi skal gribe ind – og her har Kommissionen en vigtig rolle – og hjælpe visse udviklingslande med at skabe økonomisk vækst og forhindre, at fattigdom bliver et middel til fremme af piratvirksomhed.

Vi må naturligvis også gøre en indsats for at forstå – og her kan Kommissionen igen få en meget vigtig rolle – hvad der ligger bag sørøveri, hvilke forbindelser der er til fundamentalisme og terrorisme, hvad styrkerne er, hvad årsagerne er. Kommissionen kan her være til stor hjælp for de øvrige EU-institutioner.

Vi kan bestemt ikke forholde os passive, vi kan bestemt ikke afvente situationen, men skal i stedet – i lyset af Parlamentets store indsats, som tilskynder Rådet og Kommissionen til at handle – garantere søfolkenes sikkerhed og garantere sikkerheden omkring de importvarer, som forsyner EU. Vi skal garantere, at der ikke kun tages hånd om problemet i farvandet tættest på EU, men også andre steder, hvor fiskere driver fiskeri, og fru Fraga Estévez fortalte os med bekymring om hændelser, som finder sted langt fra os.

Vi skal således også se på, hvad der sker i andre dele af verden, for sørøveri berører også skibe, der sejler under EU-landes flag i fjerntliggende farvande. Derfor må vi ikke spille mere tid. Det forekommer mig dog også, at EU's ønske klart er kommet til udtryk i dag, og i særdeleshed Rådets ønske, med Kommissionens opbakning, om at gribe ind og træffe strenge forebyggende foranstaltninger og, formoder jeg, også gennem strategiske projekter forhindre enhver udbredelse af terrorhandlinger.

Derfor vil Rådet have Kommissionens opbakning til alle terrorbekæmpende initiativer og også til forebyggelse af terror. Vi ønsker at forebygge og bekæmpe den terrorisme, der så at sige er forbundet med sørøveri. Med Parlamentets vagtsomme øjne hvilende på os mener jeg, at dette samarbejde kan føre os frem til et positivt resultat. Med hensyn til hvad vi skal forsvare, tilslutter jeg mig ligesom hr. Bussereau udtalelsen fra hr. Morillon: Det drejer sig om at forsvare ikke kun EU's interesser, men også EU's værdier.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder først sted under mødeperioden i oktober.

(Mødet udsat kl. 17.50 og genoptaget kl. 18.00)

FORSÆDE: Manuel António DOS SANTOS

Næstformand

13. Spørgetid (Rådet)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B6-0462/2008). Vi behandler en række spørgsmål til Rådet.

Spørgsmål nr. 1 af **Silvia-Adriana Ticaú** (H-0614/08):

Om: Vigtigheden af en vejtransportpolitik

Parlamentet har ved førstebehandlingen af vejtransportpakken tilkendegivet sin holdning, der består i ændringsforslag til tre forordninger dels om betingelser for udøvelse af vejtransporterhvervet (2007/0098(COD)); dels om adgang til markedet for international godskørsel (2007/0099(COD)); og dels om adgang til markedet for buskørsel (omarbejdning) (2007/0097(COD)). Disse forordninger har indflydelse på erhvervsaktiviteter for mere end 800 000 europæiske transportvirksomheder med omkring 4,5 mio. ansatte. Det er afgørende, at der udarbejdes en klar lovgivning, som gør det muligt at udvikle en strategi for handel og udvikling.

Vil Rådet redegøre for, hvor høj en prioritet vejtransportpakken gives i de følgende fem måneder, og hvilken tidsramme der foreslås for vedtagelsen af de ændrede forordninger inden den 1. juni 2009 i betragtning af, at den nye version af forordningen om betingelser for udøvelse af transporterhvervet træder i kraft den 1. juni 2009, og i betragtning af at medlemsstaterne skal have sammenkoblet deres nationale elektroniske registre, som fastsat i denne forordning, inden den 1. januar 2012?

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Først vil jeg gerne udtrykke min sympati i forbindelse med skudepisoden på en finsk skole i Kauhajoki, hvor 10 personer blev dræbt. Min dybeste medfølelse går til ofrenes familier og til de finske medlemmer af Parlamentet, som enten er til stede her eller er optaget af deres arbejde andetsteds.

Som svar på fru Ticaús spørgsmål vil jeg gerne sige, at Rådet på sit møde den 13. juni 2008 nåede frem til en politisk aftale om de tre forslag i vejtransportpakken. Formålet med disse nye tekster er at harmonisere de nationale regler, som kan være forskellige og dermed give anledning til retlig usikkerhed inden for vejtransporterhvervet.

De vigtigste ændringer, der er blevet foretaget, er grundlæggende følgende: Der er udarbejdet en mere præcis definition af begrebet "cabotage", indført en standardiseret udformning af fællesskabstilladelsen, bekræftede kopier og førerattesten, sket en stramning af de bestemmelser, som forpligter en medlemsstat til at træffe foranstaltninger, når en transportvirksomhed overtræder lovgivningen i en anden medlemsstat, og endelig er der indført en bedre samkøring af nationale registre over overtrædelser, således at tilsynet med vejtransportvirksomheder i Europa kan forbedres.

Parlamentet vedtog betænkningerne om denne pakke under førstebehandlingen på mødet den 20. maj. Indsatsen bør nu rettes mod at sikre et kompromis mellem Rådet og Parlamentet. I lyset af den påkrævede tid til oversættelse kunne forberedelsen af teksterne til de respektive fælles holdninger først gå i gang i slutningen af august, men Rådet håber at kunne vedtage de fælles holdninger til de tre forslag inden for de kommende uger og hurtigst muligt forelægge dem for Parlamentet.

Silvia-Adriana Ticaú (PSE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil blot gerne sige, at vi stadig ikke har modtaget Rådets fælles holdning, og jeg vil gerne understrege, at datoen for forordningens ikrafttrædelse med hensyn til

adgang til udøvelse af transporterhvervet er 1. juni 2009. Bestemmelserne berører 4,5 mio. ansatte og omkring 800 000 virksomheder. Det er således et yderst vigtigt anliggende, og vi håber, at Rådets politiske aftale vil sikre os den nødvendige tid til andenbehandling af forslaget.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, fru Țicău! Jeg er helt klar over, at der, som De nævner, er tale om en hastesag. Jeg kan forsikre Dem om, at Rådet vi gøre sit yderste for at sikre, at den fælles holdning hurtigst muligt færdiggøres og sendes til Parlamentet i lyset af sagens presserende karakter, som De helt med rette fremhævede.

Formanden. – Spørgsmål nr. 2 af **Manuel Medina Ortega** (H-0616/08):

Om: EU-pagt om indvandring

Kan Rådet forklare, hvilke konsekvenser den nyligt indgåede EU-pagt om indvandring kan få for udviklingen af EU's politik på indvandringsområdet?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, hr. Ortega! Formålet med den europæiske pagt om indvandring og asyl er på højeste politiske niveau at fastlægge fælles principper for vores migrationspolitik på nationalt plan og på fællesskabsplan samt strategiske retningslinjer, der giver dem substans.

Den foreslåede tekst blev positivt modtaget af Rådet og Kommissionen. Den endelige tekst ventes at blive godkendt på Det Europæiske Råd i oktober. Som bekendt er pagtens formål at skabe grundlag for en styrket fælles politik, der bygger på to centrale principper i det europæiske projekt, nemlig ansvar og solidaritet.

Pagten er baseret på tre dimensioner af den overordnede tilgang til indvandring. Den første er bedre tilrettelæggelse af den lovlige indvandring. Det drejer sig især om at tage større hensyn til medlemsstaternes behov og modtagekapacitet, men også om at fremme integrationen. Den anden er en mere effektiv bekæmpelse af ulovlig indvandring, navnlig ved at sørge for, at ulovlige indvandrere sendes tilbage under værdige forhold. Vi ønsker også at beskytte EU bedre ved at gøre kontrollen ved de ydre grænser mere effektiv, navnlig som led i udvidelsen af Schengenområdet. Den tredje er fremme af et tættere samarbejde mellem oprindelses-, transit- og destinationslande til fordel for udviklingen i vores partnerlande. Det er tanken om fælles udvikling.

Endelig håber vi, som næstformanden i Kommissionen gentog i dag, at pagten vil gøre os i stand til at skabe en fælles asylpolitik og et Europa for asyl. Vi ved, at traditionerne i de enkelte lande er forskellige, men vi ønsker alligevel at skabe fremskridt på området.

Som bekendt har det franske formandskab uformelt rådført sig med Parlamentet under hele forberedelsen af denne pagt. Der har været mange drøftelser i parlamentssammenhæng. Parlamentets politiske opbakning til dette initiativ er væsentlig. Vi er helt sikre på, at pagten vil sikre de europæiske borgere de konkrete resultater, som de har krav på, og vil vise, at EU iværksætter konkrete tiltag til håndtering af de problemer, som borgerne kan opleve.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Hr. formand! Jeg er tilfreds med den måde, som formanden for Rådet har besvaret mit spørgsmål på, og jeg betragter pagten om indvandring som et vigtigt skridt.

Med hensyn til det, som vi kunne kalde anden del af mit spørgsmål, tænker jeg først og fremmest på den indvirkning, som denne pagt kan få på udviklingen af EU's indvandringspolitik. Kan vi med andre ord forvente fremskridt? Som formanden for Rådet ved, oplever vi i øjeblikket på den ene side ængstelse i EU og på den anden side et behov for indvandring og et behov for en passende regulering, hvilket betyder, at informationen ofte er yderst mangelfuld.

Kan vi forvente, at dette vil blive fulgt op af lovgivning og specifikke bestemmelser, der kan løse problemet?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Ja, jeg mener, som hr. Ortega helt med rette påpegede, at der er et behov for indvandring i Europa, og det afviser vi ikke. Derfor er vi, som jeg sagde, nødt til at fastsætte betingelser for modtagelse og integration samt betingelser for tilpasning af migrationsstrømmene i forhold til den økonomiske og sociale situation i Europa. Vi er nødt til at se på behovet for indvandring i det lys.

Vi har ofte tendens til at begrænse dette behov til faglærte og højtuddannede indvandrere. Det er imidlertid ikke hensigtsmæssigt, for i Europa har vi også behov for ufaglærte indvandrere, og forhandlingerne i Rådet drejer sig netop om dette – hvordan vi på bedre vis kan håndtere behovet for indvandring, og hvordan vi finder de bedste løsninger i forhold til beskæftigelse, kvalifikationer og integration i skoler og på universiteter.

Det er, hvor vi står, og vi vil have et klarere billede af situationen efter Det Europæiske Råd den 15. oktober, hvor retningslinjerne vil blive fastlagt. Det er på dette grundlag, at de lovgivningsmæssige foranstaltninger, som hr. Ortega henviste til, og som helt klart er nødvendige, vil blive udformet.

Formanden. – Spørgsmål nr. 3 af **Eoin Ryan** (H-0619/08):

Om: Redskaber til bekæmpelse af korruption

Hvilke redskaber til bekæmpelse af korruption disponerer Rådet over til at sikre, at EU-støtte leveres direkte og effektivt til de mest trængende i udviklingslandene?

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, hr. Ryan! Det spørgsmål, som De rejser, er vigtigt, fordi det vedrører effektiviteten af udviklingsbistanden. Det er vigtigt at fastholde en høj udviklingsbistand, og det vil jeg vende tilbage til, men i Deres spørgsmål påpeger De med rette, at denne bistand skal være effektiv. For at sikre en effektiv bistand og for at kunne bekæmpe svindel og uretmæssig tildeling af udviklingsmidler har vi navnlig behov for en bedre koordinering og komplementaritet mellem donorerne. Derfor arbejder vi med en fælles flerårig programmering, der bygger på strategier til bekæmpelse af fattigdom, og som giver os et bedre billede af, hvordan midlerne målrettes og i henhold til hvilke målsætninger, og det vil ligeledes gøre os i stand til bedre at kontrollere bevillingerne.

Vi har derfor indført fælles gennemførelsesmekanismer, herunder fælles analyser. Der er bl.a. nogle storstilede fælles missioner, som finansieres af donorer og modtagerlande i fællesskab, dvs. under anvendelse af medfinansieringsmekanismer.

Disse spørgsmål var på dagsordenen i forbindelse med det tredje forum på højt plan for bistandseffektivitet, som blev afholdt i Accra i sidste uge. Vi drøftede spørgsmålet her på det seneste møde i starten af måneden. På forummet i Accra i starten af september blev der vedtaget en handlingsplan. Den opfylder i det store og hele vores forventninger i forhold til EU.

De vigtigste løfter, som donorerne afgav, var følgende: bedre planlægning (tre til fire år i forvejen) af den bistand, som landene ønsker at yde, brug af forvaltninger og organisationer i partnerlandene og overgang fra politiske betingelser fremsat af tredjelande til betingelser, der bygger på mål fastsat af udviklingslandene selv.

Vedrørende tilsynet med levering af bistand får Rådet ligesom Parlamentet hvert år mulighed for at evaluere, hvordan EU's eksterne bistand er blevet anvendt. Denne evaluering foretages i forbindelse med årsrapporten om Fællesskabets udviklingspolitik og implementering af ekstern assistance, som Kommissionen normalt fremlægger hen mod slutningen af juni – hvilket således må være sket i juni, hvis jeg skal tro de oplysninger, som jeg har her. Jeg vil gerne tilføje, at instrumentet for udviklingssamarbejde indeholder værktøjer, der kan beskytte Fællesskabets finansielle interesser, særligt i forhold til svindel og uregelmæssigheder, sådan som hr. Ryan også håber.

Der findes således evalueringsmekanismer, kontrolmekanismer og mekanismer, der skal sikre en bedre koordinering mellem donorer og modtagerlande, men i sidste ende er det egentlige mål at sørge for, at modtagerlandene tilegner sig disse politikker, at fortsætte med at understrege vigtigheden af god forvaltningsskik og sikre en større ansvarsfølelse, særligt fra modtagerlandenes side, i forbindelse med tildelingen af vores bistand.

Det var, hvad jeg ønskede at sige.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Hr. formand! Rent tilfældigt har antikorrupsionsorganisationen Transparency International netop i dag offentliggjort sit årlige korruptionsindeks. Organisationen anslår, at korruption øger de omkostninger, der er forbundet med opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene, med 50 mia. USD, hvilket er et helt svimlende beløb. Det svarer til ca. halvdelen af de samlede årlige bistandsudgifter.

Selv om dette tal skulle være overdrevet – selv hvis det skulle vise sig, at det kun er halvt så stort som anslået – er det stadigvæk et afsindigt beløb. Mener De ikke, at der bør gøres mere for at forsøge at dæmme op for dette problem? Vi har i hvert fald under ingen omstændigheder behov for, at den brede befolkning i Europa føler, at de penge, som de giver til bistandsprogrammer, på en eller anden måde forsvinder eller misbruges. Jeg mener, at det er meget vigtigt, at der på mere sammenhængende vis gribes ind over for en korruption, der er så omfattende som denne.

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde tidligere. Hr. Ryan har ret. Det er korrekt, at en af bekymringerne hos befolkningen i Europa på den ene side er, at udviklingsbistanden forbliver høj. EU er som bekendt den største bistandsyder i verden. På den anden side er det afgørende, at mekanismerne til sikring af god forvaltningsskik og effektiv kontrol er på plads. Der skal også være en bedre oplysning af offentligheden om bistand og modtagerlandenes fordeling af bistanden, og ærligt talt så skal forvaltningstilsyn – opstilling af betingelser, om De vil – være et centralt element i udviklingspolitikken.

De har også fuldstændig ret i, at korruption er en plage. Jeg ved ikke, om Transparency Internationals tal, som De selv antydede, er korrekte, men under alle omstændigheder var Deres pointe korrekt. Udviklingsbistanden kan således kun øges gennem en styrkelse af kontrolmekanismerne, mekanismerne til svindelbekæmpelse og antikorrupsionsmekanismerne, og dette bør konsekvent være et af målene i aftalerne.

Det var også, hvad Rådet konkluderede den 27. maj med hensyn til målene for EU's udviklingspolitik. Der skal indføres bedre kontrolmekanismer og opstilles betingelser af hensyn til beskyttelsen af de finansielle interesser, men vigtigere endnu, som De også netop påpegede, hr. Ryan, af hensyn til bekæmpelsen af korruption.

Formanden. – Spørgsmål nr. 4 af **Seán Ó Neachtain** (H-0621/08):

Om: Stigende fødevarepriser

Et af Rådets prioriterede mål for det franske formandskab er en bæredygtig udvikling i landbrugs- og fiskerisektoren. Under de nuværende økonomiske forhold, hvor Europa og omverdenen er ramt af stigende fødevarepriser, hvad kan og vil Rådet da gøre for at sikre, at det akutte kortfristede behov for fødevareforsyninger opfyldes, uden at en bæredygtig udvikling inden for landbrug og fiskeri i fremtiden sættes på spil?

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, hr. Ó Neachtain! Rådet er fuldt ud opmærksom på behovet for at finde passende og effektive løsninger på problemet med de stigende fødevarepriser. Det er et komplekst problem, som Kommissionen gudske lov nøje analyserede i sin meddelelse af 23. maj 2008. Det var på denne baggrund, at Rådet på mødet den 19. og 20. juni vedtog sine beslutninger.

EU har allerede truffet foranstaltninger inden for landbrugssektoren. Vi har solgt ud af interventionslagrene, reduceret eksportstøtten, afskaffet braklægningskravet i 2008, øget mælkekvoterne og afskaffet importafgiften på korn. Det har gjort os i stand til at øge udbuddet, og det har været med til at stabilisere landbrugsmarkederne. Det er imidlertid ikke nok.

Vi er nødt til at fortsætte reformen af den fælles landbrugspolitik. Vi skal gøre den mere markedsorienteret og samtidig fremme et bæredygtigt landbrug i hele EU og sikre et tilstrækkeligt udbud. Landbrugsministrene drøfter dette netop nu – faktisk kan de stadig være i gang med det – på det uformelle møde i Annecy og vil fremlægge deres konklusioner på mødet i Rådet (landbrug) den 17. og 18. november. I den forbindelse er det franske formandskab fast besluttet på at styrke krisestyringsinstrumenterne i lyset af den mere og mere usikre internationale situation og opretholde alle markedsreguleringsordninger for at forhindre den volatilitet, som De helt rigtigt nævner.

Spørgsmålet om fødevarepriser er ikke kun forbundet med landbruget. Også andre elementer spiller ind. Jeg tænker eksempelvis på fiskeripolitikken, som skal håndtere konsekvenserne af de stigende oliepriser. Den 15. juli vedtog Rådet en række hasteforanstaltninger til fremme af omstruktureringen af de flåder, der er hårdest ramt af krisen. Der er også reguleringen af detailsektoren, hvor Kommissionen skal fremlægge en rapport på Det Europæiske Råd i december. Så er der politikkerne om biobrændsel, hvor der skal tages økonomiske og miljømæssige hensyn og sikres et prisloft på disse nye brændstoftyper.

Som De kan se, falder alle disse forskellige spørgsmål, foruden dem, som allerede er blevet omtalt – dvs. udviklingspolitikken og indkøbspolitikken i forhold til fødevareimport – ind under en lang række politikker, og de står højt på Rådets dagsorden. Det Europæiske Råd vil i oktober og december se nærmere på dette, og jeg vil naturligvis med glæde påtage mig at orientere Dem om resultaterne.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Hr. formand! Tak for Deres svar. Jeg vil gerne spørge formanden for Rådet, om han mener, at det er vigtigere end nogensinde, at EU's landbrugspolitik, som er EU's fødevarepolitik, fortsætter efter 2013 på grund af den nuværende krise inden for den globale fødevarepolitik, således at fødevareleverandørerne i Europa kan få en form for sikkerhed?

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Det, som jeg gerne vil frem til, hvilket hr. Ó Neachtain godt er klar over, er, at vi ønsker at sikre, at sundhedstjekket munder ud i nogle overvejelser omkring fremtiden for den fælles landbrugspolitik. Det var formålet – eller faktisk hovedformålet – med de forhandlinger, der fandt sted i går og i dag mellem landbrugsministrene i Annecy. Hr. Ó Neachtain ved, at han kan regne med det franske formandskabs målrettethed i den forbindelse.

Formanden. – Spørgsmål nr. 5 af **Liam Aylward** (H-0623/08):

Om: Hvidbog om idræt

Vil Rådet redegøre for, hvilke aspekter af hvidbogen om idræt det agter at gennemføre og fremme i løbet af det franske formandskab for EU?

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Dette emne interesserer mig meget, men jeg vil forsøge at gøre det kort. Jeg vil forsøge ikke kun at tale om de retlige aspekter, om end der også er sådanne aspekter.

EU har ingen specifik kompetence på idrætsområdet. Jeg vil dog gøre hr. Aylward opmærksom på, at Lissabontraktaten indeholder et retsgrundlag for en egentlig idrætspolitik. Vi er opmærksomme på dette og af den årsag, samt af mange andre, afventer vi traktatens gennemførelse. Vi vil gerne gøre europæerne bevidste om idrættens forskellige dimensioner og den betydning, som idræt har for mennesker i alle aldre, særligt unge, men frem for alt dens sociale og uddannelsesmæssige aspekter. Under vores varetagelse af EU-formandskabet vil vi lægge stor vægt på medlemsstaternes samarbejde på dette område.

Inden der kan indføres et nyt retsgrundlag i henhold til Lissabontraktaten, tror jeg, at der er behov for en erkendelse af de særlige forhold omkring idræt i vores samfund. På et uformelt møde mellem ministrene for europæiske anliggender, som jeg havde indkaldt til i Brest den 12. juli, behandlede vi dette spørgsmål i forhold til EU. Vi drøftede betingelserne for anerkendelse af disse særlige forhold inden for en retlig ramme, som skulle være klar i forhold til fællesskabsretten, og behovet for at forbedre idrætsforvaltningen på europæisk plan.

Vi har haft drøftelser med bl.a. UEFA's formand, Michel Platini, på grundlag af hvidbogen om idræt og Pierre de Coubertin-handlingsplanen, som Kommissionen forelagde i juli. Disse drøftelser vil fortsætte mellem sportsministrene på mødet i Biarritz den 27. og 28. november.

Der kommer også et europæisk forum om idræt. Formandskabet vil opfordre ministrene til at se på en række emner, som forekommer mig at være yderst vigtige for samhørigheden i vores samfund og for idrættens uddannelsesmæssige værdi, særligt sundhed og motion, antidoping og også det forhold, at vi er nødt til at fastholde idræt på græsrodsniveau og sikre, at klubberne får feedback om de spillere, som de træner, og endelig er der problematikken med dobbeltkarriere og dobbeltuddannelse.

Som De kan se, er vi yderst opsatte på at fremhæve idrættens rolle i EU og give den sin retmæssige plads i Europa. Vi har sat os selv tre mål: at anerkende idrættens rolle og de særlige forhold omkring den i samfundet, at tage højde for betydningen af fysisk aktivitet og idræt i forhold til økonomisk udvikling og endelig at garantere en god idrætsforvaltning – en god forvaltning af alle sportsgrene – i et mere og mere komplekst samfund.

Liam Aylward (UEN). – (EN) Hr. formand, hr. formand for Rådet! Jeg glæder mig over, at De henviste til idrættens forskellige dimensioner. I dag hører vi hele tiden om professionel idræt, men jeg interesserer mig især for det frivillige arbejde, der gøres på idrætsområdet, og for konceptet breddeidræt. Jeg vil gerne bede om en forsikring fra Dem om, at EU vil støtte frivillige grupper og frivilligt arbejde og i særdeleshed konceptet breddeidræt. Det er yderst vigtigt i en tid, hvor al vægt i medierne og andre steder lægges på professionel idræt.

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Hr. Aylward har fuldstændig ret. Vi vil gerne sørge for en bedre balance mellem amatøridræt og professionel idræt, vi vil gerne have, at der i visse tilfælde fastsættes nogle rammer for professionel idræt, og vi vil gerne konkret støtte og opmuntre de tusinder af frivillige idrætsforeninger rundt om i Europa.

Det er her, at vi konkret skal sikre, at EU skaber incitamenter. Det er afgørende, at vi på nuværende tidspunkt ved, hvilke foreninger der er med til at støtte idrætten i EU. Vi har behov for en detaljeret undersøgelse af det frivillige arbejde i EU og særligt det frivillige arbejde inden for idrætten. Hvis hr. Aylward ønsker at tage del

i den undersøgelse, som vi ønsker at foretage, er han naturligvis meget velkommen til det. Under alle omstændigheder er dette en vigtig dimension, som vi gerne vil tage højde for.

I den forbindelse vil jeg gerne nævne, at vi også afholder et møde i Paris den 5. oktober med alle de europæiske idrætsudøvere, som deltog ved OL. Der er rent faktisk stadig en række amatører, som deltager ved OL.

Formanden. – Spørgsmål nr. 6 af **Brian Crowley** (H-0625/08):

Om: Målsætninger for den europæiske konference om Alzheimers sygdom

Jeg glæder mig over det franske formandskabs program, der sætter fokus på at fremme bedre omsorg for dem, der lider af Alzheimers sygdom, og deres familier. Fremme af udveksling og deling af nationale erfaringer og samarbejde om bedste praksis mellem medlemsstaterne i forbindelse med sundhed er det, EU drejer sig om. En øget udveksling af oplysninger og bedste praksis mellem medlemsstaterne om alle sundhedsanliggender vil være til enorm nytte for sundhedspersonalet og navnlig for borgerne.

Vil Rådet på baggrund af den store europæiske konference om Alzheimers sygdom, der vil blive afholdt i oktober, informere om konferencens målsætninger, og hvad det franske formandskab ønsker at opnå?

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet.* – (FR) Hr. formand! Dette er et meget alvorligt emne. Det franske formandskab tager Alzheimers sygdom og andre neurodegenerative sygdomme meget seriøst. Det er sygdomme, som på et eller andet tidspunkt vil berøre enhver familie i Europa. Vi skal gå på med krum hals, medmindre vi vil overhales af den aldrende europæiske befolkning.

Som hr. Barroso og hr. Sarkozy meddelte den 1. juli, skal vi sammen udarbejde en europæisk handlingsplan for Alzheimers sygdom, som bygger på tre søjler: forskning, patientpleje og livskvalitet samt etiske og retlige aspekter, særligt i forhold til dem, som er involveret i behandlingen af denne sygdom.

I den henseende afholder det franske formandskab ministerkonferencen "Europa mod Alzheimers" i Paris den 30. og 31. oktober. Konferencen vil have fokus på denne sygdom, men også berøre relaterede sygdomme som Picks sygdom, Binswangers sygdom og Lewy body-demens.

Vi vil drøfte alle disse sygdomme og se på, hvordan vi kan forene patientpleje med social støtte, hvordan vi kan skræddersy erhverv og kvalifikationer i henhold til patienternes behov, hvordan vi kan øge vores viden – med andre ord alt, der har med forskning og lægefaglighed at gøre – og hvordan vi sikrer en bedre koordinering af forskningsprogrammer i de forskellige europæiske lande, samt hvordan vi får kendskab til de nyeste videnskabelige resultater vedrørende denne sygdom og udviklingen af ny medicin.

Den europæiske dimension kan og skal afgjort være en vigtig drivkraft for diverse kampanjer, der tager fat på disse sygdomme. Resultaterne af ministerkonferencen vil være med til at danne grundlag for konklusionerne fra Det Europæiske Råd til december, men vi er fuldt klar over, at der er tale om et stort arbejde.

Det vil blive et langsigtet projekt, og det er afgørende, at de kommende formandskaber, først det tjekkiske og dernæst det svenske, fortsætter det gode arbejde. Jeg ved, at Parlamentet er meget optaget af spørgsmål som disse, og at vi kan regne med Deres opbakning samt Kommissionens engagement og sikre den nødvendige kontinuitet.

Liam Aylward (UEN). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne rose det franske formandskab for at afholde konferencen "Europa mod Alzheimers" og for at have påtaget sig denne proaktive rolle.

Jeg lagde imidlertid mærke til, at De ikke specifikt nævnte demens, og som bekendt skriger alzheimersforeningerne på øget opmærksomhed og information omkring denne lidelse. Kan De fortælle mig, om konferencen vil tage fat på at øge kendskabet til lidelsen, så den stigmatisering, der er forbundet med den, kan begrænses?

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! I EU og i mit land, Slovakiet, er der stadig alt for lidt fokus på Alzheimers sygdom og behandlingen af de mennesker, som lider af sygdommen. Eksperters anslår, at Alzheimers sygdom i løbet af de næste 40 år vil ramme op til fire gange så mange som i dag, men at en tidlig og præcis diagnose kan være med til at bremse sygdommens udvikling.

Vil det franske formandskab ikke overveje at lancere en særlig oplysningskampagne eller give Kommissionen nye incitamenter til at udvikle programmer med henblik på medfinansiering af borgerforeningers aktiviteter, der er rettet mod at hjælpe mennesker med hukommelsessygdomme og Alzheimers sygdom?

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Hr. Aylward har ret. På konferencen skal alle forebyggelses- og oplysningsaspekter undersøges, hvilket både fru Pleštinská og hr. Aylward påpegede. Vi skal fuldt ud tage højde for de forskellige aspekter af demens samt de aspekter, der er forbundet med Lewy body-demens, hvilket jeg også tror, at jeg understregede i min tale.

Det er en naturlig fremgangsmåde, eftersom Alzheimers sygdom er en neurodegenerativ lidelse, dvs. en lidelse, hvor nerveceller svækkes og dør. Når disse nerveceller, som styrer handlingssekvenser, forsvinder, har det invaliderende konsekvenser. Selv om vi forbinder Alzheimers sygdom med tab af hukommelse, påvirkes også andre dele af hjernen. Det kan naturligvis også medføre former for demens, hvilket er noget, vi skal gribe forbyggende ind over for. Ud fra det synspunkt kan jeg forsikre hr. Aylward om, at disse spørgsmål bestemt vil blive behandlet på konferencen.

Vedrørende spørgsmålet fra fru Pleštinská tror jeg, at der forekommer en vis marginalisering. De nævnte sygdommens større udbredelse i Deres land. Der er desværre ikke tale om et isoleret tilfælde i Europa. Her er vi også nødt til at fokusere på, at diagnosen stilles tidligere. Vi skal udveksle oplysninger og på europæisk plan sikre en bedre koordinering mellem specialister på området. En tidlig diagnose er imidlertid særlig vigtig for at forhindre, at patienterne marginaliseres og gradvist bliver ofre for sygdommen, uden at andre bemærker det.

Formanden. – Spørgsmål nr. 7 af **Avril Doyle** (H-0631/08):

Om: Landbrugspolitikken og det franske formandskab

Rådsformandskabet anfører i sit arbejdsprogram, at det vil se nærmere på lovgivningsforslagene om evalueringen af den fælles landbrugspolitik med henblik på, at der kan vedtages nye bestemmelser inden udgangen af 2008. Det vil i dette øjemed arbejde tæt sammen med Europa-Parlamentet. Formandskabet vil også foreslå sine partnere, at de mere generelt overvejer disse spørgsmål og de målsætninger, som det europæiske landbrug og landbrugspolitikken vil skulle opfylde fremover.

Rådsformandskabet bedes på den baggrund give Parlamentet de seneste oplysninger angående landbrugsministrenes uformelle møde, der efter planen skal finde sted i Annecy den 21.-23. september 2008.

Rådsformandskabet bedes navnlig orientere Parlamentet om de fremskridt, der er gjort med hensyn til det såkaldte "sundhedstjek" af den fælles landbrugspolitik og dyresundhedsstrategien.

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne takke fru Doyle for at give mig mulighed for at informere Parlamentet om den seneste udvikling inden for den fælles landbrugspolitik. Rådet arbejder – som jeg allerede har nævnt – intenst og konstruktivt med sundhedstjekket med henblik på at opnå politisk enighed, så snart Parlamentet har afgivet sin udtalelse, hvilket det ventes at gøre inden november 2008. Vi ønsker et tæt samarbejde med Parlamentet på grundlag af den betænkning, som Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter skal forelægge den 7. oktober. Rådet selv drøfter spørgsmålet i slutningen af måneden, den 27. og 28. oktober.

Som jeg nævnte, er Rådet stadig i gang med at undersøge Kommissionens forslag til retsakter om graduering af støtte, markedsstyringsmekanismer, forvaltning af mælkekvoter og støttevilkår. Landbrugsministrene drøftede dette i går og dag i Annecy. Ministrene har både talt om sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik og fremtiden for den fælles landbrugspolitik og skelnet mellem interne og eksterne aspekter. Med hensyn til de interne aspekter er det vigtigt, at en større del af landbrugsbevillingerne tildeles de mest udsatte personer, særligt i lyset af de prisstigninger, som vi har oplevet. De eksterne aspekter skal omfatte iværksættelsen af et EU-fødevarerødhjælpsprogram.

Hvad angår fru Doyle's bekymring vedrørende en dyrevelfærdsstrategi, vedtog Rådet – efter offentliggørelsen i september 2007 af Kommissionens meddelelse om Fællesskabets dyresundhedspolitik og dens strategi for perioden 2007-2013 – den 17. december 2007 sine konklusioner om strategien og opfordrede Kommissionen til at fremlægge en handlingsplan. Denne handlingsplan blev vedtaget af Kommissionen den 10. september, og det er på grundlag af dette dokument, at det franske formandskab målrettet vil arbejde videre. Vi vil navnlig gerne styrke Fællesskabets procedurer for kontrol med epizootiske sygdomme, både inden for Fællesskabet og i forhold til import, samt revidere lovgivningen om biosikkerhed og erstatning.

Jim Higgins (PPE-DE). – (GA) Hr. formand! Når vi taler om landbrug, taler vi om fødevarer. Jeg kan forstå, at Kommissionen har anbefalet, at EU får en politik om mærkning af fødevarer, der kræver, at man på supermarkedernes hylder tydeligt kan se, om en fødevarer er af europæisk oprindelse – jeg tænker i den

forbindelse navnlig på kød. Det har imidlertid været fremme, at Rådet ikke vil acceptere denne politik. Jeg vil gerne spørge formanden for Rådet, hvad dette skyldes?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Hør, jeg deler hr. Higgins bekymringer, så jeg vil undersøge, hvad Rådet er parat til at acceptere. Det står imidlertid helt klart, at vi, der varetager formandskabet, deler Deres bekymringer vedrørende garantien for fødevarerens sikkerhed af hensyn til borgerne og sikringen af fødevarernes sporbarhed. Det er derfor afgørende, at vi efterkommer kravet om fødevarekvalitet og et stort udbud af fødevarer. Forbrugerne vil i fremtiden være endnu mere kritisk indstillet over for fødevarerens sikkerhed. Vi vil sørge for en bedre oplysning af forbrugerne om folkesundhedsspørgsmål med forbindelse til en varieret kost og varernes oprindelse og kvalitet.

De skal vide, at dette er en af formandskabets mærkesager, og under de forskellige topmøder vil vi forsøge at sikre konkret handling til opfyldelse af dette mål, som er af stor betydning for os alle.

Formanden. – Spørgsmål nr. 8 og 9 opfylder ikke betingelserne for behandling.

Spørgsmål nr. 10 af **Jim Higgins** (H-0635/08):

Om: Det irske nej til Lissabontraktaten

Har de irske vælgeres nej til Lissabonreformtraktaten konsekvenser for udvidelsen af EU, og kan Rådet præcisere, hvilke konsekvenser der er tale om?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, hr. Higgins! Som bekendt har Rådet anerkendt resultatet af den irske folkeafstemning om Lissabontraktaten. Den har også anerkendt, at ratificeringsprocessen fortsætter, og har udsendt en konkret påmindelse om, at formålet med Lissabontraktaten er at være med til at gøre den udvidede Union i stand til at fungere mere effektivt og demokratisk. Stats- og regeringscheferne vil behandle spørgsmålet på rådsmødet i oktober. Vi må alle reflektere over konsekvenserne af den nuværende institutionelle situation for alle politikker, herunder udvidelsespolitikken, og for institutionerne selv. Nicetraktaten var i politisk forstand tiltænkt et EU med 27 medlemsstater.

Jeg vil imidlertid gerne gøre det klart, at under dette formandskab har Frankrig handlet uvildigt og fortsat de igangværende forhandlinger med Kroatien og Tyrkiet i lyset af de fremskridt, som kandidatlandene gør i forhold til opfyldelsen af deres forpligtelser.

Med hensyn til Kroatien er 21 af de 35 kapitler stadig til forhandling, mens forhandlingerne om tre kapitler er foreløbigt afsluttet. Der er under det franske formandskab planlagt to regeringskonferencer. Vi har allerede indledt forhandlinger om kapitlet om varernes frie bevægelighed.

Med hensyn til Tyrkiet holdt vi i sidste uge et trojkamøde i forbindelse med EU's udenrigsministres møde. Foreløbig er otte ud af de 35 kapitler åbnet for forhandling, forhandlingerne om ét kapitel er foreløbigt afsluttet, og hvis betingelserne er opfyldt, håber vi at kunne indlede forhandlinger med Tyrkiet om to eller tre kapitler mere inden årets udgang.

Jim Higgins (PPE-DE). – (EN) Hr. formand, hr. minister! Forholder det sig ikke sådan, at den 31. december vil alle medlemsstater med undtagelse af Irland have vedtaget Lissabontraktaten, og at der ikke bliver tale om nogen genforhandling? Der bliver ikke mulighed for at gå tilbage til denne tekst.

Ud over Irland og Lissabontraktaten kan man se på Frankrig og Nederlandene i forhold til forfatningen. Vi står med et kæmpe problem, idet der i høj grad mangler et bånd mellem den almindelige borger og det europæiske projekt.

Ville ministeren overveje at indføre en Europadag – ikke blot et Schuman-dag, hvor der kun holdes lukket i Bruxelles og i Belgien – en Europadag, en fælles fridag, hvor alle borgere i Europa, i alle 27 medlemsstater, sammen fejrer vores fælles europæiske statsborgerskab og identitet?

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg kan forstå, at Rådet har modtaget resultaterne af en meningsmåling foretaget af den irske regering. Må jeg blot sige, at det efter min mening netop er denne form for paradenummer, som har bragt os i denne situation. De spurgte ikke de 47 %, som stemte "ja". Årsagen til nej ved den irske folkeafstemning var manglende lederskab, og desuden er det – hvis vi ser bort fra den oprindelige afstemning om Romtraktaten – sjette gang, at vi har henvendt os til befolkningen via en folkeafstemning: fællesakten, Amsterdamtraktaten, Maastrichttraktaten, to gange Nicetraktat og nu Lissabontraktaten. Desuden overrakte vi folk en hel traktat og sagde: "Hvad synes De om den?" Var det ikke

dømt til at mislykkes i betragtning af, at der ikke var noget lederskab? Spørgsmålet er, om der er et lederskab i dag?

Jeg vil gerne spørge formanden for Rådet, om han kan sige, hvad konsekvenserne bliver, hvis Irland ikke ratificerer traktaten nu eller også fremover stemmer "nej". Kan De give os et fingerpeg om, hvor Europa er på vej hen?

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Hr. Higgins og hr. Mitchell har rejst nogle vigtige spørgsmål. Jeg overlader det til hr. Mitchell at tage ansvaret for hans bemærkninger. Personligt kan jeg ikke kommentere dem, og det vil han forstå i lyset af mit ansvar over for Parlamentet.

Årsagerne er mange. Jeg synes, at den rapport, der blev udarbejdet efter det irske "nej" ved folkeafstemningen, fremhæver en række ting. Der er spørgsmålet om lederskab, tematiske spørgsmål og understregningen af den manglende forståelse af, hvad Lissabontraktaten egentlig er. Det franske formandskab vil gøre sit yderste for at finde en løsning på dette alvorlige institutionelle problem. Vi har behov for Lissabontraktaten, og vi vil i samråd med vores irske venner granske alle muligheder fra nu af og indtil udløbet af det franske formandskab.

Som svar til hr. Higgins mener jeg, at han har ret. Der er ingen tvivl om, at folkeafstemningerne har vist, at der er en kløft mellem det europæiske projekt og offentligheden. Derfor er vi nødt til at se på, hvad de grundlæggende problemer er, og undersøge kommunikationsmæssige spørgsmål. Her til formiddag forsøgte Kommissionen, repræsentanter fra Parlamentet – næstformand hr. Vidal-Quadras og udvalgsformand hr. Leinen – og jeg at fastlægge en interinstitutionel struktur, en politisk erklæring, der har til formål at forbedre kommunikationen mellem de tre institutioner. I forhold til Rådet – og her taler jeg helt objektivt – har dette krævet noget af en indsats og har ikke været specielt let.

Med hensyn til Deres forslag kan jeg kun tale for mit eget vedkommende, men jeg må sige, at idéen med en "Europadag", som fejres i hele Europa, forekommer mig at være et symbol på et mere samlet borgerskab, på et Europa, der møder større forståelse. Det er imidlertid en idé, som De og jeg og de mest glødende EU-tilhængere må fremme. Personligt synes jeg dog, at det er en god idé.

Paul Marie Coûteaux (IND/DEM). – (FR) Hr. formand! Tak for Deres afklaring af disse spørgsmål! Jeg vil også gerne bede Dem redegøre for et mere specifikt aspekt. Vi har talt utrolig meget om Irland, men fire andre medlemsstater har som bekendt endnu ikke ratificeret traktaten: Polen, Tjekkiet, Sverige – vi ved endnu ikke, hvor langt Sverige er kommet i ratificeringsprocessen – og Tyskland. Med hensyn til Tyskland vil jeg gerne minde Dem om, at alt afhænger af en afgørelse fra forfatningsdomstolen i Karlsruhe. Retsformanden har udtalt, at hun ikke agter at fremskynde sagen og først vil komme med sin afgørelse i starten af næste år.

Jeg ville derfor sætte stor pris på, hvis De kunne forklare os, hvad de næste skridt bliver. Jeg troede, at denne traktat, som blev undertegnet i december sidste år, ville være trådt i kraft inden for få måneder. Hvordan ser situationen helt præcis ud?

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Jeg har altid godt kunnet lide hr. Coûteaux' skarpe analyser. Vi har vores forskellige meninger, hvilket der ikke er noget overraskende i, men jeg anerkender, at hans analyser er grundige.

Jeg vil gerne gøre det klart, at vi er nødt til at behandle Tyskland som en separat sag. Vi må se, hvad der sker, men med al respekt for forfatningsdomstolen i Karlsruhe er jeg ikke voldsomt bekymret. Jeg har ingen yderligere kommentarer til det punkt. Med hensyn til Polen er vi i kontakt med de polske myndigheder. Den polske præsident og den polske regering har forskellig partifarve, men jeg tror, at den polske regering ønsker en ratificering af Lissabontraktaten. Vedrørende Sverige er der intet, der tyder på, at ratificeringsprocessen vil blive blokeret. Jeg mener, at ratificeringen vil finde sted i november. Hvad Tjekkiet angår, er vi som bekendt nødt til at afvente rettens afgørelse. Der er i øjeblikket valg til senatet, og i starten af december afholder flertalspartiet en vigtig kongres. Det forekommer mig at være det mest sandsynlige scenario.

Jeg er ikke enig i den konklusion, som hr. Coûteaux drager. Jeg deler ikke hans pessimisme. Der er ingen tvivl om, at dette vil tage tid, og at vi er nødt til at give det tid, men den politiske vilje skal have lov til at råde, og det franske formandskab har på sin side besluttet at vise velvilje i den forbindelse.

Formanden. – Spørgsmål nr. 11 af **Gay Mitchell** (H-0638/08):

Om: Iran og udviklingen af atomkapacitet

Rådet bedes redegøre for sin holdning i forhold til Iran og den mulige atomtrussel, landet udgør, siden det er blevet besluttet at opgive indkapslings- og overvågningsforanstaltningerne i Den Internationale Atomenergiorganisations tillægsprotokol fra 1997, hvilket begrænser inspektørernes indtrængningsbeføjelser og sætter en stopper for uanmeldte inspektioner.

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Som svar til hr. Mitchell på dette alvorlige spørgsmål kan jeg sige, at EU stadig er meget foruroliget over Irans atomprogram og landets manglende interesse i at tage fuldt hensyn til de bekymringer, som programmets mulige militære dimension fremkalder. I december 2007 erklærede Det Europæiske Råd, at det ville være uacceptabelt, hvis Iran bliver en militær atommagt.

I den forbindelse har Rådet ved talrige lejligheder fordømt, at Iran ikke har opfyldt sine internationale forpligtelser, som er fastlagt i FN's Sikkerhedsråds resolution 1696, 1737, 1747 og 1803, navnlig kravet om at indstille alle aktiviteter, der er forbundet med uranberigelse, hvilket er afgørende, hvis vi skal sikre de fornødne betingelser for at indlede forhandlinger og bevæge os i retning af en langsigtet løsning.

EU har altid støttet Irans ret til fredelig udnyttelse af atomenergi, og hvis Iran ønsker at genopbygge det internationale samfunds tillid til den fredelige karakter af landets atomprogram, er det nødt til at indstille de følsomme aktiviteter, som berører det nukleare brændselskredsløb. De forslag, som hr. Solana fremsatte i juni 2006, og som blev gentaget i juni 2008 på vegne af de seks tættest involverede lande, er stadig aktuelle og skal bruges til at løse op for den nuværende hårdknude.

EU finder det yderst beklageligt, at Iran i februar 2006 opgav den midlertidige anvendelse af tillægsprotokollen. Som følge heraf – hvilket generaldirektøren for Det Internationale Atomenergiagentur (IAEA) har understreget – ved IAEA mindre om visse aspekter af det iranske atomprogram.

Desuden, hvilket vi for nylig blev mindet om af generaldirektøren for IAEA i hans rapport af 15. september, afviser Iran fortsat at besvare bestemte spørgsmål, som IAEA har fremsat vedrørende aktiviteter, der er forbundet med udvikling og produktion af atomvåben. Som generaldirektøren for IAEA udtalte – og jeg kan ikke selv drage nogen anden konklusion – er denne situation kilde til alvorlig bekymring i EU og i det internationale samfund.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg takker ministeren for hans svar. Jeg vil gerne stille ministeren følgende spørgsmål, eftersom denne situation tydeligvis giver anledning til alvorlig bekymring i det internationale samfund og i EU. Sanktioner har indtil videre ikke virket. Vi ønsker ikke at komme til det punkt, hvor en militær intervention bliver nødvendig, så kan ministeren fortælle Parlamentet, hvilke andre sanktioner eller andre planer, Rådet har i tankerne for proaktivt at forsøge at bringe den iranske regering til fornuft? Findes der alternative sanktionsmuligheder? Har De en liste over alternative sanktioner, og hvilke fremtidige skridt skal der tages? Det kan i denne legen katten efter musen nogle gange være meget vanskeligt at se, præcis hvem der er katten, og hvem der er musen.

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Vi er ikke nået til det punkt, hvor vi overvejer en militær aktion. Jeg vil gerne endnu engang kraftigt understrege, at de seks lande har bekræftet deres opbakning til den tostrengede løsningsmodel, der skal kombinere dialog og sanktioner, så vi kan nå frem til en forhandlingsløsning, der dæmper det internationale samfunds bekymringer. Vedrørende sanktioner, så er disse meget forskelligartede. De skal være målrettede og også være rettet mod den økonomiske og finansielle sektor.

Formanden. – Spørgsmål nr. 12 af **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0640/08):

Om: En europæisk aftale om migration og asylordninger

Det franske formandskab har foreslået at udarbejde en europæisk aftale om migration og asylordninger, hvis sigte er at opnå en aktiv politisk forpligtelse fra EU's og medlemsstaternes side vedrørende fælles principper for udarbejdelsen af migrationspolitik i en solidarisk og ansvarlig ånd.

Hvilke bindende aftaler agter Rådet at foreslå for landene uden for EU's grænser og særligt for kandidatlandene (Tyrkiet, Kroatien, FYROM) vedrørende immigranter fra tredjelande med henblik på at gøre Europa til et område med sikkerhed, retfærdighed og frihed?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne sige, at det mest effektive våben, som vi har i kampen mod ulovlig indvandring, er tilbagesendelsesaftaler med tredjelande, som grænser op til EU.

Fællesskabet har undertegnet aftaler med 11 tredjelande, heriblandt Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, hvor aftalen trådte i kraft den 1. januar 2008. Alle disse aftaler indeholder bestemmelser vedrørende tredjelandstatsborgere, der rejser i transit gennem området. Med hensyn til Tyrkiet indledtes de formelle forhandlinger i 2005. For Kroatiens vedkommende er der intet mandat til forhandling af en tilbagesendelsesaftale, og Rådet så gerne hurtige forhandlingsfremskridt i dette lands tilfælde.

Den aftale, som vil blive drøftet og, håber vi, ratificeret på Det Europæiske Råd den 15. oktober, vil sætte politisk fokus på betydningen af tilbagesendelsesaftaler som led i bekæmpelsen af ulovlig indvandring.

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil blot gerne takke formanden for Rådet for hans svar. Fru Panayotopoulos undskylder, at hun var nødt til at forlade mødet på grund af en aftale. Hun bad mig takke Dem for Deres svar.

Formanden. – Spørgsmål nr. 13 af **Alain Hutchinson** (H-0642/08):

Om: Reform af de statsejede tv-kanaler i Frankrig

Den franske præsident Nicolas Sarkozy har iværksat en omfattende reform af den statsejede tv-sektor. Reformen, som indebærer en fuldstændig afskaffelse af tv-reklamer, har affødt betydelig modstand blandt de ansatte i sektoren samt i vide kredse i offentligheden, idet det frygtes, at en offentlig tv-sektor uden reklameindtægter vil bukke under i konkurrencen med de privatejede tv-kanaler. Det er en udbredt opfattelse, at Frankrig har i sinde at afvikle statsejet tv for at tilgodese den private sektor, der vil blive den store vinder ved et sådant tiltag.

Er dette tiltag enestående, eller drejer det sig om et initiativ, der skal udstrækkes til alle EU's medlemsstater? Kan Rådet endvidere oplyse om dets holdning i denne sag, og om hvorvidt en sådan reform er i overensstemmelse med fællesskabsretten?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Tak for dette sidste spørgsmål, som jeg er glad for at have fået. Jeg vil naturligvis besvare det i egenskab af repræsentant for Rådets formandskab, og det vil ikke komme som nogen overraskelse for hr. Hutchinson – vi kender hinanden godt – når jeg siger, at finansieringen af offentlige tv-stationer falder ind under medlemsstaternes kompetenceområde, at protokollen om offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne, der findes som bilag til traktaten om Den Europæiske Union, er helt klar på det område, og at det således alene er op til den enkelte medlemsstat at afgøre, hvordan offentlige tv-stationer finansieres. Det er, hvad jeg har at sige til hr. Hutchinson.

Alain Hutchinson (PSE). – (FR) Hr. formand, hr. minister! Tak for Deres svar! Dette var, hvad jeg forventede, De ville sige. Jeg vil blot gerne nævne, at jeg er en af de mange fransktalende personer, som ikke kommer fra Frankrig, og som er faste seere og lyttere af offentlige franske tv- og radiostationer, og at vi er bekymret for fremtiden for de offentlige tv- og radiostationer i lyset af den franske regerings beslutning, som blev offentliggjort af landets præsident, der i øjeblikket tilfældigvis også er formand for Det Europæiske Råd.

Jeg vil desuden gerne sige, at kommissæren for informationssamfundet og medier, fru Reding, som jeg i forbindelse med et nyligt interview stillede det samme spørgsmål, indrømmede, at hun ikke var overbevist om hensigtsmæssigheden af den franske præsidents foreslåede reformer, som blev offentliggjort i januar. Hun beklagede også præsidentens beslutning om at beskutte internetudbydere med henblik på at finansiere offentlige tv-stationer. Jeg vil gerne vide, hvad Deres holdning er til det.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! For det første anmodede forskellige politiske partier i mit land, på tværs af partifarver, så vidt jeg ved, om, at der blev sat en stopper for seertalstyranniet og den måde, hvorpå det truer kvaliteten og de multikulturelle udsendelser. Så meget ved jeg. For det andet har De alene peget på reformen af de nuværende reklameindtægter og den offentlige finansiering. Finansieringen skal fortsat opfylde public service-kravene, og vi skal sikre tilstrækkelige midler til opfyldelse af disse krav. Det er en kendsgerning, som man ikke kan komme uden om. For det tredje har Frankrig ikke – og har aldrig haft – til hensigt at gennemtvinge en bestemt model, og som jeg også sagde, er dette alene et medlemsstatsligt anliggende. Når det er sagt, så har alle her interesse i, at den høje kvalitet af offentlig radio og tv opretholdes.

Formanden. – Spørgetiden er afsluttet.

Spørgsmål, der på grund af tidnød ikke var blevet besvaret, ville blive besvaret skriftligt (se bilag).

(Mødet udsat kl. 19.05 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Gérard ONESTA

Næstformand

14. Overgang til anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) (afgørelse) – Overgang til anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) (forordning) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om følgende betænkninger:

- A6-0351/2008 af Coelho for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om overgang til anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) (afgørelse) (12059/1/2008 – C6-0188/2008 – 2008/0077(INI));

- A6-0352/2008 af Coelho for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om overgang til anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) (forordning) (11925/2/2008 – C6-0189/2008 – 2008/0078(CNS)).

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. næstformand i Kommissionen, mine damer og herrer! Vi behandler to instrumenter: en forordning og en afgørelse om overgang fra SISone4ALL til SIS II, herunder en samlet test, der skal vise, om SIS II har en ydeevne, der som minimum svarer til det nuværende systems. Forslagene til disse retsakter er resultatet af en ændring i migrationsstrategien.

Jeg har fire punkter. For det første var den oprindelige plan, at 15 medlemsstater skulle overgå til det nye system i en proces, der ville vare ca. otte timer. I mellemtiden steg antallet af medlemsstater til 25, hvilket gjorde processen langt mere kompleks og vanskelig. For det andet skal der udvikles en midlertidig teknisk arkitektur, der vil gøre det muligt for SIS 1+ og SIS II at fungere sideløbende i en begrænset overgangsperiode. Det er en fornuftig beslutning, som vi bør følge. Den vil nemlig sikre os et system at falde tilbage på i tilfælde af, at noget går galt. For det tredje bliver der i denne overgangsperiode stillet et teknisk redskab – en "konverter" – til rådighed, som forbinder det centrale system i SIS 1+ med det centrale system i SIS II og gør begge systemer i stand til at behandle de samme oplysninger og sikrer, at alle medlemsstater kan arbejde på det samme niveau. Endelig udløber det mandat, som Kommissionen fik i 2001, ved udgangen af i år.

Vi gav udtryk for fire bekymringer. For det første behovet for, at Kommissionen fortsat har mandat til at udvikle SIS II, indtil systemet er driftsklart. Vi er dog imod overvejelserne om et tidsbegrænset mandat, der udløber, når arbejdet med det centrale system (C-SIS) er afsluttet. For det andet skal der være en klar definition af henholdsvis Kommissionens og medlemsstaternes kompetencer. For det tredje bør alle de betingelser, der er fastsat i nr. 2, som indeholder retsgrundlaget for SIS, være opfyldt, inden overførslen af data finder sted. Endelig bør overgangen ske samtidig og på én gang i alle medlemsstater.

De forslag, som vi modtog den 3. september, samme dag, som de blev godkendt i Coreper, indeholder store ændringer af de oprindelige forslag. Normalt bør Parlamentet høres igen, når teksterne omfatter væsentlige ændringer. Vi er imidlertid endnu engang oppe imod en stram tidsplan, for Kommissionens mandat udløber i slutningen af 2008, og det er afgørende, at Rådet godkender disse forslag i slutningen af oktober. Parlamentet viser endnu engang, at det lever op til sit ansvar, og det er ikke vores skyld, at processen er forsinket. Rent faktisk fjerner de nye ændringer de fleste af de bekymringer, der gives udtryk for i mine udkast til betænkninger, særligt med hensyn til præciseringen af Kommissionens og medlemsstaternes ansvar og sikringen af Kommissionens fortsatte mandat til at udvikle SIS II, frem til systemet er driftsklart.

Afslutningsvis vil jeg gerne takke det franske formandskab for det fremragende stykke arbejde, som det har gjort for at nå frem til en god aftale mellem Kommissionen og medlemsstaterne, hvilket har lignet en vanskelig opgave. Parlamentet vil gerne være med til at undgå yderligere forsinkelser og have SIS II driftsklart til den nye dato, der er fastsat, nemlig den 30. september 2009. Vi er imidlertid bekymret for, ligesom flere eksperter uformelt har givet udtryk for, at det er mere end sandsynligt, at fristen endnu engang vil blive overskredet.

Der er to vigtige punkter, som Parlamentet betragter som afgørende, og som alle de politiske grupper bakker op om. For det første bør Parlamentet halvårligt ajourføres om projektets udvikling, og for det andet bør det mandat, som den nye Kommission tildeles, ikke være tidsbegrænset. Desuden bør der indføres en

bestemmelse om, at Parlamentet skal høres igen, hvis fristen overskrides med mere end et år. Vi håber oprigtigt, at projektet denne gang vil blive afsluttet til tiden, og at SIS II kan sættes i drift planmæssigt.

Formanden. – Vi skal nu høre Rådet. Hr. Jouyet, på vegne af Parlamentet vil jeg gerne takke Dem for at være her hele dagen. Jeg betragter Deres opmærksomhed over for Parlamentet som en afspejling af Deres engagement i Europa.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Tak for Deres venlige ord! Jeg kan naturligvis kun sige det samme til Dem og til næstformanden i Kommissionen, hr. Barrot, med hensyn til Deres engagement i Europa.

Hr. Coelho, mine damer og herrer! Det er nødvendigt at ændre Schengensystemet og udvikle nye funktioner af hensyn til fremtidens kriminalitetsforebyggelse og grænsekontrol. Systemet "SISone4ALL", som blev udviklet på initiativ af det portugisiske formandskab, er et vellykket kompromis, som har givet de medlemsstater, der tiltrådte i 2004, mulighed for at komme med, og vigtigere endnu ført til afskaffelsen af grænsekontrollen ved de indre landgrænser i december og efterfølgende ved de indre luftgrænser i marts.

Det var bevægende at se det sidste jerntæppe falde, at se slovakiske og østrigske ministre symbolsk fjerne træbarrieren ved grænseovergangen Berg-Petržalka øst for Wien. Jeg synes, at dette er et stolt øjeblik for enhver trofast EU-tilhænger: at vide, at vi har et område med fri bevægelighed på 3,6 mio. km². Det er det største område i verden, men som bekendt er den naturlige konsekvens af denne store frihed et elektronisk system, der giver os mulighed for at identificere mistænkte kriminelle og følge sporene af falske papirer og stjålne pas – under overholdelse af strenge databeskyttelsesregler. Dette vil jeg gerne understrege.

Som De imidlertid helt korrekt anførte, giver det nuværende system ikke mulighed for at anvende moderne teknologi, selv om teknologien overholder de grundlæggende principper for databeskyttelse og navnlig proportionalitetsprincippet. Hvordan skulle politiet kunne arbejde effektivt med en central database, der i øjeblikket ikke giver dem mulighed for at gennemse digitale foto af eftersøgte kriminelle og med sikkerhed identificere dem? Formålet med Schengen II- eller SIS II-informationsystemet skal derfor fastholdes. Som De klart redegjorde for, er dette det egentlige spørgsmål i vores forhandling. På vegne af Rådet vil jeg gerne takke næstformand Barrot, som under et nyt mandat har indvilget i fortsat at føre tilsyn med udviklingen af den nye centrale SIS-database og opkoblingen til de nationale databaser. Jeg vil gerne takke ham for hans personlige engagement i dette projekt.

De udkast, som De skal stemme om i morgen, indeholder en klarere opdeling af ansvaret mellem medlemsstaterne og Kommissionen i de enkelte faser, uanset om det drejer sig om projektudvikling, endelige test, overgangsfasen med konverteren eller den endelige overgang fra det ene system til det andet. Det sker for at sikre en overordnet balance mellem henholdsvis medlemsstaternes og Kommissionens forpligtelser.

Jeg vil især gerne takke hr. Coelho, som har arbejdet hurtigt, effektivt og opfindsomt med dette vigtige projekt, samt hans kolleger i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender. Jeg vil også gerne bede ham overbringe min tak til udvalgsformanden, hr. Deprez. Hr. Coelho har på dagens møde tilskyndet til at bakke op om disse nødvendige tekster, der omfatter de forslag, som hr. Coelho har fremsat. Parlamentets støtte i dag vil give os mulighed for at tage hul på en ny fase af overgangen til SIS II i tide i forhold til udløbet af Kommissionens nuværende mandat – et ad hoc-mandat, hvilket jeg gerne vil påpege – som udløber den 31. december. Jeg vil blot gerne forsikre næstformanden om dette.

Lanceringen af det nye system udgør naturligvis en kæmpe teknologisk udfordring, som uden tvivl blev undervurderet i første omgang. Overførslen af 22 mio. optegnelser fra over 24 instanser, hvis nationale databaser har forskellige formater, er, som De kan forestille Dem, i sagens natur ingen let opgave. Jeg mener imidlertid ikke, at der kan sættes en finger på den indsats, der er lagt i dette projekt. I lyset af denne tekniske og finansielle indsats fortjener Parlamentet at blive holdt helt ajour med udviklingen og med de vanskeligheder, der er forbundet med overgangen til det nye system. Der bør – som hr. Coelho sagde – fastsættes en frist for afprøvning af det nye system for at kontrollere, om det vil være fuldt funktionsdygtigt – hvilket vi alle håber – i september næste år som aftalt på mødet i Rådet (retlige og indre anliggender) den 6. juni.

Vi er klar over, at vi har givet os selv en stram deadline. De tekniske eksperter er også klar over det. Vi kan kun overholde denne deadline, hvis alle helhjertet engagerer sig i SIS II-projektet og påtager sig deres ansvar. Med denne betænkning sender Parlamentet her til aften et positivt signal ved at fremsætte helt legitime krav. Derfor foreslår Rådet en ubetinget godkendelse af de fremsatte ændringsforslag, som – hvilket jeg gerne vil understrege – har fuld opbakning fra alle politiske grupper i Parlamentet.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil også gerne takke formandskabet og hr. Jouyet for netop at have tilsluttet sig hr. Coelho's betænkning, da jeg vitterlig mener, at der nu med det samme skal ske fremskridt på dette vigtige område. Jeg vil også gerne takke hr. Coelho for hans betænkning og for hans personlige bestræbelser på at gøre SIS II til en succes. Hvis SIS II nogensinde ser dagens lys, er det bl.a. Deres fortjeneste.

Deres betænkning fremhæver endnu engang Parlamentets interesse for og fortsatte opbakning til planerne om at udvikle anden generation af Schengeninformationssystemet. SIS II vil helt klart blive et vigtigt redskab i det fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, og i den forbindelse er det afgjort vigtigt, at dette system hurtigst muligt kommer i drift.

Det glæder mig derfor, at der er indgået en aftale om de retlige instrumenter vedrørende overgangen fra SIS I til SIS II. Denne aftale er acceptabel, fordi den fastholder følgende tre vigtige principper:

- en klar afgrænsning af de involverede parter's opgaver og ansvar (medlemsstaterne, Kommissionen og Rådet);
- effektive og utvetydige beslutningsprocesser;
- klare frister.

Vedtagelsen af denne retlige ramme i oktober vil være med til at sikre, at det nødvendige arbejde med SIS II fortsætter i 2009. Det er korrekt, som hr. Jouyet påpegede, at den 30. september 2009, en dato, som nu er indeholdt i de foreslåede retlige instrumenter om overgangen, er en ambitiøs frist. Allerede i sommer var vi rent faktisk nødt til at udsætte nogle test med medlemsstaterne efter et uformelt samråd med eksperter.

Kontrahenten har nu 20 dage til at rette op på de nuværende problemer. Der er imidlertid ingen tvivl om, at vi er nødt til at holde et vågent øje med alle potentielle problemer, der kan opstå og forhindre os i at overholde tidsplanen for SIS II. Sammen med medlemsstaterne drøfter vi i øjeblikket, hvordan vi bedst afslutter arbejdet med SIS II. Vi er også nødt til at finde den rette balance mellem den politiske prioritet, der er forbundet med systemet, og sikringen af en optimal kvalitet af den service, der ydes til de nationale myndigheder, som kommer til at bruge systemet.

Under alle omstændigheder sikrer de foreslåede tilpasningsmekanismer os en vis fleksibilitet og tvinger os til at sørge for den nødvendige gennemsigtighed i forhold til udviklingsplanen. Vi kan således fuldt ud tilslutte os Deres ændringsforslag, hr. Coelho. Det siger sig selv.

Dels giver fastsættelsen af udløbsdatoen i juni 2010 for retsakter om overgangen os et tilstrækkeligt spillerum i tilfælde af problemer med den afsluttende udvikling af SIS II eller med overgangen. Denne dato sikrer desuden, at SIS II er fuldt funktionsdygtigt i midten af 2010.

Dels vil Kommissionens fremlæggelse af halvårslige rapporter om udviklingen og overgangen fra SIS I til SIS II sikre Parlamentet indsigt i arbejdet med SIS II.

Personligt vil jeg – ligesom hr. Jouyet, der talte på vegne af formandskabet – gerne understøtte, at for at Schengen reelt kan blive en succes – hvilket samarbejdet allerede er – har vi behov for SIS II. Der er tale om en ægte teknologisk bedrift, der illustrerer, hvad Unionen er i stand til, når den beslutter sig for at anvende ny teknologi, hvilket desuden er helt afgørende.

Derfor er jeg yderst taknemmelig over for Parlamentet, som stort set frivilligt har accepteret alle disse aspekter og har godkendt hr. Coelho's betænkning.

Marian-Jean Marinescu, for PPE-DE-Gruppen. – (RO) Hr. formand! Jeg tilslutter mig ordførerens forslag om at fastsætte fristen for denne nye lovgivningspakke til den 30. juni 2010. Det er vigtigt for at forhindre eventuelle forsinkelser i gennemførelsen af anden generation af Schengeninformationssystemet, SIS II.

Afskaffelsen af grænsekontrollen til lands og til vands, som startede den 21. december 2007, og i luften (marts 2008), er aktuel for ni ud af de ti medlemsstater, som tiltrådte i 2004. Rådet besluttede, at grænsekontrollen i de tre tilbageværende stater, Cypern, Rumænien og Bulgarien, afskaffes, når der efter en evaluering er garanti for Schengensystemets funktionsdygtighed. Indførelsen af Schengensystemet i de tre lande afhænger imidlertid af indførelsen af SIS II i de nuværende Schengenlande. Som bekendt skulle SIS II oprindeligt have været sat i drift i maj 2007. Derefter blev idriftsættelsen udsat til december 2008, og nu er den udskudt igen, til september 2009. Disse ændringer kan medføre forsinkelser i de tre medlemsstater. Vi må ikke glemme, at disse tre lande udgør en del af EU's ydre grænse, og at de både har land- og søgrænser.

De to første foranstaltninger i Schengenreglerne er afskaffelse af den indre grænsekontrol og flytning af kontrollen til de ydre grænser og indførelse af fælles procedurer for kontrol af personer, der krydser de ydre grænser. Disse foranstaltninger undergraves af, at lande som Rumænien, Bulgarien og Cypern er afhængige af den forsinkede gennemførelse af SIS II i de lande, som er en del af Schengenområdet. Jeg opfordrer derfor Kommissionen og det franske formandskab til at løse problemet med håndteringen af SIS II og indgå forhandlinger med kontrahenten for at undgå at skulle fastsætte en ny tidsplan for gennemførelsen af SIS II.

Roselyne Lefrançois, for PSE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne sige, at fru Roure er skyggeordfører for denne betænkning. Hun kunne ikke være her i dag, så jeg taler på hendes vegne og på vegne af Den Socialdemokratiske Gruppe i Parlamentet.

Jeg er enig i ordførerens bemærkninger og takker ham for hans arbejde. Denne situation er helt uacceptabel. Lanceringen af SIS II er voldsomt forsinket. Vi har allerede én gang været nødt til at forlænge Kommissionens mandat frem til slutningen af december 2008 for at sikre gennemførelsen af denne overgang. Kommissionen er igen kommet langt bagud i forhold til tidsplanen og anmoder nu om en tidsubegrænset forlængelse af sit mandat til at gennemføre overgangen. Det forekommer mig at være en uacceptabel anmodning, da det ville udelukke enhver fremtidig høring af Parlamentet i denne sag.

Vi ønsker imidlertid ikke en forhastet overgang fra SIS I til SIS II, da det ville påvirke kvaliteten af og sikkerheden omkring oplysningerne og systemet generelt. Vi skal således tage alle forholdsregler og sikre, at oplysningerne beskyttes, og at systemet er sikkert. Det er årsagen til, at vi er villige til at ændre tidsplanen og forlænge Kommissionens mandat, så overgangen kan gennemføres på behørig vis.

Det er dog udelukket, at denne proces kan fortsætte uden Parlamentets demokratiske kontrol. Den Socialdemokratiske Gruppe støtter derfor ordføreren af hensyn til beskyttelsen af Parlamentets beføjelser.

Henrik Lax, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil også gerne give udtryk for min anerkendelse af ordførerens rigtig gode stykke arbejde.

Schengeninformationssystemet er den største fælleseuropæiske database, der fungerer som et fælles informationssystem for medlemsstaterne. Oplysningerne kan anvendes af politi og retsvæsen i forbindelse med strafferetligt samarbejde og til at kontrollere enkeltpersoner ved de ydre grænser eller på nationalt område samt til udstedelse af visum og opholdstilladelse.

Beslutningen om at udvikle anden generation af SIS – SIS II – blev taget under hensyntagen til behovet for at indføre biometriske data og nye typer indberetninger, bl.a. på grund af den europæiske arrestordre. SIS II er, som vi har hørt, også nødvendigt for at få de nye medlemsstater med.

Det nye system skulle oprindeligt have været sat i drift i marts 2007. Vi ved, at der har været mange forsinkelser, og der blev offentliggjort en ny tidsplan med henblik på idriftsættelse i slutningen af indeværende år. Takket være den overgangsløsning, som blev forelagt af den portugisiske regering, og som hr. Jouyet også nævnte, den såkaldte "SISone4ALL", er systemet nu fuldt funktionsdygtigt og har gjort det muligt for ni af de nye medlemsstater at blive tilknyttet SIS. Som hr. Barrot ikke desto mindre understregede, er en skærpelse af sikkerhedskravene i dette udvidede Schengenområde blevet endnu vigtigere og kan kun garanteres ved en fuldstændig overgang til næste generation af systemet.

En betingelse for denne overgang er, at SIS II opfylder alle de juridisk definerede tekniske og funktionelle krav samt øvrige krav såsom robusthed, tilgængelighed og ydeevne. Parlamentet skal nu afgive udtalelse om de to aktuelle forslag, der er rettet mod at skabe den retlige ramme for overgangen. Som skyggeordfører for Den Liberale Gruppe bakker jeg fuldt op om ordførerens linje, særligt kravet om, at Kommissionen skal fremlægge en situationsrapport for Rådet og Parlamentet ved udgangen af juni 2009 og derefter hvert halve år vedrørende udviklingen af SIS II og vedrørende overgangen fra Schengeninformationssystemet til SIS I+ og til anden generation, SIS II.

Det har været yderst skuffende at måtte indse, at SIS II endnu ikke er i drift. I lyset af dette nye mandat og den rigoristiske testning, der vil finde sted, håber jeg, at SIS II omsider er på vej mod en vellykket lancering i september 2009.

Tatjana Ždanoka, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke hr. Coelho for hans sædvanlige effektive arbejdsindsats, som kendetegner betænkningerne om overgangen til SIS II. Betænkningerne vedrører primært tekniske aspekter, men jeg vil gerne betragte SIS II i et bredere perspektiv.

Først vil jeg gerne takke det portugisiske formandskab for at have sikret de ti nye medlemsstater en mulighed for at blive tilknyttet den gamle version af SIS. Uden dette initiativ ville de nye medlemsstater, inklusive min egen, minimum have skullet vente indtil september 2009 – med andre ord næsten to år mere.

På den anden side er "sent" ikke nødvendigvis ensbetydende med "dårligt". SIS II kommer til at fungere i henhold til to søjler. Vi har stadig ikke en retligt bindende rammeafgørelse om databeskyttelse inden for den tredje søjle. Med SIS II indføres behandling af biometriske data, og spørgsmålet om databeskyttelse er fortsat meget åbent.

Jeg vil gerne understrege, at min politiske gruppe er yderst forbeholden, når det drejer sig om biometriske data. Måske burde vi reelt vente med at anvende SIS II, indtil vi har et solidt retsgrundlag for databeskyttelse.

Et andet område, hvor anvendelsen af SIS kan være nyttig, er i forbindelse med indrejseforbud udstedt af medlemsstaterne over for tredjelandsstatsborgere. Ifølge Schengenkonventionen finder den nationale lovgivning anvendelse, når en person ansøger om at få slettet en indberetning om sig selv. I den forbindelse sikrer forordningen om SIS II bedre proceduremæssige garantier på europæisk plan.

Kort sagt giver SIS II os på nogle områder et bedre Europa. Vi skal dog arbejde videre med flere alvorlige mangler. Hvis vi bliver nødt til at vente for at sikre flere garantier, bør må måske berede os på at vente.

Pedro Guerreiro, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Som forskellige organisationer, der følger harmoniseringen af reglerne på området for retlige og indre anliggender, dvs. kernen i medlemsstaternes suverænitet, har understreget, bliver dette informationssystem og denne database med "overgangen" til anden generation af Schengeninformationssystemet mere omfattende som følge af medtagelsen af nye typer indberetninger, bl.a. den europæiske arrestordre, og tilføjes af nye datatyper, f.eks. biometriske data, og desuden får flere instanser adgang til systemet. Der er også udviklet nye funktioner, der giver mulighed for at samkøre indberetninger og opkoble systemet til visuminformationssystemet. Det er også værd at nævne den foruroligende udsigt til, at registreringer om nødvendigt kan opbevares i et længere tidsrum. Jeg spørger imidlertid mig selv, hvem der kommer til at afgøre, hvornår dette er nødvendigt. Der er også behov for en præcisering af det alt for uklare punkt vedrørende muligheden for udveksling af oplysninger med tredjelande.

Vi mener, at det nye system i sammenligning med det gamle medfører risici med hensyn til beskyttelse af borgernes rettigheder, frihedsrettigheder og garantier ved at indføre nye elementer i en database, som bliver tilgængelig for flere instanser, hvilket er ensbetydende med en mere omfattende informationsudveksling. Grundlæggende – og langt ud over hensynet til udvidelsen med nye lande – er der tale om et forsøg på at tilpasse SIS i henhold til den farlige prioritering af sikkerhed, der er et led i den øgede EU-harmonisering af interne anliggender, som vi er imod.

Hélène Goudin, for IND/DEM-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Det emne, som vi drøfter nu, er langt vigtigere end andre emner, som jævnligt drøftes her i Parlamentet. Vi drøfter noget så grundlæggende som personers mobilitet inden for det såkaldte Schengenområde. Der er ingen tvivl om, at dette system gør det lettere for mange personer at rejse, men systemets negative sider – og det skal frem – overskygger de positive aspekter.

Jeg henviser til, at Schengensystemet også indebærer, at et stort antal menneskers mobilitet begrænses på grund af sociale systemer. Schengen er endnu et skridt i retning af en superstat, "Fort Europa", skabelsen af et kontrolsamfund med enorme beføjelser, og det ønsker jeg ikke at bidrage til.

Der er slet ingen tvivl om, at den grænseoverskridende kriminalitet er et af de største problemer, som vi står over for i dag. Der er således et behov for grænseoverskridende løsninger. Jeg mener imidlertid ikke, at Schengen eller EU for den sags skyld er det rette forum i den henseende. Vi har allerede Interpol, et fremragende og effektivt internationalt politisamarbejde, som selvstændige stater over hele verden deltager i. I stedet for at opbygge parallelle systemer, bør der gøres mere for at styrke Interpol. Vi ved, at kriminaliteten ikke er begrænset til vores kontinent, men omfatter verdensomspændende netværk. Det var nogle få generelle bemærkninger. Jeg vil nu gå over til nogle mere specifikke.

Et aspekt, som efter min mening behandles alt for letsindigt i forhold til Schengeninformationssystemet, er spørgsmålet om fortrolighed. De personoplysninger, som vil blive behandlet og gemt, er yderst følsomme. En af de vigtigste opgaver for staten er at sikre borgerne fuld beskyttelse mod uautoriseret adgang til personoplysninger. Jeg betragter derfor dette som et nationalt anliggende, da det er min faste overbevisning, at EU ikke er i stand til at sørge for de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger. Desuden mener jeg, at det er unødvendigt og omkostningskrævende at indføre nye strukturer. Det er trods alt skatteydernes penge, der skal finansiere systemet.

Jeg har længe ment, at EU's udvikling – eller den europæiske integration, som nogle foretrækker at sige – kan sammenlignes med den langsomme udvikling af et tyranni, små skridt ad gangen. Skræmmende nok er skridtene ikke længere specielt små. Vi er i stedet vidne til store, afgørende og hurtige skridt mod skabelsen af en EU-stat. Ingen ægte EU-fanatiker bør acceptere det.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi drøfter endnu engang Schengeninformationssystemet (SIS), som er det centrale redskab til gennemførelse af Schengenprincipperne. Der er uden tvivl tale om rygraden i det "grænseløse" Europa og området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, og derfor er det afgørende, at SIS II kommer i drift.

I øjeblikket er SISone4ALL-systemet fuldt funktionsdygtigt og fungerer som en midlertidig teknisk løsning, der har givet ni nye medlemsstater mulighed for at blive tilkøbt SIS og naturligvis – gennem tiltrædelsen af Schengenkonventionen – at blive fuldgældigt medlem af Unionen. Datoen den 21. december 2007 var en stor dag i mit lands, Slovaquiets, og i EU's historie. Den markerede nemlig jerntæppets reelle fald.

Derfor vil jeg også gerne takke hr. Coelho for at have udarbejdet denne betænkning og for hans store indsats. Jeg er overbevist om, at var det ikke for ham, ville Schengenområdet ikke have ni nye medlemmer i dag. Jeg er sikker på, at det kommer til at gå lige så hurtigt og problemfrit med den nye generation af SIS.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Mange tak til alle talerne for en fremragende forhandling og for den brede opbakning til princippet i det nye mandat og til ordførerens holdning, som mange talere gav udtryk for.

Hr. Marinescu! Jeg har rost det portugisiske formandskabs fremragende arbejde, som har givet nye medlemsstater mulighed for at tiltræde systemet. Jeg har noteret mig, at Rumænien ønsker at blive tilknyttet systemet hurtigst muligt under Kommissionens tilsyn med forbehold for eventuelle tekniske justeringer, der kan være nødvendige i den henseende.

Med hensyn til fru Lefrançois' og hr. Lax' bemærkninger kan Rådet blot undskylde forsinkelsen, men vi anerkender alle Kommissionens indsats, hr. Barrots personlige løfte om at få tingene tilbage på sporet og de strenge foranstaltninger, der er indført over for kontrahenten. Rådet vil desuden fortsat udvise stor omhu ligesom Kommissionen og alle medlemsstaterne, der stadig er meget opsatte på, at projektet afsluttes planmæssigt, og at det både er teknisk gennemførligt og effektivt og naturligvis garanterer borgernes frihedsrettigheder.

Som svar til fru Ždanoka og hr. Guerreiro kan jeg forstå – og fru Lefrançois understregede dette – at flere af Dem ønsker yderligere forhandlinger om indførelsen af nye funktioner i systemet. Det er imidlertid helt afgørende, at vi først færdigudvikler SIS II og muliggør disse nye funktioner. Det forekommer mig naturligt at afholde en politisk forhandling om, hvilke nye funktioner der skal med. Som flere af Dem imidlertid har påpeget, bør dette ikke stille sig i vejen for lanceringen af det nye system. Det ville være uacceptabelt at opgive disse funktioner alene, fordi et forældet system – i dette tilfælde SIS I – ikke er kompatibelt med dem. Inden vi afholder denne forhandling, er det først og fremmest vigtigt, at vi har systemet, og at den tekniske udvikling er afsluttet.

Vedrørende de øvrige taler, som hovedsageligt vedrørte databeskyttelse, vil jeg gerne understrege – ligesom formanden gjorde, og vi deltog i formiddagens forhandling om beskyttelse af personlige oplysninger med kommissær Barrot – at vi ønsker at fortsætte den indsats, der er gjort på europæisk plan, og at vi mener, at de garantier, som De efterlyste med hensyn til beskyttelse af personlige oplysninger og informationsudveksling med tredjelande, skal være på plads. Uden at vende tilbage til den generelle forhandling, som vi havde i formiddags, vil jeg blot gerne sige, at med hensyn til beskyttelse af personlige oplysninger blev det besluttet at følge anbefalingerne fra Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse, således at der tages højde for disse bekymringer.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil også gerne takke alle talerne og endnu engang ordføreren. For at følge op på, hvad hr. Jouyet sagde, vil jeg gerne minde alle om, at vi er meget opmærksomme på overholdelsen af reglerne om databeskyttelse. Som formanden for Rådet sagde, er tjenestegrenene i regelmæssig kontakt med tjenestegrenene under Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse for at sikre, at disse regler følges på korrekt vis under udviklingen og forvaltningen af SIS II. Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse har planlagt et besøg til Strasbourg i første halvår 2009, inden overgangen til det nye system finder sted, for at sikre, at databeskyttelsen er i orden.

Konverteren, som er under udvikling, vil også sørge for en sikker dataoverførsel fra SIS I til SIS II. Fru Lefrançois sagde helt korrekt, at overgangen ikke må forhastes, og det har hun ret i. Vi er nødt til at være meget omhyggelige.

Under alle omstændigheder indeholder retsakterne specifikke bestemmelser, der skal sikre overholdelsen af databeskyttelsesprincipperne. Det er, hvad jeg kan sige om databeskyttelse, og vi er klar over, at vi skal være meget opmærksomme på at sikre, at systemet er i overensstemmelse med de mål, som vi forsøger at opnå på andre områder i Europa med hensyn til databeskyttelse.

Jeg vil nu vende tilbage til spørgsmålet om forsinkelsen. Jeg kan fuldt ud forstå hr. Marinescu, hr. Lax og fru Lefrançois, som tydeligt gav udtryk for deres bekymring efter den række af forsinkelser, som vi har oplevet. Vedrørende forberedelserne af SIS II på centralt plan følger vi udviklingen tæt. Vi har truffet foranstaltninger, der vil gøre det lettere for os at overvåge tingene nøje, og Kommissionens tjenestegrene vil specifikt sørge for, at der er tilstrækkelige ressourcer til at følge op på kontrahenternes arbejde.

Naturligvis kan vi om nødvendigt ty til de sanktioner, der er indeholdt i kontrakterne, hvilket min forgænger gjorde og idømte en bøde på over 1 mio. EUR til en af kontrahenterne. Jeg vil dog gerne undgå sanktioner og så helst, at vores kontrahenter arbejder effektivt og overholder vores tidsplan.

Gennemførelsen af SIS II vedrører imidlertid ikke kun det centrale system i SIS II. Der er også behov for en betydelig indsats fra medlemsstaternes side. Det glæder mig, at det franske formandskab er til stede her i dag, for jeg ved, hvor engageret det er i dette projekt.

Som hjælp til medlemsstaterne i deres forberedelser på nationalt plan er gruppen "Venner af SIS II", som blev oprettet af det slovenske formandskab og anerkendt af det franske formandskab, yderst nyttig. Denne gruppe på højt niveau, som Kommissionen er aktivt involveret i, har til opgave at føre tilsyn med gennemførelsen af SIS II i medlemsstaterne. Det er kun gennem et stærkt samarbejde, at vi vil kunne løse problemet.

Jeg vil desuden gerne kort sige, at vi ikke med SIS II forsøger at forvandle Europa til et fort. Vi forsøger ganske enkelt at sikre, at afskaffelsen af de indre grænser ikke medfører en større risiko for utryghed, vold og terrorisme for EU og for de europæiske borgere. Det er derfor ikke korrekt at sige, at vi med oprettelsen af SIS II lukker dørene til Europa. Det er der ikke tale om. Det er ganske enkelt et spørgsmål om at sikre, at vi efter at have afskaffet vores indre grænser kan tilbyde de europæiske borgere et område – ja, jeg siger det – et område med sikkerhed og frihed.

Det var det hele. Jeg vil under alle omstændigheder gerne takke Parlamentet og hr. Coehlo personligt for at have lagt så mange kræfter i opbygningen af SIS II, der som sagt er afgørende for et vellykket Schengensamarbejde.

Carlos Coelho, ordfører. – (FR) Hr. formand! Jeg vover at fremsætte mine afsluttende bemærkninger på fransk som reaktion på de venlige ord fra hr. Jouyet og næstformand Barrot. Jeg vil således som tak til Dem tale på Deres sprog. Det har ikke været let at opnå enighed i Rådet, men det lykkedes Dem. For os er to ting yderst vigtigt: en klar opdeling af Kommissionens og medlemsstaternes kompetencer og spørgsmålet om Kommissionens mandat.

Kommissionens mandat kan ikke udløbe, før SIS II fungerer optimalt. Jeg vil gerne takke Rådet og Kommissionen og alle de politiske grupper i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender for deres indsats under udarbejdelsen af de ændringsforslag, som vi skal stemme om i morgen. For os er gennemsigtighedsklausulen afgørende. Borgerne har ret til at blive holdt orienteret om Schengen og SIS II. Med hensyn til spørgsmålet om Kommissionens mandat er et tidsbegrænset mandat ikke acceptabelt. Vi har imidlertid formået at løse dette problem.

Afslutningsvis vil jeg over for dem, som har talt forholdsvist negativt om systemet, gerne forklare, hvorfor vi er tilhænger af SIS II. Vi er tilhænger af SIS II, fordi vi er tilhænger af fri bevægelighed i Europa. For at sikre fri bevægelighed i Europa er vi imidlertid nødt til at sørge for, at vores ydre grænser er sikre. Sikkerheden ved vores ydre grænser er en betingelse for de europæiske borgeres frihed, og det er derfor, vi har så hårdt brug for SIS II.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

15. Den internationale overenskomst om tropisk træ af 2006 – Den internationale overenskomst om tropisk træ af 2006 (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

- betænkning (A6-0313/2008) af Lucas for Udvalget om International Handel om den internationale overenskomst om tropisk træ af 2006 (11964/2007 – C6-0326/2007 – 2006/0263(CNS));
- mundtlig forespørgsel (O-0074/2008 – B6-0458/2008) af Markov for Udvalget om International Handel til Kommissionen om den internationale overenskomst om tropisk træ af 2006.

Caroline Lucas, ordfører. – (EN) Hr. formand! Lad mig starte med at takke alle mine kolleger i Udvalget om International Handel og i Retsudvalget for det fremragende samarbejde om min betænkning om den internationale overenskomst om tropisk træ (ITTA) af 2006. Den brede politiske enighed, som vi nåede frem til, er meget betryggende i betragtning af den yderst alvorlige problemstilling med skove, træ og handel.

De har muligvis lagt mærke til, at der er gået næsten et år fra forelæggelsen af overenskomsten for Parlamentet til forhandlingen her til aften. Det er på ingen måde udtryk for en nedvurdering af spørgsmålets betydning fra udvalgets side. Det skyldes snarere vores holdning om, at overenskomsten kræver en samstemmende udtalelse fra Parlamentet og ikke blot en høring af Parlamentet, ikke mindst fordi vi har nogle stærke og specifikke synspunkter vedrørende overenskomsten, som, vi mener, der bør tages højde for.

Formanden for Udvalget om International Handel, hr. Markov, vil gå nærmere ind i vores proceduremæssige bestræbelser for at sikre Parlamentet større indflydelse i denne sag, og jeg er sikker på, at han også vil redegøre for det meget skuffende og sene svar fra Rådet, som indeholdt en endelig afvisning af vores anmodning.

Jeg sagde, at Parlamentet har nogle stærke og specifikke synspunkter vedrørende overenskomsten. Overenskomsten er uden tvivl en forbedring i forhold til den første ITTA-overenskomst, som blev indgået for 20 år siden, og som, om end den blev markedsført som en overenskomst til fremme af både handel og bæredygtighed, reelt handler rigtig meget om handel og meget lidt om bæredygtighed. Måske forklarer det, hvorfor en af de vigtigste undertegnere af overenskomsten, Indonesien, uigenkaldeligt har mistet omkring tre fjerdedele af landets skove, og hvorfor halvdelen af al skovhugst i regioner som Amazonas, Congobassinet og Sydøstasien stadig foregår ulovligt.

Så selv om den nye overenskomst er en forbedring af den tidligere, og vi derfor støtter Fællesskabets ratificering af den, bør dette forstås som en meget modstræbende opbakning til en utilfredsstillende overenskomst. ITTA 2006 lever langt fra op til, hvad der kræves for at gøre noget ved problemet med tab af tropiske skove. Det er eksempelvis stadig overenskomstens mål at fremme ekspansion af international handel, mens den kun indeholder få ord om bæredygtighed. Hvis De ser på stemmestrukturen i organisationen bag overenskomsten, har de producerende lande, som eksporterer mest træ, flest stemmer, og det samme gælder de aftagerlande, som indfører mest træ. Med andre ord og uanset al retorikken om bæredygtighed så er systemet fortsat udformet sådan, at den største indflydelse gives til de lande, som handler mest.

I vores betænkning opfordres Kommissionen derfor til allerede nu at påbegynde forberedelserne til næste ITTA-forhandlingsrunde med det mål at sikre en væsentligt forbedret fremtidig overenskomst. Parlamentets opbakning til kommende overenskomster vil være afhængig af, at de grundlæggende mål for overenskomsten ændres radikalt, dvs. at der lægges større vægt på beskyttelse og bæredygtig forvaltning af tropiske skove, og handel med tropisk træ bør kun finde sted i et omfang, der er foreneligt med dette mål. Kommissionen bør derfor fremsætte forslag til hensigtsmæssige finansieringsmekanismer for lande, der er villige til at begrænse deres træeksport, og til en gennemgribende ændring af afstemningssystemet i forbindelse med ITTA.

Vi har imidlertid endnu et krav til Kommissionen, og det drejer sig om det længe ventede forslag til retsakt om yderligere foranstaltninger til bekæmpelse af ulovlig skovhugst. Det er absolut nødvendigt, at et sådant forslag bliver fremsat straks. Det var under udarbejdelse i starten af året, Kommissionen skulle have stemt om det i maj, men afstemningen er gentagne gange blevet udskudt, hvilket, så vidt vi kan forstå, skyldes pres fra industrien. Det sker trods talrige tilkendegivelser om bred politisk opbakning til forslaget fra Parlamentets side. Ifølge vores nyeste oplysninger skal kommissærkollegiet stemme om forslaget den 15. oktober – jeg ville være meget taknemmelig for en bekræftelse af dette – og jeg vil kraftigt opfordre kommissærerne til at tage deres ansvar meget alvorligt, for problemet med skovrydning er kæmpestort, og det optager hele Parlamentet. Jeg ser frem til et vægtigt og optimistisk svar fra Kommissionen i dag.

Helmuth Markov, spørger. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det glæder mig, at vi i dag har lejlighed til at drøfte den internationale overenskomst om tropisk træ.

Beskyttelse og bæredygtig forvaltning af tropiske skove bliver vigtigere og vigtigere i lyset af behovet for at bekæmpe klimaændringer, bevare biodiversiteten og beskytte de oprindelige befolkningers rettigheder. Der er i Udvalget om International Handel følgelig bred opbakning til idéen om en international overenskomst. Som vores ordfører, fru Lucas, allerede har sagt – og jeg vil gerne benytte lejligheden til varmt at takke hende for hendes pragtfulde betænkning – er det ikke desto mindre tvivlsomt, om denne overenskomst reelt vil være tilstrækkelig til at løse problemet med skovrydning. Hvert år forsvinder 13 mio. ha tropisk skov på grund af skovhugst, og skovhugst anslås at forårsage ca. 20 % af den globale drivhusgasudledning.

At der stort set er gået et helt år fra forelæggelsen af teksten for Parlamentet til dagens forhandling om overenskomsten i plenarforsamlingen, er på ingen måde udtryk for, at Udvalget om International Handel har ønsket at forhale denne forhandling eller ikke har formået at tillægge problemet tilstrækkelig betydning. Årsagen er tværtimod, at denne overenskomst efter vores opfattelse – eller i særdeleshed Retsudvalgets opfattelse – kræver en samstemmende udtalelse fra Parlamentet og ikke kun en høring af Parlamentet. Jeg vil særligt gerne takke ordføreren, fru Panayotopoulos-Cassiotou, og formanden for Retsudvalget, hr. Gargani, for deres klare og hurtige juridiske rådgivning vedrørende retsgrundlaget.

I lyset af udtalelsen fra Retsudvalget skrev Parlamentets formand, hr. Pöttering, i januar til Rådets generalsekretær og forklarede, at denne overenskomst efter vores opfattelse etablerer en specifik institutionel ramme og derfor kræver en samstemmende udtalelse fra Parlamentet, jf. EF-traktatens artikel 300, stk. 3, andet afsnit. Beklageligvis besvarede Rådet først dette brev den 23. maj 2008. Svaret – hele fire afsnit – indeholdt ingen form for juridisk argumentation eller andre grunde til at afvise Parlamentets anmodning. Det var i den forbindelse, at Udvalget om International Handel vedtog fru Lucas' betænkning, den mundtlige forespørgsel og den tilsvarende beslutning, som vi drøfter i dag.

Jeg vil derfor gerne understrege ikke kun betydningen af selve overenskomsten og af kampen mod klimaændringer, men også af spørgsmålet om Parlamentets rettigheder og beføjelser. De nuværende traktater tildeler ikke Parlamentet nogen videre beføjelser på området for internationale handelsaftaler med undtagelse af de aftaler, der falder ind under artikel 300, stk. 3, andet afsnit. Etableringen af en specifik institutionel ramme som denne er det hyppigste grundlag for at anvende denne bestemmelse i traktaten, og det giver f.eks. belæg for anvendelse af proceduren med samstemmende udtalelse, når der indgås økonomiske partnerskabsaftaler mellem EU og AVS-landene og eventuelle aftaler med Korea eller Indien og Sydøstasien – hvilket er særligt vigtigt i forhold til bekæmpelsen af skovrydning.

Hvorfor er anvendelsen af proceduren med samstemmende udtalelse så vigtig for os? Vi har fokus på at føre parlamentariske forhandlinger og føre kontrol på vegne af de europæiske borgere og således tilføre aftaler større legitimitet og offentlig anerkendelse. Det er derfor bestemt også i Rådets og Kommissionens interesse, at Parlamentet er med som medlovgiver i dette tilfælde.

I lyset af offentlighedens interesse i at bevare biodiversiteten og bekæmpe klimaændringer håber jeg, at Kommissionen nu i det mindste vil efterkomme vores anmodning om at fremlægge årsberetninger om gennemførelsen af den internationale overenskomst om tropisk træ og om dens indvirkning på bilaterale aftaler.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Lad mig først og fremmest takke fru Lucas for hendes betænkning, som henleder opmærksomheden på det markante behov for at gøre noget ved problemet med ødelæggelse af tropiske skove.

Trods sine mangler er den overenskomst, der blev undertegnet i 2006, et vigtigt skridt i denne retning, og dens ikrafttrædelse kan kun fremme den sag, som De helt med rette forsvarer i Deres betænkning. I overenskomsten er der lagt langt større vægt på miljømæssige og sociale aspekter i forhold til den gamle overenskomst fra 1994. Det er klart, at Den Internationale Organisation for Tropisk Træ (ITTO) ikke på egen hånd kan sætte en stopper for overdreven og ulovlig skovhugst, da hovedårsagerne til disse problemer ofte er udefrakommende. Der kan eksempelvis være tale om permanent eller midlertidig omlægning af skov til landbrugsjord, den relativt lave rentabilitet af skovvedligeholdelse i sammenligning med andre typer arealanvendelse samt ren og skær fattigdom. I denne vanskelige situation er ITTO blevet en af de vigtigste aktører, som træffer praktiske foranstaltninger med henblik på at forbedre den bæredygtige forvaltning af tropiske skove. Organisationen fortjener derfor Fællesskabets opmærksomhed og støtte.

Vedrørende overenskomstens retsgrundlag har Kommissionen foretaget en analyse af spørgsmålet og er nået frem til den konklusion, som bakkedes op af Rådet og medlemsstaterne, at den bør fastholde sit oprindelige forslag. Prioriteten i dag er at afslutte proceduren, så den nye internationale overenskomst om tropisk træ kan træde i kraft i 2009.

I stedet for at gentage de juridiske argumenter, der ligger til grund for denne beslutning, mener jeg, at det vil være mere nyttigt at tage fat på de øvrige spørgsmål i Deres betænkning og besvare den mundtlige forespørgsel fra hr. Markov.

Jeg vil blot gerne sige, at der ikke formelt er nogen forbindelse mellem den internationale overenskomst om tropisk træ og andre aftaler såsom FN's rammekonvention om klimaændringer, konventionen om den biologiske mangfoldighed eller bilaterale aftaler om retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet (FLEGT). Rent faktisk er disse aftaler meget anderledes, hvad angår deres underskrivere, indhold, anvendelsesområde og opbygning. Samspillet mellem disse forskellige aftaler bygger på i hvilket omfang, den udvikling, der opnås som led i denne proces, styrker de forhandlinger og initiativer, som iværksættes andre steder, samt de forskellige processers evne til at skabe synergier. Inden for rammerne af alle disse aftaler forfølger EU sit primære mål om at udnytte det enorme bidrag, som handel kan yde i forhold til bæredygtig udvikling, f.eks. ved at sikre opbakning til multilaterale aftaler og national miljølovgivning.

Kommissionen er naturligvis parat til at aflægge beretning for Rådet og Parlamentet om ITTO's aktiviteter, men jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at denne organisation offentliggør sine egne årsberetninger. Vi kan således benytte disse, og Kommissionen vil om nødvendig fremlægge yderligere oplysninger. Med hensyn til retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet (FLEGT) fremgår det allerede af Rådets forordning, at Kommissionen skal forelægge en årsrapport om licensordningen.

Det er de oplysninger, som jeg kan give Dem. Da kommissær Michel er ude at rejse og ikke kunne være til stede her i aften, har jeg personligt fået lov til, om end medarbejdere fra hans stab er til stede, at overbringe ham alle bemærkninger og betragtninger, der fremkommer under denne interessante forhandling, som finder sted på et tidspunkt, hvor vi drøfter udviklingen i en række lande, særligt afrikanske lande.

Jeg vil således gerne oprigtigt takke Parlamentet og fru Lucas og hr. Markov for deres hårde arbejde. Jeg vil nu lytte nøje til bemærkningerne fra de forskellige talere.

Georgios Papastamkos, *ordfører for udtalelsen fra Retsudvalget*. – (EL) Hr. formand! Formanden for Udvalget om International Handel, hr. Markov, henviste til de juridiske aspekter af det spørgsmål, som vi drøfter, på vegne af fru Panayotopoulos-Cassiotou og Retsudvalget. Som bekendt afgav Retsudvalget på mødet den 19. december 2007 udtalelse om retsgrundlaget for et forslag til Rådets afgørelse. Afgørelsen blev vedtaget på vegne af Fællesskabet og vedrørte indgåelsen af den internationale overenskomst om tropisk træ af 2006 som fremsat af Kommissionen.

Det foreslåede retsgrundlag omfatter EF-traktatens artikel 133 og 175 samt artikel 300, stk. 2, første afsnit, og artikel 300, stk. 3, første afsnit.

Parlamentets Retsudvalg besluttede at foreslå en ændring af retsgrundlaget, således at der i stedet henvises til artikel 300, stk. 3, andet afsnit. Det vil sige, at der kræves en samstemmende udtalelse fra Parlamentet og ikke kun en høring af Parlamentet.

Kommissionen kunne ikke imødekomme dette og går videre på det retsgrundlag, som den selv foreslog. Retsudvalget argumenterer for, hvorfor retsgrundlaget bør ændres. Der er nemlig tale om en international aftale, der etablerer en specifik institutionel ramme gennem fastlæggelsen af samarbejdsprocedurer.

Zbigniew Zaleski, *for PPE-DE-Gruppen*. – (PL) Hr. formand, hr. kommissær! Træ er et værdifuldt byggemateriale. Det er sundt, praktisk, mangler givetvis lidt i forhold til brandmodstandsevne, men efterspørgslen efter det er stigende. Kort sagt er træ en efterspurgt og eftertragtet vare og ofte et lands vigtigste eksportvare. Tropisk træ – dvs. træ, som kun findes i meget begrænsede geografiske områder – er endnu mere eftertragtet og er genstand for en handel, som ofte er ulovlig og ødelæggende i forhold til skovene og hele økosystemet.

Vi står over for et dilemma. På den ene side har vi behov for træ, vi har behov for byggematerialer, mens vi på den anden side er nødt til at beskytte de tropiske skove. Hvis udnyttelsen af skovene ikke længere er under god og fornuftig kontrol, vil det ikke blot ende med en miljøkatastrofe, men også med en demografisk katastrofe. Uden skovene vil der nemlig ikke være nogen anden vegetation, ingen dyr og ingen mennesker i områderne. Internationale aftaler er nødvendige, men hensynet til en fornuftig skovforvaltning er nok det

primære her. Råder fornuften ikke, vil vi ødelægge en vigtig del af vores uerstattelige natur. Vi vil være ødelæggere i stedet for kloge forvaltere.

Kort sagt støtter jeg udvidelsen af overenskomsten (under hensyntagen til muligheden for fortsat at forbedre den), som – om end kun delvist – regulerer fri og retfærdig (eller "fair") handel med sådant træ og samtidig kan være et forbillede for udnyttelsen af træ fra andre regioner – fra Sibirien, som vi hører så lidt om nu om dage, fra Amazonas, som vi hører lidt mere om, og fra andre sårbare dele af verden.

David Martin, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Lad mig fra starten af denne forhandling sige, at Den Socialdemokratiske Gruppe lykønsker fru Lucas med hendes betænkning, helt og aldeles bakker op om den og vil stemme for alle de ændringsforslag, som hun fremsætter i den.

Jeg glæder mig over, at der i den reviderede internationale overenskomst om tropisk træ lægges større vægt på bæredygtig forvaltning – bl.a. ved at gribe ind over for ulovlig skovhugst – og på genoprettelse og bevarelse af hærgede skove. Som andre har sagt, er bevarelsen af de tropiske skove helt afgørende for bevarelsen af biodiversiteten og for vores kamp mod klimaændringer, for som vi i dag meget vel ved, har de tropiske skove en central betydning for optagelse af CO₂ fra atmosfæren. I øjeblikket er rydningen af disse skove ansvarlig for 20 % af den globale CO₂-udledning.

Jeg deler fru Lucas' målsætning om at forsøge at sikre, at den reviderede overenskomst reelt prioriterer sociale og miljømæssige spørgsmål og ikke alene fokuserer på øget handel med tropisk træ.

Udviklingslandene skal naturligvis bevilges ressourcer til at beskytte, genoprette og på bæredygtig vis forvalte skovene. Ud over projektstøtte indeholder aftalen en bestemmelse om finansiering på grundlag af tematiske programmer. Jeg håber, at de tematiske programmer vil fokusere på emner som god forvaltningsskik og fattigdomsbekæmpelse, og at medlemsstaterne vil bidrage rundhåndet til disse programmer.

Jeg er ligesom både fru Lucas og hr. Markov skuffet over, at Parlamentet ikke har fået mulighed for at afgive en samstemmende udtalelse om denne overenskomst, og jeg er enig i, at denne procedure burde have fundet anvendelse.

Jeg håber, at vi kan regne med, at Kommissionen forelægger en årsberetning for Parlamentet med en analyse – og "analyse" er nøgleordet – af overenskomstens gennemførelse. Jeg er med på, som Kommissionen fortalte os her i aften, at Den Internationale Organisation for Tropisk Træ offentliggør sin egen årsberetning, men vi ønsker Kommissionens reaktion på dette dokument.

Vedrørende spørgsmålet om bilaterale aftaler undertegnede EU tidligere på måneden en aftale med Ghana om forebyggelse af indførsel af ulovligt træ til EU. Denne aftale vil i teorien sikre overholdelsen af de grundlæggende regler om skovbevarelse, bl.a. en fornuftig statslig overvågning af træfældning – og vi skal holde os for øje, at der i øjeblikket årligt fældes knap 2 % af de ghanesiske skove. Hvis denne bilaterale aftale fungerer, kan den være til fordel for begge parter. I Ghana, hvor den ulovlige skovhugst har reduceret regnskoven med op til 25 % af dens oprindelige størrelse på under 50 år, vil aftalen være med til at sikre træindustriens fremtid – landets fjerde mest indbringende industri.

I EU, hvor forbrugerne bliver mere og mere miljøbevidste, kan vi sørge for, at det træ, vi indfører fra Ghana, er fuldt godkendt som lovligt træ. Selv om det kan være nogle år endnu, før denne aftale er fuldt implementeret, synes jeg, at det er en lovende start, og jeg støtter Kommissionens planer om at indgå lignende aftaler med andre afrikanske lande som Gabon, Cameroun og Liberia.

Til sidst vil jeg gerne gentage en ting, som fru Lucas sagde: Denne overenskomst er en beskeden start. Den er bedre end ingenting, men den er ikke vidtrækkende nok, og vi har behov for yderligere forslag fra Kommissionen og fra det internationale samfund.

Magor Imre Csibi, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne rose ordføreren for konklusionerne i hendes betænkning, som jeg støtter fuldt ud. I betragtning af at vi i over 20 år har haft overenskomster om tropisk træ, synes deres betydning for den bæredygtige forvaltning af tropiske skove at have været begrænset. FN's Fødevare- og Landbrugsorganisation anslår, at alene mellem 2000 og 2005 steg rydningen af tropiske skove med 8,5 % i forhold til 1990'erne.

Det er en skam, at parlamentsmedlemmer og civilsamfundet ikke i større omfang inddrages i udformningen af sådanne overenskomster for at sikre en afvejning af handelsinteresserne og presse på for en mere bæredygtig forvaltning af de tropiske skove. Uanset hvor effektiv en overenskomst måtte være, skal den imidlertid indgå

i en mere overordnet strategi, hvor alle regioner påtager sig deres ansvar og sætter hårdt ind for at standse ødelæggelsen af skovene.

I Europa tror vi muligvis, at vi har effektive mekanismer til bevarelse af biodiversiteten og beskyttelse af forbrugerne, men virkeligheden siger noget andet. Store mængder ulovligt træ og ulovlige trævarer ankommer hver dag til EU's havne. Når først det ulovlige træ er kommet ind på markedet i én medlemsstat, kan det let sælges i enhver af de øvrige 26 medlemsstater uden yderligere kontrol af træets lovlighed. På denne måde bliver europæiske forbrugere, der i god tro køber møbler eller byggematerialer fra efter sigende lovlige leverandører, i stedet ubevidst medskyldige i skovkriminalitet.

EU er en stor importør og forbruger af træ og har forpligtet sig til at halvere skovrydningen som led i kampen mod klimaændringer. EU har derfor et ansvar for at bekæmpe ulovlig skovhugst og handel med ulovlige trævarer. Hvis vi virkelig vil tage håndteringen af skovrydning og ulovlig skovhugst alvorligt, bør vi først indføre skærpede foranstaltningerne hos os selv ved at stramme den europæiske lovgivning, der forhindrer markedsføring af ulovligt træ og ulovlige trævarer i EU. Beklageligvis er en retsakt, der netop tjener dette formål, konstant blevet forsinket, trods EU's beslutning i juli 2006 og erklæringen i Kommissionens arbejdsprogram i oktober 2007.

I forbindelse med denne forhandling vil jeg gerne opfordre Kommissionen til at redegøre for de årsager, som førte til en udsættelse af offentliggørelsen af skovpakken. Endvidere tilskynder jeg Kommissionen til straks at fremsætte lovgivning, der kræver, at kun lovligt træ og lovligt trævarer må markedsføres i EU.

Jeg er bange for, at vi allerede har spildt for meget tid. Jeg opfordrer Kommissionen til at fremskynde proceduren og fremsætte denne vigtige retsakt, så førstebehandlingen kan finde sted inden udløbet af denne valgperiode. Vi skal sørge for at sende de rette budskaber og gøre det rettidigt.

Wiesław Stefan Kuc, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand, hr. kommissær! Indgåelsen af en international overenskomst om tropisk træ er bestemt et meget vigtigt tiltag i forhold til at beskytte tropiske skove og gøre handel med visse træsorter mere civiliseret. De proceduremæssige spørgsmål må imidlertid ikke fjerne fokus fra vores grundlæggende mål. Det er muligvis vigtigt at fastlægge retsgrundlaget, det er muligvis vigtigt, om det er høringsproceduren eller proceduren med samstemmende udtalelse, der finder anvendelse, men vil det gøre os i stand til at beskytte de tropiske skove og komme videre?

Hver dag går tusinder af hektar skov – og ikke kun tropisk skov – uigenkaldeligt tabt. Den tilbageværende jord forvandles til sump eller ørken. Skovrydning kan ikke forhindres gennem nyplantning, i hvert fald ikke på kort sigt. De fattige lande i Afrika, Sydamerika og Asien har ikke midlerne til at kontrollere eller forhindre rovdriften på skovene eller sikre en fornuftig forvaltning. Det samme gælder de sibiriske skove. Vi beskytter ikke disse træer, og vi har ingen respekt for træ. Jo fattigere landet er, i desto højere grad er dette sandt. Under kulturrevolutionen i Kina blev mange kvadratkilometer skov fældet. Træ anvendes som en vigtig energikilde.

Derfor har Den Internationale Organisation for Tropisk Træ så stor betydning. Lad os huske på, at tekniske fremskridt og moderne maskiner til fældning og udslæbning af træer fremskynder hele processen, og billigt træ fra ulovlig fældning er eftertragtet hos handelsvirksomhederne. Ethvert lukket smuthul for handelen, enhver hindring, oprindelsescertifikater og kontrol vil være endnu en succes. Jeg håber, at denne overenskomst hurtigst muligt opfylder sin rolle.

Margrete Auken, for Verts/ALE-Gruppen. – Hr. formand! Tak til fru Lucas for en rigtig god betænkning. Vi har her slået fast, og det er der enighed om hele vejen rundt, at handel med tropisk træ i EU er en skandale. Det er også blevet sagt gentagne gange i aften, at vi er trætte af, at det hele standser ved højtidelige erklæringer, og at der ikke handles. Jeg håber, at Kommissionen hører, hvor mange der efterlyser, at Kommissionen nu går aktivt ind og forsøger at ændre på tingene, så fremtiden kan komme til at se lidt lysere ud.

Det vælter ind med illegalt træ i EU, og det er i sig selv helt absurd. Havde det været et hvilket som helst andet produkt, ville vi kalde det hæleri. Frivillige mærkningsordninger er et lidt besynderligt skridt. Ulovligheder skal være forbudt, også i EU. Ulovligheder skal ikke begrænses med mærkninger, men med reelle forbud. Jeg tror, at det vil komme bag på de fleste, at det overhovedet er lovligt at købe ulovligt træ i EU. Selvfølgelig er mærkning bedre end ingenting.

Det er også grotesk, i hvor høj grad det er de store tømmerfirmaer – hvoraf nogle af de værste kommer fra mit eget land Danmark – der bestemmer over EU's lovgivning, eller mangel på samme. Jeg støtter derfor ordførerens opfordring til, at kommissæren går i gang nu med at revidere den internationale aftale, men vi må også i gang på EU-niveau. Vi har hårdt brug for, at det bliver effektivt. Selvom dårlig regeringsførelse og

korruption i de træproducerende lande spiller en væsentlig rolle, kan vi ikke, som det også er blevet gentaget mange gange, se bort fra efterspørgslen, da det er den vigtigste faktor.

Som en af verdens største træimportører må EU påtage sig sit ansvar. Vi skal have en effektiv lovgivning, der sikrer, at alle træprodukter, der sælges inden for Fællesskabet – også de forarbejdede – er både lovlige og bæredygtige. Vi kan gå i gang straks i forbindelse med de offentlige indkøb. Det manglede bare andet.

Jens Holm, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Ødelæggelsen af de tropiske skove fortsætter ufortrødent. 13 mio. ha årligt eller en fodboldbane i sekundet – det er så store skovarealer, der hvert år forsvinder i verden. Det sker til trods for, at den første overenskomst om træ så dagens lys for hele 20 år siden. I 2006 blev den internationale overenskomst om tropisk træ undertegnet. Selv om overenskomsten i sig selv er ret generel og lader noget tilbage at ønske, giver den os i det mindste et værktøj, som vi kan bruge i håndteringen af problemet.

Fru Lucas har henledt opmærksomheden på dette, og hendes tiltrængte ændringsforslag vil give os bedre mulighed for at beskytte de tropiske skove. Jeg vil gerne stille et spørgsmål direkte til Kommissionen. Fru Lucas sagde i sin indledning, at hele Parlamentet afventer lovgivning fra Kommissionen til bekæmpelse af ulovlig skovhugst. Hvornår får vi denne lovgivning om ulovlig skovhugst? Er det korrekt, at Kommissionen havde en afstemning om spørgsmålet allerede i maj? I givet fald, hvorfor har vi da ikke fået noget at se? De kom ikke ind på dette i Deres tale, men vi i Parlamentet vil gerne vide noget om det. Hvad er der sket med forslaget til retsakt? Giv os venligst en forklaring.

Ellers vil jeg gerne takke fru Lucas for at fremhæve hele problematikken omkring handel med træ. Er det virkelig rimeligt, at så meget skov skal fældes, og træet eksporteres? Mit eget land, Sverige, er det land i EU, der har mest skov i forhold til dets størrelse. Samtidig importerer vi en sjettedel af alt det træ, som vi forbruger. Hvorfor? Naturligvis fordi det er meget billigt at købe træ på verdensmarkedet. Fru Lucas ønsker at gøre noget ved dette og beder EU om at støtte lande, som vedtager strategier til beskyttelse af deres tropiske skove. Det er helt rigtigt, og et virkelig godt forslag.

En anden foranstaltning, som fru Lucas var inde på, består i at knytte betingelser til handelsaftaler og sikre, at både europæiske virksomheder og producenterne i syd har et ansvar at leve op til, og at de internationale konventioner og aftaler overholdes. Tanken er, at vi skal gøre brug af international handel som et værktøj til at fremme bæredygtighed og udvikling i hele verden.

Et andet aspekt af skovrydning, som der tales alt for lidt om, er kødindustrien. En stor del af det kød og de foderstoffer, der forbruges i verden, kommer fra områder, der tidligere var dækket af skov. Kødproduktionen er en af hovedårsagerne til skovrydning i Amazonas. Formanden for FN's klimapanel, Rajendra Pachauri, opfordrede for nylig til at reducere kødforbruget. Det gør han ret i. Jeg har i den forbindelse et andet spørgsmål til Kommissionen: Hvornår kommer der en strategi for at reducere kødforbruget? Som jeg nævnte tidligere, har fru Lucas ret i det meste af det, som hun fremfører i sin betænkning. Den Europæiske Venstrefløj's Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre bakker således op om denne fremragende betænkning.

Maciej Marian Giertych (NI). – (PL) Hr. formand! De eksisterende internationale aftaler om tropisk træflora er helt tydeligt utilstrækkelige. De tropiske skoves genetiske ressourcer skrumpes ind med foruroligende hast på grund af menneskers rovdrift.

Det er der to årsager til. Der er fortsat et marked for de mest interessante tropiske træarter i de rige lande. På stadig mere effektiv vis udvælges og fældes de. Samtidig er mulighederne for at dyrke dem under almindelige skovbrugsforhold begrænset på grund af manglende metoder til håndtering af frø, som muliggør dyrkning. Frøene er typisk ikke hvilende, dvs. de er ikke egnede til lagring og transport. De spirer, så snart de er faldet fra træet. Der er derfor behov for særlige undersøgelser af disse uddøende sorter inden for såsædsproduktion, planteforædling og frøhåndtering. Personer, der handler med sådant træ, burde beskattes med henblik på at bidrage til finansieringen af sådanne undersøgelser.

En anden årsag er de lokales rovdrift på træbevoksningen, inklusive buskads, som anvendes til optænding og madlavning. Disse ødelæggelser kan ikke standses, medmindre der organiseres forsyninger af andre typer brændsel til disse mennesker.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Indgåelsen af den internationale overenskomst om tropisk træ er en yderst positiv udvikling. Desuden afspejler den, at der er opnået konsensus mellem 180 producent- og forbrugerlandes regeringer og internationale organisationer.

Der er således ingen tvivl om vigtigheden af de mål, der er fastsat i aftalen. Vi behøver blot at tænke på de skadelige virkninger af ulovlig fældning og skovrydning og særligt deres medvirken til drivhuseffekten. Det er derfor vigtigt at støtte producentlandenes nationale politikker af hensyn til den bæredygtige udnyttelse af de tropiske skove og gøre landene bedre i stand til at gennemføre skovlovgivning og effektivt bekæmpe ulovlig fældning.

Spørgsmålet om tilstrækkelig finansiering til opfyldelse af målene i den nye overenskomst er naturligvis afgørende. Vi i EU opfordres til at sikre, at kun lovligt fældet tropisk træ indføres og distribueres på det europæiske marked. Vi skal fremme tiltag, der informerer og bevidstgør forbrugerne.

Lad os imidlertid overveje, om frivillige programmer er nok, eller om det er nødvendigt at indføre juridisk bindende regler og specifikationer for lovlig handel med tropisk træ. Dette mål skal forfølges ikke kun på internationalt plan, men også i forbindelse med bilaterale aftaler indgået i henhold til FLEGT-programmet og igangværende forhandlinger om handelsaftaler, med andre ord, frihandelsaftaler. Aftalen mellem EU og Ghana er et eksempel, der viser vejen frem mod bilateralt samarbejde.

Francisco Assis (PSE). – (PT) Hr. formand! Denne specifikke sag er et oplagt eksempel, hvor hensynet til liberaliseringen af den internationale handel bør komme i anden række og give plads til vigtigere mål, i dette tilfælde af miljømæssig og social karakter. Bevarelsen af de tropiske skove er afgørende for opretholdelsen af jordens økologiske balance, og vi kan uden at overdrive sige, at de tropiske skove som sådan vitterlig er menneskehedens arv, og at vi alle bærer et ansvar for at bevare de tropiske skove. Især de mere udviklede og rigeste lande har et ansvar, som de ikke kan unddrage sig. Disse skove befinder sig i lande, som i de fleste tilfælde er fattige og har store problemer, og uanset hvordan vi vender og drejer det, vil indsatsen være fuldstændig nytteløs, hvis vi ikke er i stand til at fremme udviklingstiltag til fordel for disse lande.

Det er afgørende, at vi hjælper disse lande, og det er yderst nødvendigt, at verdens største forbrugere og mest udviklede områder, det vil bl.a. selvsagt sige EU, forpligter sig til dels at sikre effektive mekanismer til kontrol af, hvordan disse skove udnyttes, dels at garantere støtte til producentlandene, hvilket er helt afgørende.

Disse lande er afhængige af de tropiske skove, og deres økonomier bygger i høj grad på skovene. En hurtig skovrydning vil ud fra alle synsvinkler ende med at få dramatiske konsekvenser – for os på et mere globalt plan, nemlig ud fra en miljømæssig synsvinkel, men for dem på et mere håndgribeligt plan, i et økonomisk og socialt perspektiv, og vil endog sætte selve deres overlevelse på spil – og derfor skal alt, der kan gøres, starte her. Vi er nødt til at bevilge støtte, og vi er nødt til at skabe tiltag, der fremmer udvikling og en omlægning af produktionsstrukturen i disse lande, således at de kan få et forhold til deres skove, til deres ressourcer, som passer bedre til deres interesser og er mere i tråd med menneskehedens globale interesser. Dette er bl.a. EU's ansvar. Denne overenskomst er et skridt i den rigtige retning. Den er fortsat ikke nok, men betænkningen påpeger tydeligt manglerne. Dog giver den os håb for fremtiden.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Hr. formand! Tropisk træ her i aften, finanskrisen hele ugen, store pandemier, migration, fødevarekrise osv. Det leder os alt sammen til den samme konklusion: Vores dages største politiske emner er globale og kræver globale politiske løsninger.

Naturligvis er der i princippet ingen, som anfægter Indonesiens fulde suverænitet over landets tropiske skove og dets ret til at plante palmetræer og producere palmeolie, ligesom Brasilien har ret til at erstatte sine skove med kvægbrug, præcis ligesom Gabon. Det viser sig imidlertid, at udøvelse af territorial suverænitet har negative konsekvenser uden for det suveræne område. Skovrydning, fattigdom, truslen om udryddelse af fauna og flora og billigt træ forårsager alt sammen skade på globalt plan. Derfor er det ikke et spørgsmål om at sige, at de mennesker, som skader andre, skal foretage ændringer i forhold til de problemer, de forårsager. Det er et spørgsmål om at løse disse problemer på et juridisk plan. Hvordan tackler vi dette problem? Hvor starter vi? I Europa gennem mærkning af træ, ved at mærke det som en form for "fair trade-træ" på samme måde, som vi gør med fair trade-kaffe, gennem bilaterale handelsaftaler? Dette er uden tvivl et vigtigt første skridt, men løsningen skal være global. Vi har behov for langt mere end en multilateral overenskomst om træ, fordi menneskene i lokalsamfundene, fordi afrikanerne, latinamerikanerne og asiaterne også skal belønnes for de forskellige funktioner, som de varetager. Derfor er vi nødt til at se på disse problemer politisk, på globalt plan, og finde koncepter og modeller, der sikrer fortsat liv på jorden.

Formanden. – Tak for Deres internationale appel, hr. Martinez.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Hr. formand! Jeg vil også gerne varmt takke fru Lucas og også hr. Zaleski for deres indsats i forbindelse med udarbejdelsen af denne betænkning. Beklageligvis finder handel med træ, der er fældet på ulovlig eller ubæredygtig vis, stadig i vid udstrækning sted i Europa.

Kommissionens FLEGT-handlingsplan fra 2003, som specifikt havde til formål at forhindre handel med ulovligt fældet træ i Europa, har kun haft en meget begrænset virkning. Det er derfor beklageligt, at Kommissionen endnu ikke har fremsat nye forslag. Ureglementeret adfærd fra importørernes side synes trods alt stadig at kunne betale sig, da der stort set aldrig sættes ind over for den ulovlige handel, og der ingen sanktioner er. Ansvarlige træimportører betaler derfor en høj pris, både i bogstavelig og overført forstand, for at overholde miljø- og sikkerhedsstandarderne, eftersom handel med det langt billigere ulovlige træ stadig finder sted i stort omfang.

Træindustrien selv har allerede iværksat nogle fornuftige initiativer, bl.a. certificering. Vi må underbygge disse initiativer med bindende lovgivning inden for rammerne af WTO. På den baggrund er jeg også fortaler for at anerkende eksisterende certificeringsordninger, som er blevet indført dels af sektoren selv, dels af ngo'er. Det, som fru Lucas ønsker, nemlig oprettelsen af en ny europæisk instans, ville medføre en masse bureaukrati og er efter vores opfattelse unødvendigt.

Der skal naturligvis træffes foranstaltninger lokalt i regionerne til bekæmpelse af ulovlig skovhugst, men vi forventer også, at Kommissionen fremsætter et forslag om indførelse af sanktioner, hvilket må forventes at have en præventiv virkning i forhold til træimportørerne. Hvis vi ikke indfører sanktioner over for de virksomheder, der giver sig af med ulovlig handel, risikerer vi, at denne ulovlige adfærd fortsat vil kunne betale sig, og det er det, vi skal forhindre.

Rovana Plumb (PSE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordføreren, fru Lucas, og alle hendes kolleger for deres arbejde med denne betænkning. Jeg mener, at den internationale overenskomst om tropisk træ vil bidrage til at sikre en bæredygtig forvaltning af verdens skove, selv om 80 % af dem allerede er blevet ødelagt eller beskadiget. Vi ved alle, at skovene er et fristed i forhold til bevarelse af biodiversiteten, og at de spiller en afgørende rolle i kampen mod klimaændringer. Import af billigt træ og billige møbler i henhold til frivillige aftaler medfører ubalancer på verdensmarkedet og tab af arbejdspladser både i eksport- og importlandene. Jeg vil derfor endnu engang gerne understrege behovet for lovgivningsmæssige foranstaltninger med henblik på at beskytte de tropiske skove og også andre skove og forhindre ulovligt træ. Jeg bifalder den reviderede overenskomst, og jeg sætter min lid til, at Kommissionen forelægger en årsberetning om overenskomstens gennemførelse.

Béla Glattfelder (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! Vi kan kun stoppe klimaændringerne, hvis vi også stopper skovrydningen. Vores europæiske bestræbelser på at beskytte miljøet vil være forgæves, hvis vi accepterer miljøødelæggelser i andre dele af verden.

Liberaliseringen af den internationale handel og globalisering stimulerer ødelæggelser af miljøet i hele verden. WTO's regler skal udbygges med strenge bestemmelser om miljøbeskyttelse. I modsat fald vil en øget liberalisering føre til endnu større ødelæggelser af miljøet. Det er imidlertid ikke nok at forbyde handel med ulovligt træ. Indførsel af varer og møbler, der er fremstillet af ulovligt fældet træ, skal også forbydes.

Tror folk virkelig, at indførslen af billige kinesiske møbler ikke har noget at gøre med skovrydning? Denne betænkning er et skridt i den rigtige retning, men der er behov for endnu mere radikale foranstaltninger, fordi jordens tilstand kræver det af os. Indtil der indføres strammere regler, må vi opfordre store internationale møbelkæder som IKEA til at udvise synlig tilbageholdenhed og ikke forhandle møbler, der er fremstillet af ulovligt træ.

Endelig fremmer skovrydning ikke kun handel med træ og møbler, men medfører også højere landbrugspriser og en større efterspørgsel efter biobrændsel. Hvis vi tillader handel med biobrændsel, der er produceret som følge af skovrydning, så skal vi være opmærksomme på, at hver eneste gang vi fylder sådant brændstof på vores biler, har vi været med til at fælde nogle få kvadratmeter regnskov.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! De tropiske regnskoves tilstand har nu i flere år været foruroligende, og det er umuligt at lukke øjnene for den skruppelløse plyndring af denne vigtige del af vores planets biosfære. Det er sorgeligt, at lovgivning til bekæmpelse af ulovlig fældning af tropisk træ er løbet ind i så store forhindringer i Europa, samtidig med at der efter sigende hvert år forsvinder 13 mio. ha gammel skov, hvilket naturligvis i høj grad bidrager til stigningen i CO₂-udledningen. Jeg støtter fuldt ud opfordringen til at indføre miljøbeskyttelseskrav i EU's fælles handelspolitik. Det glæder mig meget, at der i fru Lucas' betænkning også lægges vægt på formidling af oplysninger om de katastrofale konsekvenser af skovrydning. Denne type overenskomst burde godkendes af Parlamentet, og det er vigtigt, at vi her i Parlamentet hvert år drøfter Kommissionens beretning om gennemførelsen af denne internationale overenskomst og gør status over skovrydningen. Desværre er det for sent at forhindre eller stoppe klimaændringerne, men det er vores

ansvar i det mindste at bremse dem. Selv om denne overenskomst ikke er tilstrækkelig, er den dog et skridt i den rigtige retning.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Trods den megen snak om miljøbeskyttelse synes det samlede Europa at ignorere det stigende problem med, at primærskovene forsvinder. Problemet skyldes hovedsageligt en grisk skovforvaltning, der afspejler vilkårene inden for handel med tropisk træ. Knap 80 % af det samlede tropiske skovareal er således ramt af skovrydning.

EU skal øge den finansielle bistand, der gives til producentlande, for at forhindre ulovlig fældning og fremme en bæredygtig skovforvaltning. En anden god idé er at indføre træcertificering på det europæiske marked. Ifølge officielle statistikker udgør importen af træ til EU en lille procentdel af den samlede produktion, men lad os imidlertid ikke glemme de store mængder forarbejdet træ, der indføres i EU. Kampen for at beskytte, hvad der er tilbage af vores primærskove, er reelt en kamp for de kommende generations fremtid.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Tak til de medlemmer, som har haft ordet. Først og fremmest vil jeg gerne minde alle om, at overenskomsten af 2006 har til hensigt at fremme en udvidelse af den internationale handel med tropisk træ fra skove, der forvaltes på bæredygtig vis og udnyttes lovligt, og tilskynde til en bæredygtig forvaltning af de tropiske skove, hvor der produceres træ.

Jeg vil også gerne sige, at dette er det eneste multilaterale, internationale instrument, der sætter skove, særligt tropiske skove, ind i en juridisk godkendt ramme. Denne overenskomst har desuden en indirekte indvirkning på andre skove, om end den er mindre åbenlys og mere marginal.

Det interessante er, at overenskomsten etablerer en samarbejdsramme, der kombinerer alle initiativer på skovbrugsområdet. Kommissionen agter naturligvis at tage aktiv del i denne overenskomst gennem Fællesskabets bidrag til det administrative budget, og vi vil også gerne finansiere storstilede tiltag gennem tematiske programmer.

Dette bør imidlertid ikke erstatte bilaterale aftaler under FLEGT-programmet – snarere tværtimod. Det understregede De med rette. I disse bilaterale aftaler, som i stigende grad vil indeholde en mere global tilgang, er vi opmærksomme på problemet med tropisk træ.

Det er korrekt, at den overenskomst, som vi har drøftet her i aften, er en beskeden start – for at citere en af talerne – men den bør være udgangspunkt for en mere effektiv strategi end tidligere. I princippet skal teksterne om ulovlig skovhugst og gennemførelsen af FLEGT-forordningen efter planen behandles i oktober. Jeg tror, at Kommissionen med disse tekster vil være i stand til at opfylde de forventninger, som De har givet udtryk for her.

Jeg vil derfor endnu engang gerne takke fru Lucas og naturligvis også spørgeren, hr. Markov. Jeg vil sørge for at viderebringe alle Parlamentets bemærkninger og bekymringer vedrørende dette problem, som vitterlig er et alvorligt problem, sådan som De alle har påpeget. Der er tale om en del af menneskehedens arv, som har afgørende betydning for fremtiden. Jeg kunne godt lide udtrykket "biodiversitetens vugge". Det er åbenlyst, at vores skove er mangfoldighedens vugge.

Beskyttelsen af vores skove er et vigtigt initiativ, der vedrører hele jordens fremtid. Jeg vil derfor gerne takke Parlamentet for dets oprigtige interesse i denne sag, og jeg håber, at vi sammen med Kommissionen gradvist kan opfylde alles forventninger, efter i dag at have oplevet, hvor vigtigt spørgsmålet er for Parlamentet. Jeg vil endnu engang gerne takke alle medlemmerne og i særdeleshed ordføreren.

Caroline Lucas, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke mine kolleger for deres bemærkninger og opbakning, men jeg vil især gerne sige et par ord til kommissær Barrot. Jeg håber, at De har hæftet Dem ved den utålmodighed og frustration, der er givet udtryk for fra hele Parlamentets side her i aften med hensyn til de endeløse forsinkelser af det længe ventede forslag til retsakt om foranstaltninger til bekæmpelse af ulovlig skovhugst. Fortæl gerne Deres kolleger, at Parlamentet betragter det som yderst uacceptabelt, at behandlingen af dette forslag til retsakt konstant udsættes.

Jeg finder det meget beklageligt, at De ikke har været i stand til at besvare et spørgsmål, som De er blevet stillet mindst tre gange her i aften, med hensyn til, hvornår vi kan forvente dette forslag. Jeg tror desuden, at håndteringen af sagen vil blive opfattet meget negativt i offentligheden. Jeg synes, at det giver et rigtig dårligt indtryk, at EU ikke er i stand til at feje for egen dør. Vi kan godt lide at tale om det politiske lederskab, som vi så gerne vil tro, at vi har i verden. Hvis dette politiske lederskab betyder noget, så bør det betyde, at vi stopper EU's salg og import af ulovligt træ, og vi så gerne, at der straks gribes ind for at sikre dette.

Mens jeg har ordet, vil jeg gerne kort komme ind på et andet spørgsmål. Mange af mine kolleger har nævnt forbindelsen mellem skovrydning og klimaændringer, og jeg vil gerne tilføje en afsluttende bemærkning om den klimapakke, der skal stemmes om i de kommende uger. Som bekendt er skovrydning et vigtigt spørgsmål i forhold til emissionshandelsordningen, og jeg vil gerne opfordre mine kolleger til ikke at lade sig overbevise af argumenter om at medtage såkaldte "CO₂-kreditter" i emissionshandelsordningen. Vi afholdt en frokostdebat om dette i dag, hvor vi understregede, at der er en lang række årsager til, at medtagelsen af skovrydning i emissionshandelsordningen er en dårlig idé, ikke mindst at det vil sætte hele ordningen under pres. Der er store problemer forbundet med verificerings-, overvågnings-, indberetnings- og erstatningsordninger. Vi er helt afgjort nødt til at håndtere skovrydningen som led i klimapakken, men vi mener, at det bør ske ved at anvende auktionsindtægterne til passende investeringer i de lande, som står med problemet.

Jeg beder kommissæren om at sikre, at efteråret bliver det tidspunkt, hvor EU reelt begynder at handle ansvarligt på skovbrugsområdet. Jeg beder Dem forsikre os om, at De vil fremsætte dette forslag hurtigst muligt.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Måske hørte fru Lucas ikke, hvad jeg sagde. Jeg troede, at jeg havde givet et klart svar. Jeg sagde, at en tekst er berammet til oktober. Er det tolkningen? Udtrykte jeg mig ikke klart nok. Jeg vil gerne slå dette fast. Jeg er vant til at lytte til Parlamentet. Med risiko for at gentage mig selv og påkalde mig Parlamentets vrede, så sagde jeg oktober for blot nogle få minutter siden.

Formanden. – Fint! Oktober, det er næste uge, så et møde i næste uge da.

Som afslutning på forhandlingen har jeg modtaget et beslutningsforslag fra Udvalget om International Handel i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 108, stk. 5⁽¹⁾.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 142)

Péter Olajos (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Ingen kan længere være i tvivl om, at rydning og ødelæggelse af skove har betydning for klimaændringerne og biodiversiteten. Helt præcis berører skovrydningen i dag et areal på 13 mio. ha verden over, og der er tale om den tredjestørste kilde til udledning af drivhusgasser. Produktion af ulovligt træ forårsager erosion, undergraver lokalsamfunds subsistensgrundlag og påfører de træproducerende lande et årligt tab på 10-15 mia. EUR.

Jeg glæder mig naturligvis over indgåelsen af en international overenskomst om tropisk træ, men selv med den, er vi slet ikke i nærheden af målet. Vi vil nå målet, hvis vi formår at vedtage en mere samlet strategi for skovene i de tempererede områder, i det mindste inden for EU, en strategi, der dels sikrer, at trævarer fremstilles på lovlig vis, og dels sikrer sporbarheden igennem hele salgskæden. Kun en sådan aftale vil reelt kunne bidrage til beskyttelsen af skovene og den bæredygtige udnyttelse af træ.

Det er naturligvis ikke bare noget, jeg forestiller mig, særligt ikke i betragtning af at den erklæring, som flere af mine kolleger og jeg skrev i løbet af foråret og sommeren, er blevet undertegnet af en fjerdedel af alle Parlamentets medlemmer.

Jeg er sikker på, at spørgsmålet om de tropiske skove før eller siden vil blive rettet mod os, mod Europa. Måske vil Kommissionen takket være en overenskomst om tropiske skove fremsætte lovgivning, der kræver, at kun træ og trævarer, der er produceret lovligt, kan indføres i EU.

16. Indbringelse af sager for Domstolen (ændring af forretningsordenens artikel 121) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0324/2008) af Botopoulos for Udvalget om Konstitutionelle Anliggender om ændring af forretningsordenens artikel 121 om indbringelse af sager for Domstolen (2007/2266(REG)).

⁽¹⁾ Se protokollen.

Costas Botopoulos, ordfører. – (EL) Hr. formand! Det udkast til betænkning, som vi drøfter i dag, vedrører ændringen af forretningsordenens artikel 121 om indbringelse af sager for Domstolen. I henhold til artiklens ordlyd regulerer den kun de tilfælde, hvor Parlamentet indbringer søgsmål for Domstolen.

Det fremgår imidlertid ikke af teksten, hvad der sker, når Parlamentet beslutter at fremføre sine synspunkter via sin repræsentant, formanden, ved at fremsætte bemærkninger eller intervenere i præjudicielle sager. I sådanne sager anfægtes gyldigheden af en retsakt, som Parlamentet selv har vedtaget i henhold til den fælles beslutningsprocedure.

Retsudvalgets formand, hr. Gargani, som jeg gerne vil benytte lejligheden til at takke for hjælpen med udarbejdelsen af denne betænkning, fremsendte derfor en forespørgsel. Han anmodede om en afklaring af, hvorvidt denne procedure med at intervenere og fremsætte bemærkninger er omfattet af artikel 121, og hvad vi i benægtende fald bør gøre.

Det første svar, jeg giver i min betænkning, er, at en procedure ikke kan betragtes som værende omfattet af en anden, dvs. der er ikke grundlag for, at ordet "action" (søgsmål), som anvendes i artikel 121, kan omfatte det ganske andet tilfælde, hvor der fremsættes bemærkninger eller interveneres ved Domstolen. På grundlag heraf er det første svar, at vi ikke kan gå videre alene på grundlag af en fortolkning af artiklen.

Kan vi holde fast ved den parlamentariske praksis, hvorved afgørelsen i sådanne tilfælde ligger hos Parlamentets formand som vores leder og repræsentant i retssager? Endnu engang tror jeg, at svaret er nej. En mere sikker vej er i detaljer at udarbejde en ny procedure.

Hvorfor forholder det sig imidlertid sådan? Fordi der i praksis har været tilfælde, hvor Parlamentets formand har besluttet ikke at følge en henstilling fra Retsudvalget. Det kan undtagelsesvis lade sig gøre i sager, hvor det drejer sig om ved Domstolen at forsvare gyldigheden af retsakter, som Parlamentet har vedtaget.

Det er sket to gange i Parlamentets nyere historie. Der er således grundlag for at udforme proceduren helt fra bunden.

Hvilken løsning foreslår vi? Efter henstilling fra Retsudvalget fremsætter formanden, såfremt han ønsker at følge henstillingen, sine bemærkninger. Ønsker han ikke at følge henstillingen, henvises sagen til Formandskonferencen. Hvorfor Formandskonferencen? Fordi det er et kollektivt organ, som kan træffe beslutninger under behørig hensyntagen til fordele og ulemper i den enkelte sag.

Kun i sager, hvor Formandskonferencen finder, at Parlamentet undtagelsesvis (f.eks. reformer af traktaterne) ikke bør forsvare sin tidligere holdning, forelægges spørgsmålet for plenarforsamlingen, fordi alene forsamlingen kan ændre en afgørelse, som den tidligere har vedtaget.

Georgios Papastamkos, for PPE-DE-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Som ordfører for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater vil jeg gerne sige, at vi i aften drøfter et spørgsmål, som vedrører Parlamentets organisatoriske selvstændighed og suverænitet.

Parlamentets forretningsorden udgør en juridisk ramme, der bygger på den langsigtede gyldighed af de enkelte bestemmelser. Her tænker jeg ikke på bestemmelser, som finder anvendelse under udarbejdelsen af en ændring, men dem med juridisk holdbarhed og robusthed.

Jeg vil ikke nævne de mere specifikke aspekter af den procedure, der er beskrevet i ændringsforslaget – hr. Botopoulos har under alle omstændigheder behandlet dette aspekt klart og præcist. Teksten til den ændring, som ordføreren foreslår, er resultatet af et forlig mellem De Kristelige Demokrater og Den Socialdemokratiske Gruppe i Parlamentet.

Det stykke, der føjes til den nuværende tekst i forretningsordens artikel 121, vedrører det tilfælde, hvor der er uenighed mellem Parlamentets formand og Retsudvalget med hensyn til, hvorvidt Parlamentet skal fremsætte bemærkninger og intervenere i sager ved Domstolen.

Indtil nu har der ikke været en klar, eksplicit bestemmelse om sådanne tilfælde i forretningsordenen, og den ændring, som vi drøfter, har til formål at lukke dette juridiske hul og lovgivningsmæssige tomrum i forhold til Parlamentets interne arbejde.

Maria da Assunção Esteves (PPE-DE). – (PT) Hr. formand! Ved Domstolen er Parlamentet repræsenteret ved sin formand, og i tilfælde af intern uenighed hører formanden først plenarforsamlingen. Det er, hvad der sker i forbindelse med retssager. Betænkningen udvider dette system, så det også omfatter andre procedurer, hvor formanden repræsenterer Parlamentet og i tilfælde af intern uenighed hører plenarforsamlingen. Der

er dog et nyt aspekt i betænkningen, nemlig den måde, hvorpå Formandskonferencen inddrages som et mellemliggende beslutningsorgan mellem formanden og plenarforsamlingen. Denne løsning er i sig selv ikke problematisk, men det vil dog være klogt at benytte lejligheden til at understrege, at Parlamentet aldrig må glemme det traditionelle parlamentariske princip om, at al endelig beslutningskraft er samlet i plenarforsamlingen. Plenarforsamlingen er suveræn i alle forhold, da den er indbegrebet af den legitimitet, der følger af etikken omkring repræsentation.

Det er rigtigt, at institutioner, der regulerer komplekse og brede områder, sådan som Parlamentet gør, ofte ikke kan modstå fristelsen til at omgive deres egen demokratiske magt med bureaukrati. Denne fristelse er ofte umulig at modstå, men det er stadig et faktum, at vi skal forhindre, at demokratiet indhyles i alt for meget bureaukrati, da effektiviteten ved god forvaltning aldrig må indebære, at vi giver afkald på det politiske rum ved at afgive magt til halvadministrative instanser som udvalg og indimellem konferencer. Disse instanser repræsenterer med Mirabeaus ord nemlig ikke et reelt tværsnit af befolkningen.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Ændringen af forretningsordenen kan synes at ligne et simpelt teknisk anliggende, men reelt set er der tale om en styrkelse eller svækkelse af den demokratiske legitimitet. De to tilfælde, hvor formanden ikke behøvede at følge henstillingerne fra Parlamentets Retsudvalg, har afsløret et hul i vores forretningsorden. Jeg støtter den ændrede version af artikel 121, som vil sikre, at formanden i sådanne tilfælde henviser sagen til Formandskonferencen og derefter til plenarforsamlingen. Jeg synes dog, at formanden bør forelægge og forsvare sin holdning i Retsudvalget snarere end over for formændene for de andre udvalg. Det er en skam, at der i ændringsforslaget ikke nævnes muligheden for, at en gruppe af medlemmer fremsætter et tredje alternativ for plenarforsamlingen, eller at det ikke præciseres, hvorvidt plenarforsamlingen kun har valget mellem at godkende eller forkaste det alternativ, som formanden eller Formandskonferencen fremsætter. Vi har her at gøre med en ny præcedens, som først vil blive afprøvet i fremtiden. Jeg mener ikke, at der er tale om bureaukrati, men om demokrati.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE-DE). – (ES) Hr. formand! Normalt når en parlamentarisk gruppe fra den ene side af det politiske spektrum kommer en ordfører fra den anden side af det politiske spektrum til hjælp, bør det forurolige ordføreren. I aften er aftenen for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater. Fire medlemmer af gruppen har ordet i denne forhandling om Botopoulos-betænkningen! Det mest overraskende er, at vi er her for at bifalde hr. Botopoulos' forslag, for vi mener, at det er et godt forslag, et konsensusforslag, et forslag, som, jeg kan meddele, vil få min gruppes godkendelse og politiske støtte.

Livet i Parlamentet er udtryk for livet generelt. Det er et liv i forandring, et liv, som vi er nødt til at forholde os til. Som reaktion på en fortolkning af forretningsordenen vedrørende, hvorvidt en specifik artikel omfatter Parlamentets mulighed for at fremsætte bemærkninger i retssager, har hr. Botopoulos således afklaret spørgsmålet ved at fremsætte et positivt forslag, hvilket er, hvad livet kræver.

Jeg vil derfor gerne lykønske dette unge medlem, som jeg spår en stor fremtid i Parlamentet, og overbringe ham min gruppes opbakning til denne ændring.

Costas Botopoulos, ordfører. – (EL) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke alle talerne og også mine kolleger, som har været mig til stor hjælp under udarbejdelsen af denne, min første, betænkning, der, som hr. Méndez de Vigo sagde, forhåbentlig ikke bliver min sidste.

Jeg har nogle meget korte bemærkninger til det, der er blevet sagt. Hr. Papastamkos sagde med rette, at denne betænkning er resultatet af et forlig, for der var reelt tale om indgåelsen af et forlig. Det er imidlertid resultatet af et forlig mellem politiske grupper i ordets bedste forstand. Der er med andre ord ikke tale om den laveste fællesnævner, men et fælles grundlag, som vi har været i stand til at blive enige om, og hvad jeg betragter som fornuftige og demokratiske løsninger. Jeg mener, at denne beslutning er demokratisk, netop fordi den sikrer, at sager kan udvikle sig på den mest hensigtsmæssige måde.

Fru Esteves sagde helt korrekt, at vi ikke bør gøre overdreven brug af plenarmøder. Det er så sandt! Derfor er det logisk, at vi kun henviser sager til plenarforsamlingen, når det er absolut nødvendigt, dvs. kun når det er nødvendigt for at ændre en retsakt, som Parlamentet allerede har vedtaget.

Fru Roithová påpegede helt med rette, at Retsudvalgets rolle er vigtig. Udvalget inddrages i overensstemmelse med bestemmelsens formulering, dvs. Retsudvalget høres i starten, under og ved afslutningen af sager.

Lad mig sige nu, hvad jeg ikke fik sagt indledningsvis. I ganske særlige tilfælde, når Retsudvalget ikke er i stand til at fremsætte en henstilling i tide, kan formanden træffe beslutning alene. Også i dette tilfælde, hvilket

udtrykkeligt fremgår af en fortolkning, har Retsudvalget dog mulighed for at fremsætte sin henstilling efter en procedure, som, det vurderer, er passende.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

17. Afgørelser vedrørende forskellige dokumenter: se protokollen

18. Dagsorden for næste møde: se protokollen

19. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 22.55)